

MARKA EVANĢĒLIJS

Tomass Šeperds (Thomas R. Shepherd)

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2024. GADA 3. CETURKSNIM

LIELĀ CĪŅA

Marka evaņģēlijā no paša sākuma lasītājs jau zina, kas ir Jēzus: Mesija, Dieva Dēls (Mk. 1:1). Tomēr aprakstītajiem cilvēkiem ir grūtības saprast, kas Viņš ir un kāda ir Viņa misija, izņemot tos, kam ir dēmoni. Tie precīzi zina, kas Viņš ir! Dēmoni atpazīst Jēzu un iznīkst Viņa vareno vārdu priekšā.

Bet Jēzus diezgan konsekventi liek viņiem šo informāciju neizpaust. Kāpēc šī pavēle kļusēt? Bībeles pētnieki gadsimtiem ilgi ir centušies rast atbildes uz šo jautājumu. Tam pat ir zinātnisks nosaukums – Mesiāniskais noslēpums. Kāpēc evaņģēlijā pausta vēlme, lai mēs kļusētu par to, kas ir Jēzus?

Ceļojumā cauri Marka evaņģēlijam kļūs skaidrs, ka šajā grāmatā atrodams ne tikai noslēpums, bet arī pārsteidzoša atklāsme. To var pamatot, saukt par atklāsmes/noslēpuma motīvu, un tas caurvij Marka evaņģēliju, lai gan beigās visa noslēpumainība tiek pārsteidzoši izbeigta, to aizstājot ar spēcīgu Jēzus atklāsmi.

Marka evaņģēliju var sadalīt divās atsevišķās daļās – pat pusēs. No 1. nodaļas līdz gandrīz 8. nodaļas beigām tiek risināts svarīgais jautājums: Kas ir Jēzus? Atbilde meklējama Viņa mācībās un brīnumos. Atkal un atkal Viņš uzvar ļauno, nes cerību apspiestajiem un māca neapgāžamās patiesības, kas skar cilvēku eksistences pašu būtību. Tas viss kļiedzošā veidā atklāj lasītājam, ka Viņš ir Mesija, Kristus, ko ebreju tauta jau sen bija gaidījusi.

Tomēr tikai grāmatas vidū kāds, kas nav dēmonu apsēsts, pareizi paziņo, kas Viņš ir, tādējādi atbildot uz grāmatas pirmās puses jautājumu par Kristus identitāti. Un šī persona ir Pēteris, kurš saka: “Tu esi Kristus” (Mk. 8:29).

Marka evaņģēlija otrā puse no Mk. 8:31 līdz grāmatas beigām atbild uz otru jautājumu: Kurp dodas Jēzus? Atbilde ir šokējoša. Viņš dodas uz krustu, kas ir visnecienīgākais un apkaunojošākais nāvessods romiešu pasaulē. Tas ir ārkārtīgi negaidīts galamērķis Mesijam, kurš, pēc Viņa sekotāju domām, uzvarēs Romu un padarīs Israēlu par spēcīgu valsti.

Sadusmotie Jēzus mācekļi nevar aptvert, ko Viņš saka. Grāmatai turpinoties, viņi arvien retāk jautā par šo sāpīgo tēmu, līdz beidzot aplūst pavisam, piedzīvojot nevēlamo patiesību.

Viss kļūst arvien drūmāks, kad Jēzus nonāk sadursmē ar reliģiskajiem vadītājiem, kuri plāno Viņa nāvi. Mācekļi, cerot uz krāšņo valstību, ir satriekti par arestu, tiesas prāvu un krustā sišanu, kas ir pretrunā viņu cerībām.

Bet tajā visā Jēzus saglabā skaidru un konsekventu vēstījumu par to, uz kuriem Viņš dodas un ko nozīmē tas, ka Viņš mirs un augšāmcelsies. Pēdējā Vakarēdiena maize un kauss aino Viņa miesu un asinis (Mk. 14:22–25), un Viņš kļūs par izpirkuma maksu daudziem (Marka 10:45).

Tas nenozīmē, ka Viņš devās uz krustu nesatricināmā mierā. Ģetzemanē Viņš cīnījās ar lēmuma pieņemšanu (Mk. 14:32–42) un pie krusta izmisumā kļiedza: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis?” (Mk. 15:34). Marka evaņģēlijs mums parāda tumsu, ko piedzīvoja Kristus, – mūsu pestīšanas maksu. Bet krusts nav ceļojuma beigas. Pēc Savas augšāmcelšanās Viņš plāno tikšanos ar mācekļiem Galilejā – un, kā mēs zinām, ar to sākās kristīgā draudze.

Tas ir visizcilākais stāsts, kas izstāstīts kodolīgā, straujā veidā ar nelieliem komentāriem no paša evaņģēlija rakstnieka puses. Viņš vienkārši stāsta stāstu un pēc tam ļauj vārdiem, darbiem un notikumiem runāt pašiem par sevi, atklājot patiesību par Jēzus no Nācaretes dzīvi un nāvi.

Tomass Šepers (Thomas Shepherd, PhD, DrPH) ir vecākais Jaunās Derības pētniecības profesors Septītās dienas adventistu teoloģiskajā seminārā Endrjūsa Universitātē. Viņam kopā ar sievu Šeriju ir divi pieauguši bērni un seši mazbērni.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

EVANĢĒLIJA SĀKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 13:1–5, 13; Ap. d. 15:36–39; Mk. 1:1–15; Jes. 40:3; Dan. 9:24–27.

ATMIŅAS PANTS:

“Pēc tam, kad Jānis bija nodots, Jēzus nāca uz Galileju un sludināja Dieva evaņģēliju, sacīdams: ‘Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju’” (Mk. 1:14, 15).

Kurš sarakstīja Marka evaņģēliju, un kāpēc tas tika rakstīts?

Neviens evaņģēlijs nenosauc savu autoru. Vistuvāk tam ir bijis Jānis, kas atsauca uz mīļoto mācekli (sk. Jņ. 21:20, 24).

Tomēr jau no seniem laikiem katrs kanoniskais evaņģēlijs ir bijis saistīts vai nu ar apustuļiem (Mateju, Jāni), vai ar apustuļa pavadoni. Piemēram, Lūkas evaņģēlijs ir saistīts ar Pāvilu (sk. Kol. 4:14; 2. Tim. 4:11, Filem. 1:24). Marka evaņģēlijs ir saistīts ar Pēteri (sk. 1. Pēt. 5:13).

Lai gan Marka evaņģēlija autors tekstā nekad nenosauc savu vārdu, agrīnās baznīcas tradīcijas norāda, ka Marka evaņģēlija autors bija Jānis Marks, kādreizējais Pāvila un Barnabas ceļabiedrs (Ap. d. 13:2, 5) un vēlāk Pētera līdzgaitnieks (1. Pēt. 5:13).

Šonedēļ pirmais solis būs uzzināt par Marku, kā par viņu ziņots Svētajos Rakstos, lai redzētu viņa agrīno neveiksmi un iespējamo atgūšanos pēc tās. Pēc tam pētījums pievērsīsies Marka evaņģēlija ievada daļai, ar skatu uz priekšu, uz kuriem virzās stāsts, kā arī atskatoties atpakaļ uz to, kāpēc neveiksmīgs un pēc tam atguvies misionārs raksta šādu tekstu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. jūlijā.

Neveiksmīgs misionārs

Izlasi Ap. d. 12:12. Kā Marks tiek iepazīstināts Apustuļu darbu grāmatā? _____

Šķiet, ka Jānis Marks, kas visdrīzāk ir Marka evaņģēlija autors, laikā, kad norisinājās Ap. d. 12. nodaļas notikumi (iespējams, mūsu ēras 40. gadu vidū), bija jauns vīrietis. 12. pantā viņš ir atklāts kā sievietes, vārdā Marija, dēls. Viņa acimredzot bija bagāta baznīcas atbalstītāja un noturēja lūgšanu sapulci savās mājās, par ko lasām Ap. d. 12. nodaļā. Stāsts par Pētera bēgšanu no cietuma un turpmākajām darbībām un pēc tam Hēroda nāvi ir pilns ar pārsteidzošu, pat humoristisku kontrastu starp Pēteri un valdnieku. Jānim Markam patiesībā nav nekāda loma stāstā, taču iepazīstināšana ar viņu šajā brīdī sagatavo vēlākai saiknei ar Barnabu un Saulu.

Izlasi Ap. d. 13:1–5, 13. Kā Jānis Marks pieķērās Saulam un Barnabam, un kāds bija rezultāts? _____

Ap. d. 13. nodaļā ir aprakstīts pirmais Saula un Barnabas misijas ceļojums, kas sākās aptuveni 46. gadā. Jānis Marks nav minēts līdz 5. pantam, un viņa loma ir vienkārši palīgs vai kalps. Neviena cita atsauce uz jauno vīrieti nav minēta līdz 13. pantam, kur šajā pārskatā tiek norādīts, ka viņš atgriezies Jeruzalemē.

Šai aiziešanai nav norādīts nekāds iemesls, un viņa jūtu vai emociju apraksta neesamība atstāj iztēles ziņā to, kas tieši pamudināja viņu atteikties no misijas centieniem, kas, bez šaubām, bija briesmu un izaicinājumu pilni. Elena Vaita norāda, ka "Marks, baiļu un mazdūšības pārņemts, kādu laiku svārstījās savā nolūkā no visas sirds nodoties Tā Kunga darbam. Viņš nebija pieradis pie grūtībām, un viņu sarūgtināja briesmas un ceļa trūkums." ("Apustuļu darbi", 169. lpp.) Īsāk sakot, misijas darbs viņam vienkārši kļuva par grūtu, un tāpēc viņš gribēja to atstāt.

Kurš gan nevar atcerēties brīžus, kad nācies atkāpies no kaut kā vai pat ciest klaju neveiksmi, īpaši, ja runa ir par kaut ko garīgu un saistītu ar kristīgo dzīves gājumu? Ko jūs iemācījāties no šīs pieredzes? _____

Otrā iespēja

Izlasi Ap. d. 15:36–39. Kāpēc Pāvils atstūma Jāni Marku, un kāpēc Barnaba deva viņam otro iespēju? _____

_____

_____

Iemesls tam, ka Pāvils atstūma jauno vīrieti, ir uzrakstīts Ap. d. 15:38. Marks bija aizgājis no viņiem un neturpināja kalpošanas darbu. Pāvila attieksme ir saprotama, ja arī strupa. Misionāru dzīve, īpaši senajā pasaulē, bija skarba un prasīga (sal. ar 2. Kor. 11:23–28). Pāvils bija paļāvis uz saviem kolēģiem misionāriem, ka viņi palīdzēs nest tik sarežģītā darba un apstākļu nastu. Viņa skatījumā tas, kurš tik ātri atkāpās, nebija pelnījis vietu misionāru komandā, kas roku rokā cīnās pret ļaunajiem spēkiem.

Barnaba nepiekrita. Viņš Markā saskatīja potenciālu un nevēlējās atstāt jauno vīrieti. Starp Pāvilu un Barnabu izcēlās tik dziļš strīds par Jāni Marku, ka viņu ceļi šķīrās. Pāvils par savu ceļabiedru izvēlējās Silu, savukārt Barnaba aicināja Marku.

Apustuļu darbi nepaskaidro, kāpēc Barnaba izvēlējās ņemt līdzī Marku. Faktiski šī Rakstu vieta ir pēdējā reize, kad šie divi vīrieši minēti Apustuļu darbos. Bet interesanti, ka tā nav pēdējā vieta, kur Marks tiek pieminēts Jaunajā Derībā.

Izlasi Kol. 4:10, 2. Tim. 4:11, Filem. 24 un 1. Pēt. 5:13. Kādas detaļas par Marka atgriešanos atklāj šie panti? _____

_____

_____

Šķiet, ka Marks vēlāk pārsteidzoši pārvērtās. Šajās Rakstu vietās Pāvils norāda uz Marka vērtību viņam un kalpošanai. Pāvils viņu uzskata par vienu no saviem darba biedriem un vēlas, lai Timotejs viņu paņem sev līdzī. Vispirms Pēteris norāda, ka arī viņam pašam bija ciešas attiecības ar Marku. Šīs Pāvila un Pētera vēstules, visticamāk, tika sarakstītas mūsu ēras 60. gadu sākumā, apmēram 15–20 gadus pēc piedzīvotā Ap. d. 15. nodaļā. Marks nepārprotami bija atguvies no neveiksmes, gandrīz noteikti pateicoties viņa brālēna Barnabas uzticībai.

Pārdomājiet laiku, kad jūs vai draugs cieta neveiksmi un jums tika dota otrā iespēja. Kā šī pieredze mainīja jūs un tos, kas jums palīdzēja? Kā tā mainīja jūsu kalpošanu citiem? _____

_____

_____

Vēstnesis

Izlasi Mk. 1:1–8. Kas ir darbojošās personas šajos pantos, un ko tās saka un dara? ___

Šajos pantos minētas trīs galvenās personas: Jēzus Kristus, kas minēts Mk. 1:1, Dievs Tēvs (netieši norādīts Mk. 1:2 vārdos) un Jānis Kristītājs, vēstnesis un sludinātājs, kurš ir šo pantu noslēguma daļas galvenais personāžs.

Mk. 1:2, 3 satur Vecās Derības citātu, kuru Marks piemin, lai aprakstītu, kas notiks stāstā. Tas, ko Marks citē, ir trīs pantu frāžu apkopojums: 2. Moz. 23:20, Jes. 40:3 un Mal. 3:1.

Izlasi 2. Moz. 23:20, Jes. 40:3 un Mal. 3:1. Kas kopīgs šiem trim fragmentiem? _____

---

2. Moz. 23:20 runā par eņģeli, kuru Dievs nosūtīs Israēlam pa priekšu, lai nogādātu viņus Kanaānā. Jes. 40:3 runā par Dievu, kas parādās tuksnesī, kur Viņa priekšā ir sagatavots ceļš. Mal. 3:1 runā par vēstnesi, kurš dodas Kunga priekšā, lai sagatavotu Viņam ceļu. Visi trīs panti runā par ceļojumu.

Jesajas grāmatas pantam ir daudz saikņu ar Jāņa Kristītāja kalpošanu, un tas arī pievēršas Kunga ceļam. Marka evaņģēlijā Kungs Jēzus dodas ceļojumā. Strauji mainīgais stāstījums uzlabo izpratni par šo ceļojumu – ceļojumu, kas novedīs pie krusta un Viņa upura nāves mūsu vietā.

Bet daudz kam jānotiek, pirms Viņš nonāk līdz krustam. Ceļojums ir tikai sākums, un Marks mums par to visu pastāstīs.

Atbilstoši Vecās Derības citātam Mk. 1:2, 3 Jānis Kristītājs aicina uz grēku nožēlu, grēku atstāšanu un atgriešanos atpakaļ pie Dieva (Mk. 1:4). Apģērbts kā senais pravietis Elija (salīdzini ar 2. Ķēn. 1:8), viņš Mk. 1:7, 8 runā par to, kas nāk pēc viņa un kurš ir varenāks par viņu. Viņa paziņojums, ka viņš nav cienīgs atraisīt kurpju siksnas, parāda cieņas pilno attieksmi, kas viņam ir pret Jēzu.

Jēzus kristības

Islasi Mk. 1:9–13. Kurš ir klātesošs Jēzus kristībās, un kas tajās notiek? _____

Jānis kristī Jēzu Jordānas upē, bet, izkāpjot no ūdens, Viņš redz, kā debesis atveras un Svētais Gars kā balodis nolaižas pār Viņu. Viņš dzird Dieva balsi no debesim: “Tu esi Mans mīļais Dēls, uz Tevi Man ir labs prāts.” (Mk. 1:11)

Šie notikumi norāda uz Jēzus kristību nozīmi. Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir klāt, kopā apstiprinot Jēzus kalpošanas sākumu. Šī notikuma nozīmīgums atbalsosies krusta ainā Marka evaņģēlija 15. nodaļā. Daudzi no tiem pašiem stāsta elementiem atkārtosies šajā ainā.

Gars aizveda Jēzu tuksnesī. Vārds “aizveda” ir no grieķu vārda “ekballō”, kas ir Marka evaņģēlijā bieži izmantots vārds, runājot par dēmonu izdzīšanu. Gara klātbūtne šeit ilustrē Svētā Gara spēku Jēzus dzīvē. Kungs jau sāk Savas kalpošanas ceļu, un Viņš nekavējoties stājas pretī sātānam. Cīņas sajūtu šajā ainā rada norāde uz 40 dienu kārdinājumu, savvaļas dzīvnieku klātbūtni un eņģeļiem, kas kalpo Jēzum.

Marka evaņģēlija sākuma ainas neparastā iezīme ir tāda, ka Jēzus tiek atklāts kā personāžs, kam piemīt gan dievišķais, gan cilvēciskais. Dievišķajā pusē Viņš ir Kristus, Mesija (Mk. 1:1), Kungs, ko pasludināja vēstnesis (Mk. 1:2, 3), varenāks par Jāni (Mk. 1:7), mīļais Dēls, uz kuru Gars nolaižas (Mk. 1:10, 11). Bet no cilvēciskās puses mēs redzam, kā Viņš tiek Jāņa kristīts (nevis otrādi, Mk. 1:9), Gara vadīts (Mk. 1:12), sātana kārdināts (Mk. 1:13), mājjo pie savvaļas dzīvniekiem (Mk. 1:13) un Viņam kalpo eņģeļi (Mk. 1:13).

Kāpēc šādi pretstati? Tas norāda uz Kristus, mūsu Kunga un Pestītāja, mūsu Dieva, tajā pašā laikā arī cilvēka, mūsu brāļa un parauga, apbrīnojamo realitāti. Kā mēs pilnībā varam aptvert šo ideju? Mēs to nevaram. Bet mēs to pieņemam ticībā un esam pārsteigti par to, ko šī patiesība mums atklāj par Dieva mīlestību pret cilvēci.

Ko par apbrīnojamo Dieva mīlestību stāsta tas, ka, lai gan Jēzus bija Dievs, Viņš pieņēma mūsu cilvēcību, lai mūs glābtu? _____

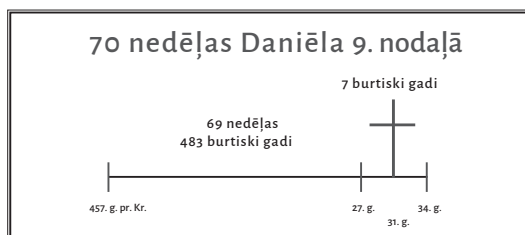
Evaņģēlijs, kas ir saskaņā ar Jēzu

Izlasi Mk. 1:14, 15. Kādas ir trīs Jēzus pasludinātās evaņģēlija vēsts daļas? _____

Marks šeit apkopo vienkāršo un tiešo Jēzus vēsti, kuras trīs daļas ir ilustrētas šajā tabulā:

Kategorija	Saturs
Laika pravietojums	Laiks ir piepildīts
Derības apsolījums	Dieva valstība ir tuvu
Aicinājums kļūt par mācekli	Nožēlo un tic evaņģēlijam

Laika pravietojums, uz ko Jēzus atsaucas, ir Dan. 9:24–27 minētais 70 nedēļu pravietojums. Tas piepildās Jēzus kristībā, kur Viņš tiek svaidīts ar Svēto Garu un sāk Savu kalpošanu (Ap. d. 10:38). Pārsteidzošais 70 nedēļu pravietojums skatāms šajā grafikā:

Šajā grafikā viena diena apzīmē vienu gadu (4. Moz. 14:34, Ec. 4:6). Pravietojums sākas 457. g. pirms Kristus, kad Persijas ķēniņš Artakserkss izdod dekrētu, pabeidzot Jeruzalemes atjaunošanas darbu (sk. Ezras 7. nod.).

69 pravietiskās nedēļas sniedzas līdz 27. g. mūsu ērā – tas ir laiks, kad Jēzus tika kristīts un svaidīts ar Svēto Garu, uzsākot Savu kalpošanu.

Viņa krustā sišana notika trīsarpus gadus vēlāk.

Visbeidzot 70. nedēļas piepildīšanās notika 34. gadā, kad Stefans tika nomētāts ar akmeņiem un evaņģēlija vēsts sāka izplatīties starp pagāniem, kā arī starp jūdiem.

Kad bija pēdējā reize, kad tu pētīji 70 nedēļu pravietojumu? Kā zināšanas par šo pravietojumu palīdz vairojot tavu ticību ne tikai Jēzum, bet arī pravietiskajam vārdam?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Saucēja balss tuksnesī” (97.–108. lpp.) un grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Evanģēlija vēstneši” (166.–176. lpp.).

Cik fascinējoši ir tas, ka Atkl. 14:6, 7, pirmā eņģeļa vēsts, ir līdzvērtīga Jēzus evaņģēlija vēstij Mk. 1:15.

Pirmais eņģelis nes mūžīgo evaņģēliju pasaulei pēdējās dienās, gatavojoties Kristus otrajai atnākšanai. Tāpat kā Jēzus vēstījumā, eņģeļa beigu laika evaņģēlijā ir tie paši trīs elementi, kas parādīti tabulā:

Marka 1. nodaļa	Kategorija	Atklāsmes grāmatas 14. nodaļa
Laiks piepildīts (Dan. 9. nod.)	Laika pravietojums	Tiesas stunda (Dan. 7., 8. nod.)
Valstība ir tuvu	Derības apsoliņums	Mūžīgais evaņģēlijs
Nožēlo, tici	Aicinājums kļūt par mācekli	Bīsties, dod godu, pielūdz Dievu

Pirmā eņģeļa vēsts pasludina pirmsadvēntes tiesas sākumu, kas paredzēts 2300 dienu pravietojumā Dan. 8:14 un kas sākās 1844. gadā. Tiesa atnes Dieva valstību Viņa vajātajiem ļaudīm (Dan. 7:22). Pirmā eņģeļa aicinājums būties Dievu, godāt un pielūgt Viņu ir aicinājums kļūt par mācekļiem, kas pasaulei tiek izteikts pēdējās dienās, kad Atkl. 13. nodaļas zvēra vara pārstāv viltus dievu, ko būties, godāt un pielūgt.

Tieši tāpat kā Jēzus vēsts Mk. 1. nodaļā ir cieši saistīta ar Daniēla pravietojumiem evaņģēlija pasludināšanas sākumā, tā arī pirmā eņģeļa vēsts ir saistīta ar Daniēla pravietojumiem zemes vēstures noslēgumā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Salīdziniet un pretstatiet Jāni Kristītāju un Jēzu Mk. 1:1–13. Kādas īpašas mācības jūs gūstat no tā, kā viņi šeit atklāti?

2. Pārdomājiet kristību nozīmi. Izlasiet Rm. 6:1–4 un Jņ. 3:1–8 un salīdziniet šos tekstus ar Jēzus kristībām Mk. 1:9–13. Kādas paralēles un kontrastus jūs pamanāt? Kā tas palīdz jums skaidrāk izprast kristību nozīmi?

3. Salīdziniet un pretstatiet evaņģēlija vēsti, kāda tā bija Jēzum Mk. 1:14, 15, un pirmā eņģeļa vēsti Atkl. 14:6, 7. Kā šo vēstu izpratne palīdz jums labāk ieraudzīt savu misiju mūsu laikā?

VIENA JĒZUS KALPOŠANAS DIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 1:16–45; Jņ. 1:29–42, Mk. 5:41; Lk. 6:12; 3. Moz. 13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Jēzus tiem sacīja: ‘Nāciet Man pakā!, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem”
(Mk. 1:17).

Katrs evaņģēlijs iepazīstina ar Jēzus kalpošanu īpašā veidā. Matejs atklāj Jēzu aicinām mācekļus un tad sludinām uz Svētību kalna.

Lūka stāsta par Jēzus pirmo svētrunu sabbatā Nācaretes sinagogā.

Jānis atgādina par dažu pirmo mācekļu aicināšanu un stāstu par kāzām Kānā, kur Jēzus paveica Savu pirmo brīnumu.

Marka evaņģēlijs atgādina par četrus mācekļu aicināšanu un apraksta sabatu Kapernaumā un to, kas tam sekoja.

Šis “sabbats ar Jēzu” Marka evaņģēlija sākumā sniedz lasītājam izpratni par to, kas ir Jēzus. Visā šīs nedēļas tēmā ir uzrakstīti tikai daži Viņa vārdi: īss aicinājums kļūt par mācekli, pavēle dēmonam, plāns apmeklēt citas vietas un spītīgā dziedināšana ar norādi doties pie priestera un paziņot, ka ir dziedināts. Uzsvars ir uz darbību, īpaši uz cilvēku dziedināšanu. Evaņģēlija rakstniekam patīk izmantot vārdu “nekavējoties”, lai ilustrētu Jēzus kalpošanas straujo virzību uz priekšu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūlijā.

“Seko man!”

Izlasi Mk. 1:16–20. Kas bija tie vīri, ko Jēzus sauca par mācekļiem, un kāda bija viņu reakcija? _____

_____

_____

Marka evaņģēlija 1. nodaļā nav daudz Jēzus teiktā. Tomēr Mk. 1:17 satur Viņa vārdus diviem zvejniekiem – Sīmanim, kas vēlāk nosaukts par “Pēteri”, un viņa brālim Andrejam. Abi vīri stāv Galilejas jūras krastā un met tīklus.

Nav minēta laiva vai citi zvejošanas atribūti, un tas liek domāt, ka abi vīri nav turīgi. Mk. 1:19, 20 Jēkabs un Jānis atrodas laivā kopā ar savu tēvu un kalpiem, kas liecina, ka viņiem finansiāli klājas labāk nekā Pēterim un Andrejam. Lūka norāda, ka Pēterim ir laiva un ka patiesībā Jēkabs un Jānis bija Pētera un Andreja partneri (sk. Lk. 5:1–11). Taču Marka evaņģēlijs parāda pretstatu starp abām brāļu grupām, un, lai ilustrētu šo atšķirību, Jēzus aicina kļūt par mācekļiem gan tos, kuriem ir mazāk līdzekļu, gan tos, kuriem ir vairāk.

Jēzus aicinājums šiem vīriešiem ir vienkāršs, tiešs un pravietsks. Viņš aicina tos sekot Viņam, tas ir, kļūt par Viņa mācekļiem. Jēzus norāda, ka, ja viņi atsauksies uz Viņa aicinājumu, Viņš uzņemsies uzdevumu padarīt tos par cilvēku zvejniekiem.

Padomājiet, kāpēc šie vīri nekavējoties (Mk. 1:16–20) visu pameta un sekoja Jēzum.

_____

_____

Jāņa evaņģēlijs papildina kopskatu vēl pilnīgāk (sk. Jņ. 1:29–42). Šķiet, ka brāļi bija Jāņa Kristītāja sekotāji un dzirdēja viņa sludināšanu, ka Jēzus ir “Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus” (Jņ. 1:29). Viņi satika Jēzu un pavadīja laiku kopā ar Viņu pie Jordānas upes. Līdz ar to viņu atsaukšanās Jēzus aicinājumam kalpot nebija nekāds joks vai bēgšana. Viņi to bija pārdomājuši.

Bet kāpēc Marks nesniedz sīkāku informāciju? Iespējams tāpēc, lai uzsvērtu Jēzus spēku. Viņš aicina, zvejnieki labprātīgi atbild, un viņu dzīve un visa pasaule nekad vairs nebūs tāda kā iepriekš.

No kā tu esi aicināts atteikties, lai sekotu Jēzum? (Padomājiet, ko izsaka jūsu atbilde, it īpaši, ja neko nevarat iedomāties.) _____

_____

_____

Neaizmirstams dievkalpojums

Izlasi Mk. 1:21–28. Kāds neaizmirstams piedzīvojums notika Kapernaumas sinagogā, un kādas garīgās patiesības mēs varam paņemt no šī stāsta? _____

Lielākajai daļai kristiešu kristīgajā ceļā ir daži neaizmirstami brīži – lēmums sekot Jēzum, viņu kristību diena, spēcīga svētruna, kurā viņi dziļi izjutuši Dieva klātbūtni. Daži no šiem mirkļiem var būt ne tikai neaizmirstami, bet var arī mainīt dzīvi.

Tā varēja būt arī dažiem cilvēkiem sabbatā Kapernaumā, kas aprakstīts Marka 1. nodaļā. “Un tie izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā rakstu mācītāji” (Marka 1:22). Jēzum mācot, kāds dēmonu apsēsts vīrietis, kuru neapšaubāmi ietekmēja Jēzus mācības spēks, kļiedza: “Kas mums ar Tevi, Jēzu no Nācaretes? Vai esi atnācis mūs iznīcināt? Es zinu, kas tu esi – Dieva Svētais” (Mk. 1:24), un Jēzus izdzina dēmonu.

Padomājiet par dēmona vārdu nozīmi.

Pirmkārt, dēmons atzīst Jēzu par “Dieva Svēto”. Viņš atzīst, ka Jēzus ir svētais Dieva sūtnis – pretstatā nešķīstajiem, nesvētajiem sātana pulkiem. Dievkalpojuma telpā tiek gaidītas svētas lietas un personas, nevis nesvētas un nešķīstas lietas. Tādējādi šajā stāstā ir krass kontrasts starp labā un ļaunā spēkiem. Šeit mēs varam redzēt lielās cīņas realitāti. Cilvēki, iespējams, vēl nezina, kas ir Jēzus, bet dēmons noteikti to zina un arī publiski atzīst.

Tālāk pavēle iznākt no cilvēka ir saprotama, bet kāpēc seko pavēle “Esi kluss” (NKJV)? Sākot ar šo vietu, Marka evaņģēlijā parādās vērā ņemams motīvs – Jēzus aicinājums klusēt par to, kas Viņš ir. Zinātnieki to sauc par “mesiānisko noslēpumu”.

Jēzus aicinājums klusēt ir pamatots, jo Viņa laikā valdīja mesiāniskās gaidas. Bija riskanti būt mesijam. Tomēr kopā ar aicinājumiem klusēt nāk nepārprotamas atklāsmes par to, kas ir Jēzus. Laika gaitā kļuvis skaidrs, ka Jēzus identitāti nevar noslēpt, un patiesība par to, kas Viņš ir, kļuvis par evaņģēlija vēsts centru. Cilvēkiem ir ne tikai jāzina, kas ir Jēzus, bet pēc tam jāpieņem lēmums par to, kā viņi atsauksies Viņa atnākšanai un ko tas viņiem nozīmē.

Centšoties liecināt citiem, kad varētu būt saprātīgi neizklāstīt uzreiz visu, kam mēs ticam saistībā ar „mūsu laika patiesību”? _____

Vairāk sabata kalpošanas

Izlasi Mk. 1:29–34. Kā Jēzus palīdzēja Pētera ģimenei, un kādas garīgas mācības mēs varam gūt no šī ziņojuma? _____

Pēc apbrīnojamā sinagogas dievkalpojuma Jēzus kopā ar savu nelielo mācekļu pulciņu (Pēteri, Andreju, Jēkabu un Jāni) dodas atpūsties uz Pētera māju, lai atlikušo sabata dienu acīmredzot pavadītu draudzīgā maltītē un sadraudzībā.

Taču ainā iezogas raizes: Pētera sievasmāte ir slima ar drudzi, kas toreiz nozīmēja, ka jums vai nu kļūst labāk, vai arī jūs mirstat. Jēzum pastāsta par slimību, un Viņš paņem Pētera sievasmāti aiz rokas un pieceļ viņu augšā. Viņa nekavējoties sāk kalpot viņu vajadzībām. Cik spēcīgs piemērs principam, ka tie, kurus Jēzus ir izglābis un dziedinājis, sāk kalpot citiem!

Marka evaņģēlijā bieži ir tā, ka Jēzus dziedina, pieskaroties neveselajai personai (sk. Mk. 1:41; Mk. 5:41), lai gan citreiz pieskāriens netiek minēts (sk. Mk. 2:1–12, Mk. 3:1–6, Mk. 5:7–13).

Tajā dienā Jēzus vēl nebija beidzis kalpošanu. Pēc saulrieta daudzi ieradās Pētera namā, lai saņemtu dziedināšanu pēc tam, kad bija redzējuši, kas tajā dienā notika sinagogā, vai dzirdējuši par to. Tas, ka evaņģēlija autors nestāsta saviem lasītājiem, ka cilvēki kavējas sabata stundu dēļ, norāda uz viņa uzskatu, ka grāmatas lasītāji zinās par sabatu. Šī Marka evaņģēlija iezīme saskan ar to, ka tā lasītāji ir sabata ievērotāji.

Marks raksta, ka visa pilsēta tajā vakarā bija sapulcējusies pie namdurvīm (Mk. 1:33). Bija vajadzīgs laiks, lai Jēzus varētu palīdzēt visiem šiem cilvēkiem.

“Stundu pēc stundas tie nāca un gāja, jo neviens nevarēja zināt, vai rit vēl Ārsts būs viņu vidū. Tādu dienu Kapernauma vēl nekad nebija pieredzējusi. Gaisu pildīja triumfa un atbrīvošanās gaviļu balsis. Pestītājs priecājās par paša izraisīto liksmību. Kad Viņš redzēja atnākušo ļaužu ciešanas, Glābēja sirds iedegās līdzjūtībā un Viņš priecājās, ka Viņam ir spēks atdot tiem veselību un laimi.

Savu darbu Jēzus pārtrauca tikai tad, kad palīdzību bija saņēmis pēdējais cietējs. Bija vēla nakts, kad ļaudis izkļīda un pār Sīmaņa namu nolaidās klusums. Garā uztraukumu pilnā diena bija pagājusi, un Jēzus ilgojās pēc atpūtas. Bet, kad pilsēta vēl snauda, Pestītājs, ‘no rīta gaiļos cēlies, (...) izgāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 259. lpp.)

Jēzus kalpošanas noslēpums

Izlasi Mk. 1:35–39. Kādas svarīgas mācības varam gūt no tā, ko Jēzus šeit darīja? _____

_____

_____

Jēzus piecēlās pirms saullēkta un aizgāja uz klusu, pamestu vietu Dievu lūgt. Mk. 1:35 uzsver lūgšanu kā Jēzus darbības galveno fokusu. Visas pārējās darbības vārdu formas teikumā ir kopsavilkuma formā – Viņš piecēlās, izgāja un aizgāja (grieķu valodā “aorista” formā, kas nozīmē pabeigtību). Taču darbības vārds “pielūgt” ir nepabeigtā formā, kas tiek izmantota, lai izteiktu notiekošu procesu, it īpaši šeit. Viņš lūdza, Viņš turpināja lūgt. Tekstā arī uzsvērts, cik agri tas bija, kad Jēzus izgāja, norādot, ka Viņa lūgšanas laiks vienaatnē bija ilgs.

Evaņģēlijos mēs iepazīstam Jēzu kā lūgšanas cilvēku (sk. Mt. 14:23, Mk. 6:46, Jņ. 17). Šķiet, ka tas ir viens no galvenajiem Jēzus kalpošanas spēka noslēpumiem.

Izlasi Lk. 6:12. Ko tas māca par Jēzus lūgšanu dzīvi? _____

_____

_____

Daudzi kristieši atvēl laiku lūgšanai. Šī prakse ir laba un pareiza, taču tā var kļūt arī par ikdienu, gandrīz kaut ko, kas tiek darīts automātiski. Viens veids, kā izkļūt no iestrēgšanas, ir ik pa laikam mainīt lūgšanas laiku vai reizēm lūgt ilgāk nekā parasti. Lūgšana nav ieslēgta kādā formulā, kas nekad nemainās.

Pēteris un citi mācekļi nepavadīja Jēzu uz lūgšanas vietu. Varbūt viņi zināja par šo vietu, jo Viņu atrada. Viņu piezīme, ka visi meklē Jēzu, bija norāde Viņam turpināt iepriekšējās dienas aizraujošo pieredzi, lai vēl vairāk dziedinātu un mācītu. Bet pārsteidzoši, ka Jēzus tam iebilst un norāda uz plašāku kalpošanas lauku citās vietās. “Un Viņš tiem saka: ‘Noejam citur tuvējos miestos, ka Es tur arī sludinu; jo tāpēc Es esmu nācis.’” (Mk. 1:38)

Ja Jēzum pašam vajadzēja tik daudz laika pavadīt lūgšanā, kā ir mums – cik daudz laika mums vajadzētu pavadīt lūgšanā? Ko mums atklāj Jēzus piemērs? _____

_____

_____

Vai jūs protat glabāt noslēpumu?

Izlasi Mk. 1:40–45. Ko tas mums māca par Jēzu un to, kā Viņš izturējās pret sabiedrības atstumtajiem? _____

Spitālība, kā aprakstīts šajā fragmentā un arī visā Vecajā Derībā, neattiecas tikai uz to, ko mūsdienās sauc par Hansena slimību (“bona fide” spitālību). Bībeles terminoloģijā tā būtu “bīstama ādas slimība” un varētu ietvert arī citas epidermas slimības. Hansena slimība, iespējams, nonākusi Senajos Tuvajos Austrumos apmēram trešajā gadsimtā pirms mūsu ēras. (sk. Deivids P. Raits un Ričards N. Džounss, “Leprosy”, The Anchor Bible Dictionary, 4. sēj. [New York: Doubleday, 1992], 277.–282. lpp.). Līdz ar to spitālīgais šajā fragmentā varēja būt slimis ar Hansena slimību, lai gan mēs precīzi nezinām, no kā vīrietis cieta.

Spitālīgais tic Jēzum, ka Viņš var šķīstīt. Saskaņā ar 3. Moz. 13. nodaļu spitālīgais bija rituāli nešķīsts, un viņam bija jāizvairās no saskarsmes ar citiem (sk. 3. Moz. 13:45, 46).

Tomēr Jēzus izjuta īpašu līdzjutību pret šo vīrieti un pieskārs viņam. “Un Viņš, sirdī kustināts, roku izstiepa, to aizskāra un uz to saka: “Es gribu, topi šķīsts” (Mk. 1:41). Šai darbībai Jēzu vajadzēja aptraipīt līdz vakaram, kad Viņam būs jāmazgājas, lai atkal kļūtu rituāli šķīsts (sal. ar 3. Moz. 13–15). Taču Markam ir skaidrs, ka Jēzus darbība, pieskaroties slimajam, šķīstīja no spitālības. Tātad Jēzus netika apgānīts, pieskaroties vīrietim.

Jēzus sūtīja vīrieti pie priestera ar norādījumu nest upuri, ko Mozus pavēlēja šādos gadījumos 3. Moz. 14. nod. Visā Marka evaņģēlijā Jēzus ir aizstāvis un atbalstītājs tam, ko mācījis Mozus (sk. Mk. 7:10; Mk. 10:3, 4; Mk. 12:26, 29–31). Šis uzskats ir krasā pretstatā reliģiskajiem vadītājiem, kuri Marka evaņģēlija 7., 10. un 12. nodaļā grauj ar Mozus starpniecību sniegto mācību sākotnējo nolūku. Šīs detaļas izskaidro Jēzus pavēli aplklusināt cilvēku Mk. 1:44. Ja viņš pastāstītu par savu izārstēšanu ar Jēzus palīdzību, tas varētu ietekmēt priesteru lēmumu, radot aizspriedumus pret Jēzu.

Taču šķiet, ka šķīstītais spitālīgais to nesaprata, un, nepaklausot Jēzus pavēlei, viņš izplatīja ziņas tālu un plaši, padarot Jēzum neiespējamu atklāti ienākt pilsētās, lai īstenotu kalpošanu.

Kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai nedarītu lietas, kas var kavēt evaņģēlija izplatīšanos, lai cik labi būtu mūsu nodomi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Kapernaumā” un “Tu vari mani šķīstīt” (252.–266. lpp.).

Kādu Jēzu atklāj Marka 1. nodaļa? Jēzum ir tiesības aicināt mācekļus, un viņi atsaucas. Viņš ir svēts pretstatā nešķīstajiem gariem sātana vadībā. Notiek liela cīņa starp labo un ļauno, bet Jēzum ir lielāks spēks nekā dēmoniem. Jēzus jūt līdzī slimiem cilvēkiem un palīdz, pieskaroties tiem, kad neviens cits, visticamāk, to nedarītu.

“Sinagogā Jēzus runāja par valstību, kuru Viņš nācis uzcelt, un par savu sūtību atbrīvot sātana gūstekņus. Tad Viņu pārtrauca izbaļļu kļiedziens. Kāds velna apsēstais izlauzās uz priekšu no ļaužu pūļa, brēkdams: ‘Kas mums ar Tevi, Jēzu, no Nācaretes? Vai Tu esi nācis mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Dieva Svētais.’ (Mk. 1:24)

Izcēlās apjukums un troksnis. Klausītāju uzmanība tika novērsta, un Kristus vārdus neviens vairs neievēroja. Tieši ar tādu nolūku arī sātans savu upuri bija aizvedis uz sinagogu. Bet Jēzus norāja ļauno garu, sacīdams: ‘Palieci klusu un izej no tā! Un, to raustīdams un ar stipru balsi brēkdams, nešķīstais gars no tā izgāja.’ (..) Tas, kurš kārdināšanu tuksnesī bija uzvarējis sātanu, atkal aci pret aci satikās ar savu ienaidnieku. Ļaunais gars izmantoja visu savu spēku, lai upuri paturētu savās rokās, jo atkāpties nozīmētu atdot uzvaru Jēzum. Šķita, ka nomocītajam vīram cīņā ar ienaidnieku, kas jau bija laupījis viņa virišķību, būs jāzaudē arī dzīvība. Bet Jēzus ar pavēli gūstekni atbrīvoja.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 255., 256. lpp.)

Tikmēr mūsu Kungs turpināja rosīgu kalpošanu, pārvietojoties no vienas vietas uz otru, gandrīz pastāvīgi sazinoties ar daudziem cilvēkiem. Kā Viņš saglabāja mierīgu un stabilu attieksmi pret kalpošanu un cilvēkiem? Bez šaubām, tas notika caur Viņa ikdienas lūgšanu pieredzi.

Atrodiet dienas plānā vietu lūgšanai un Svēto Rakstu pētīšanai. Izdomājiet plānu, kas jums der, un veltiet šo laiku, lai attīstītu mierīgu garu, ko vada Svētais Gars un Dieva Vārds.

DISKUSIJAS JAUTĀJUMI:

1. Grupā pārrunājiet jautājumu par lūgšanu un to, kāpēc tā ir tik svarīga kristiešu dzīvē. Kādi daži jautājumi cilvēkiem var rasties par lūgšanas mērķi un efektivitāti?

2. Grupā pārrunājiet gadījumus, kad noteiktos brīžos varētu būt labāk nerunāt pārāk daudz par mūsu ticību. Kad noklusēšana varētu būt apdomīgāka izvēle, un kā mēs varam to izdarīt, neapdraudot savu liecību?

3. Kas ir “spītālīgie” jūsu kultūrā šodien? Kā jūsu draudze varētu aizsniegt un “pieskarties” šiem cilvēkiem, lai aiznestu viņiem evaņģēliju?

CĪŅAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 2:1–3:6, Mihas 6:6–8, 1. Sam. 21:1–6, Mk. 3:20–35, Lk. 12:53, Lk. 14:26.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Viņš uz tiem sacīja: ‘Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ. Tā nu Cilvēka Dēls ir kungs arī pār sabatu’” (Mk. 2:27, 28).

Mk. 2:1–3:6 satur piecus stāstus, kas ilustrē Jēzus mācību pretstatā reliģisko vadītāju mācībām. Stāsti ir pēc noteikta modeļa – katrs nākamais stāsts ir saistīts ar iepriekšējo, izmantojot tematisku paralēli. Pēdējais stāsts pavēršas atpakaļ, savienojoties ar pirmo.

Katrs no tiem ilustrē kādu Jēzus aspektu, par ko liecina izteikumi Mk. 2:10, 17, 20, 28. Svētdien, pirmdien un otrdien iedziļināsimies šo stāstu un tajos pausto Kristus izteikumu nozīmēs.

Mk. 3:20–35 būs izpētes panti trešdien un ceturtdien.

Tas, ko mēs vēl uzzināsim, ir evaņģēlija autora izmantotā tehnika, ko sauc par “sviestmaižu stāstu”. Šis stāstījuma modelis Marka evaņģēlijā parādās vismaz sešas reizes. Katrā gadījumā uzmanības centrā ir kāds svarīgs Jēzus būtības aspekts, Viņa kā Mesijas loma vai mācekļības būtība.

Šonedēļ pētīsim dažus stāstus par Jēzu un secināsim, ko no tiem varam mācīties.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. jūlijā.

Paralizētā vīra dziedināšana

Izlasi Mk. 2:1–12. Ko paralizētais sagaidīja, kad viņš tika atnests pie Jēzus, un ko viņš saņēma? _____

_____

_____

Vīrietis bija paralizēts, tāpēc četri draugi viņu nesa pie Jēzus. Pēc tam, kad viņi nonēma jumtu un nolaida vīrieti pie Jēzus, kā Mk. 2:5 norāda, Jēzus redzēja viņu ticību. Kā ticība var būt redzama? Tāpat kā mīlestība, tā kļūst redzama darbībās, ko redzamā veidā ilustrēja draugu neatlaidība.

Vīrieša acimredzamā problēma bija fiziska. Tomēr, kad viņš nonāca pie Jēzus, pirmie Viņa vārdi bija par grēku piedošanu. Visas epizodes laikā slimais vīrs nerunā ne vārda. Tā vietā reliģiskie vadītāji iebilda (savā prātā) tam, ko Jēzus tikko bija pateicis. Viņi uzskatīja, ka Viņa vārdi ir zaimojoši, Dieva apmelošana un tikai Dievam piederošas tiesības.

Jēzus satiekas ar apšaubītājiem viņu pašu līmenī, izmantojot rabīniem tipisku argumentācijas stilu, ko sauc par “no mazāka uz lielāku”. Viena lieta ir teikt, ka cilvēka grēki ir piedoti; cita lieta ir likt paralizētam vīram staigāt. Ja Jēzus var likt cilvēkam staigāt Dieva spēkā, tad Viņa tiesības piedot grēkus gūst apstiprinājumu.

Izlasi Mih. 6:6–8. Kā šis teksts paskaidro, kas notika starp Jēzu un vadītājiem? _____

_____

_____

Reliģiskie vadītāji pazaudēja no redzesloka to, kas patiešām bija svarīgs: taisnīgumu, žēlastību un pazemīgu staigāšanu Dieva priekšā. Kā apsēsti aizstāvēt savu izpratni par Dievu, viņi bija akli pret Dieva darbību tieši viņu acu priekšā. Nekas neliecināja, ka reliģiskie vīri būtu mainījuši savas domas par Jēzu, lai arī Viņš bija sniedzis vairāk nekā pietiekami daudz pierādījumu, ka ir Dieva sūtīts: ne tikai darot viņiem zināmu, ka Viņš spēj lasīt viņu domas (nav vienkāršs varoņdarbs pats par sevi), bet arī dziedinot paralizēto viņu klātbūtnē tādā veidā, ko viņi nevarēja noliegt.

Kā mums uzmanīties, lai ne iekristu tajā pašā slazdā: būt tik apsēstiem ar reliģijas formām, ka tiek zaudēts no redzesloka tas, kas patiešām ir svarīgs patiesā reliģijā (sk. Jēk. 1:27)? _____

_____

_____

Levija aicināšana un gavēšanas jautājums

Izlasi Mk. 2:13–22. Kas bija Levijs, Alfeja dēls, un kāpēc varēja rasties iebildumi, ka viņš kļūst par Jēzus mācekli? _____

Nodokļu iekasētāji Jēzus laikā bija vietējās vai Romas valdības ierēdņi. Viņi bija nepopulāri starp Jūdejas ebreju iedzīvotājiem, jo viņi bieži prasīja vairāk, nekā vajadzēja, un kļuva bagāti uz savu tautiešu rēķina. Ebreju reliģisko likumu komentāros, Mišnas traktātā Tohorots, teikts: “Ja nodokļu vācēji ieiet mājā, [viss, kas tajā atrodas] kļūst nešķīsts [..].”

Tāpēc nav pārsteidzoši, ka rakstu mācītāji noraidoši jautā: “Kāpēc Viņš ēd kopā ar muitniekiem un grēciniekiem?”

Kā Jēzus atbild uz viņu jautājumu? Viņš to nenoraida. Tā vietā Viņš to pavērs otrādi, norādot, ka ārsts ir vajadzīgs cilvēkiem, kuri ir slimi, nevis veseli. Tādējādi Viņš apgalvo, ka ir garīgais ārsts, kurš var dziedināt ar grēku slimo dvēseli. Un vai ārstam nevajadzētu doties turp, kur ir slimie?

Mk. 2:18–22 iesāk jaunu tēmu. Tas ir centrālais no pieciem stāstiem, kas runā par cīņu. Ja iepriekšējā sadaļā bija Levija sarūpētais mielasts, šis nākamais stāsts ir par gavēni. Tajā apskatīts jautājums, kāpēc Jēzus mācekļi negavē, kā to dara Jānis Kristītājs un farizeji. Jēzus atbild ar ilustrāciju jeb līdzību, kurā Savu klātbūtni salīdzina ar kāzu mielastu. Ja visi viesi gavētu, tās būtu ārkārtīgi dīvainas kāzas. Taču Jēzus paredz dienu, kad ligavainis tiks paņemts prom, un tas ir mājieni uz krustu. Tad būs daudz laika gavēnim.

Jēzus turpina ar divām ilustrācijām, kas izceļ kontrastu starp Viņa mācību un reliģisko vadītāju mācībām – jauns ielāps uz vecās drēbes un jauns vīns vecos vīna traukos. Interesants veids, kā pretstatīt Kristus un reliģisko vadītāju mācības. Tas parāda, cik samaitātas bija kļuvušas skolotāju metodes. Pat patiesu reliģiju var pārvērst tumsā, ja dievlūdzēji nav uzmanīgi.

Kas ir tie, kurus mūsdienās var uzskatīt par muitniekiem Jēzus laikā? Kā mēs pielāgojam savas domas par viņiem? _____

Sabata Kungs

Mk. 2:23, 24 farizeji apsūdz mācekļus tajā, ka viņi pārkāpj sabatu. Saskaņā ar jūdu tradīciju sabatā bija aizliegtas 39 darba formas, kas, pēc farizeju domām, ietvēra arī to, ko darija mācekļi.

Izlasi Mk. 2:23–28. Kā Jēzus atbild uz farizeju izvirzīto apsūdzību? _____

Jēzus atbild ar stāstu, kā Dāvids ēda svētās skatāmās maizes (1. Sam. 21:1–6). Skatāmā maize tika izņemta sabatā; tāpēc Dāvida ceļojums, iespējams, bija ārkārtas bēgšana sabatā. Jēzus apgalvo, ka, ja Dāvids un viņa vīri tika attaisnoti attiecībā uz skatāmo maizi ēšanu, tad Jēzus mācekļi ir attaisnoti attiecībā uz graudu plūkšanu un ēšanu.

Turklāt Jēzus norāda, ka sabats tika radīts cilvēces dēļ, nevis otrādi, un ka Viņa apgalvojuma pamatā ir tas, ka Viņš ir sabata Kungs.

Izlasi Mk. 3:1–6. Kā šis stāsts ilustrē Jēzus domu, ka sabats tika radīts cilvēces labā?

Jēzus atkal piedzīvo domstarpības ar reliģiskajiem vadītājiem par sabatu. (Tomēr ievērojiet, ka strīds nekad nav par pašu sabata dienu.) Reliģiskie vadītāji vēlas apsūdzēt Jēzu, ka Viņš dziedina sabatā. Jēzus nevirās stāties viņiem pretī. Viņš rada kontrastu starp labo un ļauno, dzīvības glābšanu un nogalināšanu. Atbilde uz Viņa jautājumu ir acīmredzama; darīt labu un glābt dzīvību ir daudz piemērotākas sabata aktivitātes.

Jēzus turpina dziedināt cilvēku. Tas sadusmo Viņa pretiniekus, kuri nekavējoties sāk plānot Viņa nāvi. Stāsta ironija ir tāda, ka tie, kas gribēja pieķert Jēzu sabata pārkāpšanā, paši pārkāpa sabatu, plānojot Viņa nāvi šajā dienā.

Kādus sabata ievērošanas principus jūs varat gūt no šiem stāstiem, kā arī izaicinājumiem, ko mēs piedzīvojam mūsdienās, ievērojot sabatu? _____

“Sviestmaizes stāsts”. 1. daļa

Izlasi Mk. 3:20–35. Kādu saikni tu atrodi starp abiem stāstiem, kas ietverti šajos pantos? _____

Šis fragments ir pirmais “sviestmaizes stāsts” Marka evaņģēlijā, kur viens stāsts tiek iesākts, tad tiek pārtraukts ar citu stāstu, un pirmais stāsts tiek pabeigts tikai pēc tam.

Virspusēji stāsts ir par to, ka Jēzus tuvinieki gatavojas uzņemties atbildību par Viņu, jo domā, ka Viņš ir sajucis prātā (Mk. 3:21). Taču stāsta patiesā vēsts ir par rakstu mācītājiem no Jeruzalemes, kas apsūdz Jēzu slepenā sadarbībā ar velnu. (Šodienas pētījums koncentrējas uz stāsta patieso nozīmi – skat. Mk. 3:22–30.)

Mk. 3:22 rakstu mācītāji izvira apsūdzību, ka Jēzus dziedinošais spēks nāk no velna. Jēzus vispirms atbild ar vispārīgu jautājumu: “Kā sātans var izdzīt sātanu?” Nav loģiski, ka sātans darbotos pret sevi. Jēzus turpina runāt par šķelšanos valstībā, namā un pašā sātana, parādot, cik absurda šāda sadalīšana būtu viņu panākumiem. Bet tad Kungs maina tematu un stāsta par stipra vīra saistīšanu, lai izlaupītu viņa māju. Šajā pēdējā piemērā Jēzus ir kā zaglis, kas ienāk sātana namā un sasaista tumsas valdnieku, lai atbrīvotu gūstekņus.

Izlasi Mk. 3:28–30. Kas ir nepiedodamais grēks, un ko tas nozīmē? _____

Nepiedodamais grēks ir grēks pret Svēto Garu, nosaucot Gara darbu par velna darbu. Ievērojiet, ka Mk. 3:30 iemesls, kāpēc Jēzus izsaka savus apgalvojumus Mk. 3:28, 29, ir tāpēc, ka saskaņā ar rakstu mācītājiem Viņā esot nešķīsts gars, lai gan patiesībā tas ir Svētais Gars. Ja jūs saucat Svētā Gara darbu par velna darbu, tad jūs neieklausīsieties Svētajā Garā, jo neviens pie pilna prāta nevēlas sekot velna vadībai.

Kāpēc bailes, ka tu varētu būt izdarījis “nepiedodamo grēku”, atklāj, ka tu to neesi izdarījis? Kāpēc pašas bailes liecina, ka tu neesi to izdarījis? _____

“Sviestmaizes stāsts”. 2. daļa

Izlasi Mk. 3:20, 21. Kāda pieredze lika Jēzus ģimenei domāt, ka Viņš ir zaudējis prātu?

Garīgās nestabilitātes apsūdzība ir diezgan nopietna. Parasti tā rodas no pieredzes, kad cilvēks apdraud savu drošību. Jēzus ģimene to izjuta attiecībā uz Viņu, kad Viņš bija tik aizņemts, ka neatlika laika apstāties un paēst. Viņi gatavojas uzņemties atbildību par Viņu, un tur pārtrūkst sviestmaizes virspusējais stāsts, kuru savukārt pārtrauc patiesais stāsts par rakstu mācītājiem, kuri apsūdz Jēzu sadarbībā ar velnu.

Starp šī “sviestmaizes stāsta” ārējo un iekšējo stāstu pastāv dīvaina paralēle. Šķiet, ka Jēzus ģimenei ir līdzīgs skatījums uz Viņu tāpat kā rakstu mācītājiem. Ģimene saka, ka Viņš ir traks. Rakstu mācītāji saka, ka Viņš ir savienībā ar velnu.

Izlasi Mk. 3:31–35. Ko vēlas Jēzus ģimene, un kā Viņš uz to reaģē? _____

Šī aina var šķist dīvaina. Ja jūsu māte vai citi ģimenes locekļi nāk pie jums, vai jums nevajadzētu tikties ar viņiem? Problēma bija tā, ka Jēzus ģimene tajā laikā nebija saskaņā ar Dieva gribu. Jēzus atzina šo patiesību un šajā fragmentā no jauna definē ģimeni. Tie, kas dara Dieva gribu, ir Viņa brālis, māsa un māte. Viņš ir Dieva Dēls, un tie, kas pieskaņojas Dieva gribai, kļūst par Viņa ģimeni.

Abi Marka evaņģēlija “sviestmaizes stāsti” kopā satur dziļu ironiju. Iekšējā stāstā Jēzus saka, ka sašķelta māja nevar pastāvēt. No pirmā acu uzmetiena šķiet, ka ārējā stāstā Jēzus paša māja, Viņa ģimene, ir sašķelta! Taču Jēzus šo mīklu atrisina, pārdefinējot ģimeni. Viņa īstā ģimene ir tie, kas pilda Dieva gribu tāpat kā Viņš (sk. Lk. 12:53, Lk. 14:26).

Vēsturē kristieši ir bieži atsvešinājušies no saviem radniekiem. Tā ir smaga pieredze. Šī Rakstu vieta Marka evaņģēlijā atklāj, ka Jēzus piedzīvoja tādas pašas grūtības. Viņš saprot, kā tas ir, un var mierināt tos, kuri izjūt šo bieži sāpīgo izolāciju.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Levijs Matejs” (272.–280. lpp.) un “Sabats” (281.–289. lpp.).

“Kad Pestītājam jautāja: ‘Vai ir brīv sabbatā dziedināt?’ Jēzus atbildēja: ‘Kurš cilvēks jūsu starpā, kam viena avs, un kad tā sabbatā iekrīt bedrē, to nesatvers un neizvilks ārā? Vai cilvēks nav daudz labāks par avi? Tādēļ ir gan brīv sabbatā labu darīt.’ (Mt. 12:10–12)

Baidīdamies iekļūt nepatikšanās, spiegi neuzdrošinājās atbildēt Kristum ļaužu priekšā. Tie zināja, ka Viņš bija teicis patiesību. Bet tie drīzāk bija gatavi pamest cilvēkus ciešanās, nekā pārkāpt savas tradīcijas, kaut arī tajā pašā laikā palīdzēja dzīvniekiem, lai īpašniekam nerastos zaudējumi. Vairāk labvēlības tika parādīts dzīvniekam nekā cilvēkam, kas radīts pēc Dieva līdzības. Tas ilustrē visas maldīgās reliģijas. Tās rodas no cilvēka vēlēšanās paaugstināties pār Dievu un beidzas cilvēka pazemošanā zemāk par dzīvnieku. Katra reliģija, kas apkaro Dieva kā valdnieka tiesības, atņem cilvēkam to godību, kas tam tika dota radīšanas brīdī un būs atkal atjaunota Kristū. Ikviens nepatiesa reliģija saviem piekritējiem māca izturēties nevērigi pret cilvēku vajadzībām, sāpēm un tiesībām. Evaņģēlijs turpretī cilvēci paaugstina kā Kristus asinīm atpirktu un māca ar laipnu uzmanību atsaukties uz cilvēku vajadzībām un ciešanām. Kungs saka: ‘Vīrs būs dārgāks nekā tīrs zelts, un cilvēks dārgāks nekā Ofīra dārgumi’ (Jes. 13:12).” (“Laikmetu ilgas”, 286., 287. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas stratēģijas vai prakse palīdz jums un jūsu vietējai draudzei būt iejūtīgiem pret cilvēkiem, kas cieš klusībā, piemēram, paralizēti cilvēki, līdzīgi kā Mk. 2. nodaļā?

2. Padomājiet par to, cik naidpilni un akli savās tradīcijās un dogmās bija kļuvuši reliģiskie vadītāji, kuri noraidīja Jēzu, un pat Viņa brīnumi, kuriem vajadzēja atvērt viņu prātus, to nevarēja panākt. Kā mēs kā tauta varam būt piesardzīgi, lai ar mums nenotiktu kas līdzīgs?

3. Kā jūsu vietējā draudze var kļūt par “ģimeni” tiem, kuru tiešā bioloģiskā ģimene viņus, iespējams, ir noraidījusi ticības dēļ?

4. Vēl pakavējieties pie jautājuma par “nepiedodamo grēku”. Grupā pārrunājiet, ko tas nozīmē un kā mēs varam būt droši, ka to neizdarīsim.

LĪDZĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 4:1–34, Jēk. 1:21, Jes. 6:1–13, Ps. 104:12, Dan. 4:10–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Viņš tiem sacīja: ‘Ievērojiet, ko jūs dzirdat. Ar kādu mēru jūs mērojat, mēros jums un pieliks jums vēl klāt. Jo, kam ir, tam dos; un, kam nav, tam atņems arī to, kas tam ir’” (Mk. 4:24, 25).

Šīs nedēļas pētījuma tēma ir līdzības Mk. 4. nodaļā.

Marka evaņģēlijā ir vismazāk līdzību no visiem sinoptiskajiem – Mateja, Marka un Lūkas – evaņģēlijiem.

Daudzus gadus zinātnieki ir strīdējušies par Jēzus līdzību nozīmi un interpretāciju: kā tās skaidrot, ko tās nozīmē, kāpēc Jēzus tās izmantoja, kādas mācības ar tām bija paredzēts atklāt un vai tās ir jāuztver burtiski, vai arī tās bija tīri alegorija un tā tālāk.

Acīmredzot visus šos jautājumus šīs nedēļas nodarbībā mēs neatrisināsim. Tā vietā mēs aplūkosim un Dieva žēlastībā sapratīsim, ko Jēzus gribēja ar šīm līdzībām pateikt.

Mk. 4. nodaļā ir tikai piecas līdzības – sējējs, lukturis, mērs, augošā sēkla un sinepju sēklas. Lielākā nodaļas daļa ir veltīta līdzībai par sējēju. Vispirms tiek izstāstīta līdzība, pēc tam tiek dots līdzības iemesls un tad līdzības skaidrojums. Šis trīs soļu modelis būs svētdienas, pirmdienas un otrdienas pētījumos. Savukārt trešdien un ceturtdien tiks aplūkotas pārējās līdzības.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. jūlijā.

Līdzība par sējēju

lzlasi Mk. 4:1–9. Kādas ir dažādās augsnes, un kas notiek ar sēklu, kad tajās iekrīt?

Lasot evaņģēlijos Jēzus līdzības, cilvēki bieži vien vēlas ātri pāriet pie Jēzus sniegtās interpretācijas. Galu galā vai tas nav šo stāstu mērķis – mācīt kādu garīgu patiesību kristīgai dzīvei? Jā, bet Jēzus dažreiz līdzību nepaskaidro, izsakot vien īsus komentārus, piemēram, “Dieva valstība ir līdzīga” vai “Kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird”.

Līdz ar to ir labi apstāties un vienkārši analizēt pašu stāstu, lai uztvertu virzienu, uz kuru norāda dažādie stāstījuma elementi. Šādi analizējot līdzību par sējēju, rodas dažādas idejas. Sēklas ir vienādas, bet iekrīt četrās dažādās augsnēs. Augsnes tips lielā mērā ietekmē sēklu iznākumu. Viena nepārtraukta stāsta vietā līdzība patiesībā ir četri atsevišķi stāsti, kas tiek pabeigti katrs savā vidē. Ar katru nākamo stāstu pagarinās stāsta nobeiguma laiks.

Sēklu, kas nokrīt uz ceļa, putni apēd nekavējoties. “Un notika, sējot cita sēkla krita ceļmalā, un putni nāca un to apēda” (Mk. 4:4).

Sēklai, kas nokrīt uz akmeņainas zemes, ir nepieciešamas dažas dienas vai nedēļas, lai sasniegtu savu neveiksmīgo iznākumu, tostarp saules apdegumu.

Sēklai, kas iekrīt nezālēs, ir vajadzīgs ilgāks laiks, lai sasniegtu savu neproduktīvo galu, kamēr to nosmacē ērkšķi.

Sēkla, kas iekrīt labā augsnē, izdzīvo visilgāk, domājams, visu augšanas sezonu, kā tas notiek normālas labības augšanas un nobriešanas gadījumā.

Trīs no stāstiem ir par neveiksmi; tikai pēdējais ir par panākumiem, labu, bagātīgu ražu. Stāstu garums, arvien ilgāks laika periods katram nākamajam stāstam un fakts, ka tikai viens stāsts ir par panākumiem, norāda uz risku piedzīvot neveiksmi, toties veiksmes iznākums ir bagātīgs.

Šķiet, ka līdzība norāda uz mācekļības cenu un ar to saistītajiem riskiem, toties sekošana Jēzum sniedz bagātīgu atlīdzību.

Kādas ir citas garīgās mācības, ko varam mācīties no dabas? _____

Jēzus skaidrojums

Jēzus bija izstāstījis līdzību, nesniedzot tūlītēju paskaidrojumu. Saskaņā ar Mk. 4:1 Jēzus to runāja “lielam pulkam”. Tikai vēlāk mazākai grupai (Mk. 4:10) Viņš paskaidroja, ko līdzība nozīmē.

Izlasi Mk. 4:13–20. Kā Jēzus skaidroja līdzību par sējēju? _____

Jēzus skaidro līdzību, identificējot stāsta ārējos elementus, kurus apzīmē vairākas stāsta detaļas. Interpretācija norāda, ka stāsts ir brīva alegorija ar atsaucēm uz reālo pasauli, bet ne vienmēr uz katru detaļu.

Jēzus identificē sēklu kā “vārdu”. Tas attiecas uz Dieva Vārdu, īpaši uz Jēzus sludināto. Jēk. 1:21 teikts: “Tāpēc, nolikdami visu netirību un lielo ļaunprātību, lēnprātībā saņemiet iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles.”

Dažādas augsnes ir dažāda veida klausītāji. Jēzus skaidrojumā Vārdu dzird ikviens; tas ir, sēkla iekrīt visu tipu augsnēs, taču atšķiras sēklas uzņemšana. Ceļmalas augsne ir cieta, un putni sēklas uzknābā. Jēzus to saista ar to, ka sātans atņem patiesību. Savukārt akmeņainai augsnei nav dziļuma. Jēzus to saista ar cilvēkiem ar seklām saistībām; viņi nav rēķinājušies ar mācekļības cenu. Tikmēr nezāļaina augsne sēklu nomāc. Jēzus paskaidro, ka Dieva Vārdu noslāpē dzīves rūpes un alkatība. Bet labā augsne ir tie, kas dzird Vārdu un to pieņem, sēkla aug un nes bagātīgu ražu.

Visgarākie skaidrojumi ir par akmeņaino un nezāļaino augsni. Raksturojot klinšainās zemes klausītājus, Jēzus norāda uz kontrastējošiem elementiem – viņi ar prieku uztver Vārdu, bet ir īslaicīgi mācekļi. Kad nāk vajāšanas, viņi atkrīt. Nezāļu pārņemtās augsnes klausītāji ir pretēji. Viņi atkrīt nevis grūtu, bet gan labu apstākļu dēļ – viņu uzmanības centrā ir pasaules lietas, nevis Dieva valstība. Viņu rūpes un raizes ir saistītas ar to, ko piedāvā pasaule.

Pārdomājiet savu dzīvi. Vai jūsu dzīves ceļā iezogas kādas īpašības no akmeņainās vai nezāļainās augsnes? Tas var notikt viltīgākos veidos, nekā jūs domājat. Ko jūs varat darīt, lai no tā izvairītos? _____

Līdzību iemesls

Islasi Mk. 4:10–12. Kāpēc Jēzus mācīja līdzībās? _____

Lasot pavirši šos pantus, rodas iespaids, ka Jēzus mācīja līdzībās, lai svešiniekus atstātu tumsā. Taču šāda perspektīva nesaskan ar Jēzus darbībām citviet Marka evaņģēlijā. Mk. 3:5, 6 Jēzus skumst par reliģisko vadītāju cietajām sirdīm. Mk. 3:22–30 rakstu mācītāju argumentus Jēzus uztver nopietni un sīki izskaidro, kāpēc tie maldās. Mk. 12:1–12 reliģiskie vadītāji saprot, ka Jēzus līdzība par viņa dārzniekiem ir par viņiem. Tas patiesībā ir brīdinājums par to, kur virzās viņu sazvērestība pret Viņu un kādas briesmīgas sekas tam būs. Ja Viņš par tiem nerūpētos, Viņš tos nebrīdinātu. Līdz ar to Jēzus vārdi Marka evaņģēlija 4. nodaļā ir jāizpēta dziļāk, lai saprastu, kāda ir Viņa vēsts. Jēzus pārfrāzē Jes. 6:9, 10.

Islasi Jes. 6:1–13. Kas šeit notiek ar Jesaju, un kāda ir viņam dotā vēsts, kas jānogādā Israēlam? _____

Jesaja templī redz Dieva vīziju, un viņu pārņem Dieva godība un paša nešķīstība. Dievs viņu šķīsta un uztic viņam šokējošu vēstījumu. Tāpat kā Marka evaņģēlijā, tas izklausās neatbilstoši pārējai Jesajas grāmatai, kur Dieva ļaudis rod lielu mierinājumu.

Jes. 6. nodaļas vēstījums ir paredzēts, lai pamodinātu cilvēkus un viņi atgrieztos no saviem ļaunajiem ceļiem. Marka evaņģēlijā atslēga Jēzus vārdu izpratnei ir atrodama Mk. 3:35. Lai saprastu Jēzus vārdus un mācības, ir jāpilda Dieva griba (Mk. 3:35). Tas cilvēku ievēd Jēzus ģimenē. Tie, kas jau ir nolēmuši, ka Jēzus ir velna apsēsts, neklausīsies.

Jēzus citē no 6. nodaļas ne tāpēc, lai pateiktu, ka Dievs atstumj cilvēkus, bet gan to, ka viņu pašu aizspriedumi un sirds cietība neļauj viņiem pieņemt glābjošo patiesību.

Šī patiesība ir līdzības par sējēju vienojošā doma. Katrs izvēlas, kāda veida augšnei būt. Katrs pats izlemj, uzticēties Jēzum vai ne. Agri vai vēl mums katram būs jāizvēlas.

Lukturis un mērtrauks

Mājām Jēzus laikā bija atšķirīgs izmērs un konstrukcija, un tas bija atkarīgs no atrašanās vietas un bagātības. Mājas pēc grieķu parauga tika celtas ap pagalmu, taču ar dažādu izsmalcinātības līmeni. Vai arī Jēzus runā par mazākām zemnieku mājām. Vienalga, liela vai maza māja, galvenais jautājums ir par principu: kādu dienu tiks atklāta patiesība par Jēzu.

Mk. 4:21 Jēzus uzdod divus jautājumus. Pirmais sagaida noliedzošu atbildi: “Vai sveci iededzina, lai to liktu apakš pūra vai zem gultas?” Uz otro jautājumu tiek gaidīta pozitīva atbilde: “Vai ne tāpēc, lai to liek luksturī?” Jēzus piedāvā absurdu, gandrīz humoristisku scenāriju, lai izteiktu savu viedokli. Lukturi ir paredzēti gaismas radīšanai, pretējā gadījumā tie zaudē savu mērķi. Mk. 4:22 izskaidro līdzību, atsaucoties uz noslēpumiem, kas tiek izpausti. Ikviens, kura e-pasts vai dators ir bijis uzlauzts, zina, kā ir tad, kad noslēpumi tiek publiskoti. Bet tas, par ko runā Jēzus, ir evaņģēlijs.

Izlasi Marka 4:24, 25. Kādu mācību Jēzus māca ar līdzību par mērtrauku? _____

Daudzās vietās pasaulē svaigi produkti tiek pārdoti tirgos. Pārdevējiem parasti ir ierīce produkta svēršanai. Ierasta prakse ir pārdevējiem pievienot neredzamai vairāk produkta, lai palīdzētu pircējam justies, ka pret viņu izturas godīgi. Šo praksi, kā labi pārdevēji izturas pret pircējiem, Jēzus izmanto, lai pievērstu uzmanību atvērtībai pret patiesību. Ja cilvēks ir atvērts un seko gaismai, viņš iegūst vēl vairāk. Bet, ja viņš noraida gaismu, viņam tiek atņemts pat tas, kas viņam līdz šim bijis.

Kā mēs varam labāk izprast šo principu: ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums mēros? Padomājiet par to attiecībā uz saviem darījumiem ar citiem. _____

Līdzība par sēklas augšanu

Izlasi Mk. 4:26–29. Kāds ir šīs līdzības galvenais fokuss? _____

Marka evaņģēlija lielākajai daļai ir paralēles vai nu ar Mateja, vai Lūkas evaņģēliju, vai pat abiem. Bet ne šīs līdzības gadījumā. Šī līdzība Marka evaņģēlijā ir unikāla. Šīs īsās līdzības centrā ir augšanas process. Jēzus norāda, ka tā darbojas Dieva valstība. Cilvēkiem ir sava loma, bet patiesā izaugsme ir Dieva darbs. Tas nav nebeidzams process. Stāsts pēkšņi beidzas līdz ar graudu nobriešanu. Tieši tā Kristus otrā nākšana pēkšņi pieliks punktu mūsu pasaules vēsturei.

Izlasi Mk. 4:30–32. Kas ir svarīgais akcents līdzībā par sinepju graudiņu? _____

Šī līdzība uzsver, ka kaut kas ļoti niecīgs var izaugt par kaut ko ārkārtīgi lielu. Sinepju sēklu diametrs parasti ir no 1 līdz 2 milimetriem. Šeit aprakstītais augs, iespējams, ir melnās sinepes (“*Brassica nigra*”) ar sīkām sēklām (vairāk nekā 700 sēklu vienā gramā). Lai gan tās nav mazākās sēklas pasaulē, tās ir visai mazas, jo īpaši salīdzinājumā ar augu, kas no šādas sēkliņas var izaugt pat 3 metrus garš. Jēzus atzīmē, ka putni pat ligzdo sinepju auga zaros. Šī pēdējā atsauce ir norāde uz Ps. 104:12, kā arī atsauce uz Dan. 4:10–12. Ps. 104 runā par Dieva spēku pasaules radīšanā, un Dan. 4. nodaļā Nebukadnēcars ir attēlots kā liels koks, zem kura visa pasaule atrod ēnu un pārtiku.

Jēzus norāda, ka Dieva valstība, kas sākās ļoti maza, kļūs liela un iespaidīga. Cilvēki Jēzus laikos, iespējams, skatījās no augšas uz putekļaino ceļojošo sludinātāju no Galilejas un Viņa mācekļu pulku, taču laiks ir parādījis, ka Viņa žēlastības valstība turpina paplašināties visā pasaulē.

“Un šis Valstības evaņģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals” (Mt. 24:14). Padomājiet par to, kāda bija “draudze”, kad Jēzus izteica šo pravietojumu. Kāpēc mums tas ir tik svarīgs, ticību apstiprinošs pravietojums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus līdzības” nodaļu “Sējējs izgāja sēt” (33.–61. lpp.).

“Paties svētums ir pilnīga nodošanās kalpošanai Dievam. Tā ir patiesas kristīgas dzīves prasība. Kristus aicina uz pilnīgu nodošanos, uz nedalītu kalpošanu. Viņš prasa sirdi, prātu, dvēseli un spēku. Šeit nav vietas savtībai. Tas, kurš dzīvo pats sev, nav kristietis.

Rīcības vadmotīviem jābūt mīlestībai. Mīlestība ir Dieva valdīšanas pamatprincips gan Debesīs, gan uz zemes, un tai vajadzētu būt arī kristieša rakstura pamatā. Vienīgi tas spēj palīdzēt cilvēkam palikt nelokāmam, un vienīgi tas dod spēku izturēt kārdinājumus un pārbaudījumus.

Bet mīlestība atklājas upurī. Pestīšanas plāna pamatā ir ielikts upuris – plašs, dziļš, augsts un neizmērojams upuris. Kristus mūsu dēļ atdeva visu, un tie, kas Kristu pieņem, spēs Pestītāja dēļ ziedot visu. Domas par Viņa godu un slavu nostāsies visu pārējo lietu priekšā.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 48., 49. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Mīlestībai ir jābūt darbības principam. Mīlestība ir Dieva valdības pamatā Debesīs un virs zemes.” Kā krusts mums atklāj šo apbrīnojamo patiesību? Kā mēs varam savā dzīvē atspoguļot šāda veida mīlestību? Kāpēc mums tas būtu jādara?

2. Kā jūs atbildētu cilvēkam, kurš uzstāj, ka Jēzus stāstīja līdzības, lai turētu cilvēkus neziņā? Kāpēc gan lai Jēzus, kurš nomira par katru cilvēku (sk. 1. Jāņa 2:2), būtu gribējis turēt tumsā cilvēkus, kurus Viņš centās izglābt?

3. Svecei ir jāatrodas lukturī, nevis zem gultas (Mk. 4:21). Attieciniet šo principu uz savas draudzes sadarbību ar vietējo kopienu. Kā jūs varat pacelt gaismu augstāk?

4. Pārdomājiet līdzību par augošo sēklu (Mk. 4:26–29). Kāda loma ir cilvēkiem, palīdzot evaņģēlija sēklai augt, un kāda ir Dievam? Lai gan mums acīmredzami ir sava loma, kā mēs varam pārlicināties, ka esam pilnībā atkarīgi no Dieva? Vai šāda pilnīgas atkarības attieksme varētu būt daļa no tā, kas mums jādara, lai augtu?

BRĪNUMI PIE EZERA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 4:35–41, Ps. 104:1–9, Mk. 5:1–43, 4. Moz. 27:17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Viņš tam neļāva un saka tam: ‘Ej savās mājās pie savējiem un stāsti tiem, kādas lielas lietas Tas Kungs tev darījis un kā Viņš par tevi apžēlojies’” (Mk. 5:19).

Jēzus kalpošana lielā mērā notika Galilejā, īpaši ap Galilejas jūru – ezeru, kas bija 21 km garš un 13 km plats. Tā ir lielākā ūdens krātuve reģionā un bija vietējo dzīves centrs. Mk. 4. nodaļa noslēdzas ar to, ka Jēzus un Viņa mācekļi dodas pāri Galilejas jūrai. Saceļas vētra, ko Jēzus nomierina, runājot ar vēju un viļņiem. Mk. 6. nodaļa noslēdzas ar līdzīgu ainu, bet šoreiz ar to, ka Jēzus iet pa ūdens virsmu pretī saviem mācekļiem laivā. Starp šīm ainām uz ūdens notiek daudzi Jēzus brīnumi, kas tika veikti uz zemes, kā arī Viņa mācekļu pirmais misijas darbs. Šie stāsti ir šīs nedēļas pētījuma priekšmets.

Dramatisko stāstu galvenā iezīme ir palīdzēt lasītājam ieraudzīt, kas ir Jēzus. Viņš spēj nomierināt vētru, izdzīt dēmonu, dziedināt sievieti, kura vienkārši pieskārs Viņa drēbēm, uzmodināt mirušu meiteni, sludināt Savā dzimtajā pilsētā, izsūtīt mācekļus sludināšanas misijā, pabarot 5000 ar dažām maizēm un zivīm, kā arī staigāt pa ūdens virsmu – tās ir pārsteidzoša spēka izpausmes, kas tuvina mācekļus izpratnei, ka Jēzus ir Dieva Dēls.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. augustā.

Vētras apklusināšana

Izlasi Mk. 4:35–41. Kas notiek šajā stāstā, un kādu mācību mēs no tā varam paņemt attiecībā to, kas ir Jēzus? _____

Marka evaņģēlija 4. nodaļas sākumā Jēzus iekāpj laivā, lai mācītu pūli, kas stāv krastā. Mk. 4:10–12 šķiet, ka Viņš ir izkāpis no laivas un privāti runā ar mācekļiem. Pēc garās mācību dienas mācekļi ņem Jēzu laivā, “kāds Viņš bija” (KJV), citiem vārdiem sakot, ļoti nogurušu. Viņš uzreiz aizmieg uz spilvena, kas atrodas laivas stūres galā. Ezerā izceļas liela vētra, un, kad mācekļi Viņu modina, laivai draud nogrimšana. Dramatiskā veidā Jēzus pavēl vējam un viļņiem apstāties. Neparasts miers nolaižas pār ezeru. Saprotams, ka mācekļi ļoti nobijās no dievišķā spēka atklāšanās.

Izlasi Ps. 104:1–9. Kā šeit redzamais Jahves ainojums ir salīdzināms ar Kristu, kas nomierina vētru? _____

Stāsts Mk. 4:35–41 iekļaujas vispārīgā Bībeles modelī, ko raksturo “teofānija” – Dieva vai Viņa eņģeļa parādīšanās. Šiem notikumiem ir kopīgas piecas pazīmes: (1) dievišķā spēka atklāšanās, (2) cilvēku bailes, (3) pavēle “Nebīsties!”, (4) atklāsmes vārdi, kuru dēļ Dievs vai eņģelis ir atklājies, (5) cilvēciska reakcija uz atklāsmi. Šajā stāstā ir četri no pieciem – vētras nomierināšana ir dievišķā spēka atklāšanās, un arī mācekļiem bija bailes. Jautājums “Kāpēc jūs tik ļoti baidāties?” ir tas pats “Nebīsties!”. Mācekļu jautājums “Kas tas ir?” ir cilvēciska reakcija. Trūkst atklāsmes vārdu. Šī trūkstošā detaļa tiek iekļauta atklāsmes/noslēpuma motīvā, kas vijas cauri visai grāmatai, kur galarezultātā atklāsies patiesība par Jēzu. Mācekļu jautājums “Kas ir tas, ka vējš un jūra Viņam paklausa?” mudina lasītāju pašam sniegt atbildi, ievietojot trūkstošos atklāsmes vārdus – Viņš ir Dieva Dēls, pats Kungs.

Padomājiet par Dieva spēku. Kā jūs varat iemācīties paļauties uz šo spēku un uzticēties tam visos jautājumos? _____

Vai vari dzirdēt čukstus troksnī?

Izlasi Mk. 5:1–20. Ko mēs uzzinām no šī pārsteidzošā ziņojuma par lielo cīņu, kā arī par Jēzus spēku? _____

_____

Ja iepriekšējā nakts uz ezera bija neaizmirstama, tad ierašanās geraziešu zemē nākamajā rītā bija tikpat iespaidīga. Dēmona apsēstā cilvēka stāsts ir izklāstīts sīki un sirdi plosošī. Viņš dzīvoja kapos un sita sevi ar akmeņiem. “Neviens to nespēja savaldīt” (Mk. 5:4) – un tad viņš satika Jēzu.

Vīrietis metās pie Jēzus – ne vārda par mācekļiem (viņi droši vien aizbēga). Kad vīrietis tuvojās Jēzum, viņš metās Viņa priekšā zemē. “Metās zemē” – šeit ir grieķu darbības vārds “proskyneō”, kas parasti tiek tulkots kā “pielūgt”. Šķiet, ka vīrietis saprata, ka Jēzus ir kāds, kas varētu viņam palīdzēt. Bet, kad viņš atvēra muti, dēmoni viņā kļiedza uz Jēzu, kurš starp dēmonu saucieniem tomēr sadzirdēja vīrieša čukstus pēc palīdzības. Kad dēmoni lūdza viņus ielaist cūku ganāmpulkā, Jēzus viņiem to atļāva. Viss ganāmpulks, aptuveni divi tūkstoši, metās lejā pa krastmalu un noslika ūdenī. Īpašniekiem tā bija finansiāla katastrofa.

Apbrīnojami ir tas, ka dēmoni precīzi zināja, kas ir Jēzus, un tie zināja arī savu nespēju Viņa priekšā, tāpēc tie divreiz “lūdza Viņu” (Mk. 5:10, 12) izpildīt šo lūgumu, acīmredzot apzinoties Viņa varu pār tiem.

Šim stāstam ir divas galvenās iezīmes. Pirmkārt, saskaņā ar Vecās Derības likumu šis stāsts ir pilns ar nešķīstību jeb ceremoniālu aptraipīšanu: kapenes un mirušie bija nešķīsti (4. Moz. 19:11, 16), asiņošana cilvēku padarīja nešķīstu (3. Moz. 15), cūkas bija nešķīstas (3. Moz. 11:7).

Otrkārt, šīs nešķīstības litānijas pamatā ir labo un ļauno spēku cīņa uz vienu vai otru pusi. Jēzus izdzen dēmonus (divi punkti Jēzum), dēmoni nogalina cūkas (divi punkti sātanam). Pilsētas iedzīvotāji lūdza Jēzu aiziet (divi punkti sātanam), bet Jēzus sūta atpakaļ izdziedināto cilvēku kā Savu liecinieku (trīs punkti Jēzum). Kaut kādā ziņā šis cilvēks bija visnepiemērotākais misionārs, taču viņam noteikti bija brīnišķīgs stāsts, ko pastāstīt.

Kādu cerību jūs varat smelties no šī stāsta par Jēzus spēku, kas jums var palīdzēt jebkurā situācijā? _____

_____

_____

_____

Amerikāņu kalniņos ar Jēzu

Izlasi Mk. 5:21–24. Kas īpaši izceļas Jaira raksturojumā? _____

Reliģiskie vadītāji, tādi kā Jairs, parasti nebija draugos ar Jēzu (sk. Mk. 1:22; Mk. 3:2, 6; Lk. 13:14). Tātad, visticamāk, viņš bija izmisis. Šo izmisumu raksturo tas, ka Jairs nokrita uz ceļiem Jēzus priekšā. Viņa lūgums ir saprotams jebkurai vecākai – viņa meita mirst. Bet viņš tic, ka Jēzus var palīdzēt. Nesakot ne vārda, Jēzus devās viņam līdzī uz mājām.

Izlasi Mk. 5:25–34. Kas iztraucē ceļā uz Jaira māju? _____

Stāsts pēkšņi pievēršas citai aintai, kas izraisa žēlumu – stāsts par sievieti, kas piedzīvojuši divpadsmit šausmīgas slimības gadus. Šis stāsts par Jairu un sievieti ir otrs “sviestmaizes stāsts” Marka evaņģēlijā (sk. Mk. 3:20–35, apskatīts 3. tēmā). Šajā stāstā pretstatītie tēli, Jairs un sieviete, vēršas pie Jēzus pēc palīdzības.

Sieviete pienāk Jēzum no muguras un pieskaras Viņa drēbēm. Viņa nekavējoties tiek dziedināta. Bet Jēzus apstājas un jautā: “Kas pieskārs manām drēbēm?”

Sieviete, kas bija tik slima, pēkšņi bija kļuvusi vesela. Tomēr viņa baidījās, ka Jēzus būs dusmīgs par notikušo. Taču Jēzus gribēja dziedināt ne tikai viņas ķermeni, bet arī dvēseli.

Nu atgriezīamies pie Jaira (sk. Mk. 5:35–43). Tas bija emocionāls pārdzīvojums arī sinagogas priekšniekam. Jēzus nevienam neļāva iet kopā ar Viņu un meitenes vecākiem, izņemot Pēteri, Jēkabu un Jāni. Jēzus saka, ka meitene nav mirusi, bet gan guļ. Viņš aizraida visus sērotājus un ieiet istabā, kur guļ mirusī meitene. Saņemot viņas roku, Viņš saka: “Talita koum.” Marks iztulko šos vārdus: “Mazo meitenīti, celies.” Patiesībā vārds Talita nozīmē “jērs”, un tādējādi tas būtu mīlestības apliecinājums bērnam. Pavēle paturēt notikušo noslēpumā ir daļa no atklāsmes/noslēpuma motīva, kas caurvij Marka evaņģēliju, norādot uz to, kas ir Jēzus un ka galu galā Viņš nevar palikt apslēpts.

Noraidījums un pieņemšana

Izlasi Mk. 6:1–6. Kāpēc Jēzus dzimtā pilsēta Viņu noraidīja? _____

Parasti, kad mazpilsētas iedzīvotājs kļūst populārs, viņa mājinieki bauda uzmanību. Bet ne Nācāretē. Viņi bija aizvainoti un pārsteigti par Jēzus kā skolotāja un dziednieka panākumiem. Šķita, ka viņiem ir grūti pieņemt šo pārmaiņu no galdnieka par skolotāju. Varētu būt arī zināms aizvainojums, ka Viņš lielāko daļu savu brīnumu darīja Kapernaumā (sk. Lk. 4:23). Un Viņam jau agrāk bija domstarpības ar Savu ģimeni (Mk. 3:31–35).

Izlasi Mk. 6:7–30. Kā divpadsmit apustuļu misija pretstatīta Jāņa Kristītāja galvas nociršanai? _____

Šis ir trešais “sviestmaizes stāsts” Marka evaņģēlijā (sk. 3. tēmu). Divpadsmit apustuļu misija, nesot Jēzus vēsti visā apkārtnē, ir krasā pretrunā Jāņa Kristītāja ieslodzīšanai un apklusināšanai. Mācekļiem lika ceļot viegli un būt atkarīgiem no citiem. Šī stratēģija patiesībā padara misionārus atkarīgus no cilvēkiem, kuriem viņi kalpo, un tas palīdz piesaistīt viņus tiem, kam ir vajadzīga viņu vēsts.

Bet Jānim Kristītājam nebija tādas saites ar Hērodu un viņa ģimeni. Jāņa nāve tiek izstāstīta šokējoši detalizēti, jo Hērodijas sižetā tiek izmantota Hēroda divkosība un iekāre. Šķiet, ka Hērodijas meita skandalozo plānu papildina ar grotesku lūgumu Kristītāja galvu atnest uz šķīvja.

Kristītāja kļedzošās balss apklusināšana notiek tajā pašā laikā, kad divpadsmit apustuļi sludina grēku nožēlu, tāpat kā to darīja Kristītājs. Jāņa nāve ir Jēzus priekšvēstītāja. Jāni nogalina, apglabā, un vēlāk tiek ziņots, ka Jānis esot augšāmcēlies no mirušajiem (Mk. 6:14–16, 29), tāpat kā Jēzus (Mk. 15. un 16. nod.). Šie paralēlie stāsti norāda uz gaidāmo krīzi Jēzum un Viņa sekotājiem.

Vai esat kādreiz tikuši atraidīti kā Jēzus? Vai esat izgājuši cauri kādai grūti saprotamai krīzei? Ko jūs mācījāties no šīs pieredzes, kas varētu jums palīdzēt nākamreiz, kad kaut kas tāds notiks? _____

Citāds Mesija

Izlasi Mk. 6:34–52. Kāda bija problēma, ar ko sastapās Jēzus un Viņa mācekļi, un kā tā tika atrisināta?

Pēc tam, kad mācekļi atgriezās no misijas, viņi kopā ar Jēzu devās uz nomaļu vietu Galilejas jūras austrumu krastā atpūsties. Taču 5000 cilvēku liels pūlis tur ieradās jau pirms viņiem. Jēzus redzēja, ka viņi ir kā avis bez gana. Viņš tos mācīja visu dienu.

Vakarā mācekļi ieteica Jēzum sūtīt ļaužu pūli prom, lai viņi atrastu pārtiku, bet Jēzus viņiem lika pūli pabarot. Sekojošais dialogs (Mk. 6:35–38) parāda, ka mācekļi cilvēciski pieiet šīs problēmas atrisināšanai. Tomēr Jēzus atrisināja problēmu citādi, brīnumainā kārtā pabarojot lielo pūli tikai ar piecām maizēm un divām zivīm.

Šī stāsta raksturojums iederas Jēzus laika populārajā izpratnē par Mesiju. Tika sagaidīts, ka Mesija atbrīvos Israēlu no ienaidniekiem un atnesīs taisnību un mieru. Liels skaits vīriešu tuksneša apstākļos rada aizdomas par militāru sacelšanos (sal. Jņ. 6:14, 15; Ap. d. 21:38).

Šo priekšstatu pastiprina atsauce uz to, ka Jēzus redzēja ļaudis kā “avis bez gana”, kas ir daļējs citāts no 4. Moz. 27:17, kur Mozus lūdz Dievu iecelt Israēlam vadītāju pēc viņa. Šis izteiksmes veids par Dieva tautas ganu ir atrodams arī citur Vecajā Derībā, parasti atsaucoties uz to, ka Israēlam trūkst vadoņa vai ķēniņa (sal. ar 1. Kēn. 22:17; 2. Laiku 18:16; Ec. 34:5, 6).

Tomēr Jēzus neattaisno viņu greizās cerības. Tā vietā Viņš aizsūta mācekļus prom un pūli atlaiž. Un ko Viņš dara tā vietā, lai vadītu sacelšanos pret Romu? Viņš dodas uz kalnu, lai lūgtu Dievu.

Mesija nevis kā ķēniņš atbrīvoja Israēlu, bet šī populārā uzskata vietā Viņš bija nācis, lai atbrīvotu cilvēkus no grēka važām. Viņa staigāšana pa ūdens virsmu parāda mācekļiem, ka Viņš patiešām ir dabas Kungs. Bet Viņš nenāk valdīt, Viņš nāk atdot Savu dzīvību kā izpirkuma maksu par daudziem (Mk. 10:45).

Ko šim stāstam vajadzētu mācīt mums par to, kāpēc ir svarīga pareiza pravietojuma izpratne? Ja nepareiza izpratne par Kristus pirmo atnākšanu daudziem bija katastrofa, cik daudz vairāk var beigties ar katastrofu nepareiza izpratne par Viņa otro atnākšanu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Klusu, mierā” un “Ticības piekāriens” (333.–348. lpp.).

“Visiem, kurus audzina Dievs, ir jāatklāj dzīve, kas nav saskaņā ar pasauli, tās paradumiem un rīcību, un ikvienam ir vajadzīgi personīgi piedzīvojumi, lai gūtu izpratni par Dieva gribu. Mums katram atsevišķi jādzird Viņu uzrunājam mūsu katra sirdi. Kad visas citas balsis ir apklusušas un mēs norimuši gaidām Viņa priekšā, dvēseles klusums Dieva balsi padara skaidrāk sadzirdamu. Viņš mums pavēl: ‘Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs’ (Ps. 46:11). Vienīgi šādi ir atrodama patiesa dusa. Tāda ir sekmīga sagatavošanās visiem, kas strādā Dieva darbā. Dvēsele, kas tā ir atspirdzināta, steidzīgā ļaužu drūzmā un saspringtā darbā būs gaismas un miera atmosfēras apņemta. Tāda dzīve izplatīs jauku smaržu un atklās dievišķu spēku, kas aizsniegs cilvēku sirdis.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 363. lpp.)

“Viņu sirds neapmierinātību varēja izteikt ar jautājumu: ja jau Jēzus spēja darīt tik daudz brīnumdarbu, kā tie bija redzējuši, vai tad Viņš nevarētu dot veselību, spēku un bagātību visai Savai tautai, atbrīvojot to no apspiedējiem un piešķirot varu un godu? Tas, ka Viņš Sevi apliecināja kā Dieva sūtīto un tomēr atteicās būt par Israēla ķēniņu, bija noslēpums, kuru tie nespēja izprast. Viņa atteikšanās tika izskaidrota nepareizi. Daudzi secināja, ka Viņš neuzdrīkstoties pieprasīt Sev tiesības tāpēc, ka pats šauboties par Savas sūtības dievišķumu. Tādā veidā tie savas sirdis atvēra neticībai un sātana iesētā sēkla nesa savus pārpratumu un atkrišanas augļus.” (“Laikmetu ilgas” 385. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja kāds tev jautātu: “No kā Jēzus tevi ir atbrīvojis?”, ko tu atbildētu?
2. Pārrunājiet, kāpēc Dievs dažkārt pieļauj, ka tāds labs cilvēks kā Jānis Kristītājs tiek iesēdināts cietumā un sodīts ar nāvi. Kādu mierinājumu vai cerību mēs varam rast, neskatoties uz šiem grūtajiem aspektiem?
3. Kādas mācības draudzes ar nelieliem līdzekļiem var gūt no stāsta par 5000 cilvēku pabarošanu?
4. Salīdziniet mūsdienu populāros uzskatus par Jēzu ar ainojumu, kas attēlots Marka evaņģēlija 5. un 6. nodaļā. Tas ir, kā ir ar tiem, kuri izmanto Jēzu, lai izcīnītu politisko varu un uzkundzētos citiem?

NO IEKŠIENES UZ ĀRU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 7, Jes. 29:13, 2. Moz. 20:12, Mk. 8:11–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Nekas cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes tanī ieiet, bet, kas no cilvēka iziet, tas apgāna cilvēku” (Mk. 7:15).

Šis nedēļas pētījums ir Marka 7. nodaļa un 8. nodaļas pirmā daļa. Mk. 7. nodaļas sākumā Jēzus izraisa strīdu, noraidot reliģiskās tradīcijas. Tomēr Viņš to dara tādā veidā, kas pārsteidzoši atbalsta kaut ko ļoti svarīgu mūsdienu kristiešu dzīvē.

Pēc tam Jēzus uzdod mīklu, kas paver iespēju patiesi izprast to, kas patiesībā ir ticība.

Pēc tam Viņš dodas uz Tiru un Sidonu un satiekas ar sievieti, kura ir vienīgā persona evaņģēlijos, kas uzvarējusi strīdā ar Jēzu. Viņu tikšanās ir neparasta, un aiz tās ir dažas spleņas sarunas, kuras sieviete bija uztvērusi, un viņas ticības dēļ Jēzus izpildīja viņas lūgumu.

Mk. 7. nodaļa, kur aprakstīts vēl viens dziedināšanas gadījums, atklāj svarīgo patiesību, ka, lai cik iespaidīgi būtu brīnumi, ar tiem bieži vien nepietiek, lai atvērtu sirdis patiesībai. Galu galā, kāds labums no brīnumiem bija tiem reliģiskajiem vadītājiem, kuri vēlējās noraidīt Jēzu?

Mk. 8. nodaļā pētījums aplūko maizes kā mācību un tradīciju simbola nozīmi. Šie stāsti satur lieliskas mācības par reliģiskās dzīves nozīmi un praksi.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. augustā.

Cilvēku tradīcijas pret Dieva pavēlēm

Izlasi Mk. 7:1–13. Kādas svarīgas patiesības šeit ir atklātas? _____

_____

Varam iedomāties, ka bērni mācās šo Rakstu vietu sabatskolā, pārnāk mājās un stāsta savām mammām, ka viņiem nav jāmazgā rokas pirms ēšanas, jo Jēzus tā teica. Tomēr šis stāsts nav par higiēnu.

Jēzus laikā daudzi cilvēki šajā zemē bija ļoti norūpējušies par ceremoniālo šķīstību. Laikā starp derībām ideja par roku mazgāšanu, lai paliktu ceremoniāli šķīsts, tika attiecināta uz vienkāršiem cilvēkiem, lai gan sākotnēji šie noteikumi Vecajā Derībā attiecās tikai uz priesteriem (2. Moz. 30:17–21). Reliģiskie vadītāji izmantoja šo tradīciju, lai pasūdzētos Jēzum par Viņa mācekļiem.

Jēzus tiešā veidā neatbildēja uz šo jautājumu. Tā vietā Viņš divējādi aizstāvēja Savus mācekļus. Pirmkārt, Viņš citēja Jesajas spēcīgos vārdus, pārmetot tautai, ka ar vārdiem godina Dievu, bet ar sirdi ir tālu no Viņa (Jes. 29:13). Citāts no Jesajas grāmatas turpinās, nosodot cilvēku tradīciju izvirzīšanu dievišķo pavēļu vietā.

Jēzus atbildes otrajā daļā ir atspoguļots Jesajas citāts. Kungs citē Dieva pavēli godāt savus vecākus (2. Moz. 20:12), tas ir, rūpēties par viņiem vecumdienās, un pretstata tam reliģisko tradīciju, kur var dot kaut ko Dievam (dāvanu, korbānu), joprojām to izmantot sev par labu, bet liegt to gados vecākiem vecākiem, kuriem tas ir nepieciešams. Varam tikai iedomāties šādu tikšanos: “Piedod, tēvs. Es labprāt tev palīdzētu, bet es atdevu naudu templim.”

Šādai liekulībai, kad cilvēku tradīcijas nostāda augstāk par Dieva Vārdu, Jēzus uzbrūk bez kompromisiem, jo tas ir grēks.

Kāda tad bija atbilde uz farizeju jautājumu? Jēzus atbilde norāda uz to, ka Viņš neuzskata par pārlicinošu viņu uzskatu, ka roku mazgāšana ir nepieciešama, lai būtu saskaņā ar Dieva gribu. Tā vietā Viņa atbilde nepārprotami atbalsta Dieva baušļus, nevis cilvēku tradīcijas. (Sk. arī Mk. 1:44; Mk. 7:10, 11; Mk. 10:3–8; Mk. 12:26, 29–31.)

Vai, jūsuprāt, mums ir kādas “tradīcijas”, kas ir pretrunā ar Dieva baušļības principiem? Ja jā, vai varat minēt piemērus? _____

_____

Šķīstas rokas vai šķīsta sirds?

Izlasi Mk. 7:14–19. Ko Jēzus domāja, uzdodot mīklu Mk. 7:15? _____

Jēzus vārds šajā fragmentā daudziem ir radījuši sarežģījumus, pārdomājot, kā uz viņiem attiecas 3. Mozus 11. nodaļas mācības par šķīstu un nešķīstu pārtiku. Vai Jēzus atceļ šādas atšķirības? Vai septītās dienas adventisti maldās, mācot, ka draudzes locekļiem, kuri ēd gaļu, tā jāēd tikai no šķīsto dzīvnieku saraksta?

Pirmkārt, būtu divaini, ja Jēzus pēkšņi noraidītu Mozus norādījumus Mk. 7:14–19, jo Viņš tikko bija aizstāvējis Mozu pret tradīcijām Mk. 7:6–13. Otrkārt, pati tradīcija, kuru popularizēja farizeji, nav balstīta uz Vecās Derības mācību, turpretim pārtikas noteikumi ir. Treškārt, Mk. 7:19 teiktais, ka Jēzus šķīsta visu pārtiku, ir nevis tas, ka tiek atcelti pārtikas noteikumi, bet gan tas, ka farizeju ieviestā tradīcija par apgānīšanos ar pieskaršanos ir nederīga. Tas ir maldīgs priekšstats, ka, ja jūs varat kļūt nešķīsti, saskaroties ar pagāniem, tad jūs kļūtu nešķīsti arī saskarē ar pārtiku, kurai viņi pieskārušies.

Izlasi Mk. 7:20–23. Kas saskaņā ar Jēzus vārdiem izraisa cilvēka nešķīstību? _____

Mk. 7:19 Jēzus atzīmē, ka pārtika nenonāk sirdī, bet kuņģī un pēc tam iziet cauri zarnu traktam. Taču Mk. 7:21–23 Viņš atzīmē, ka ļaunums nāk no sirds iekšienes, no cilvēka centra. Viņš piedāvā sarakstu ar netikumiem, kas sākas no ļaunām domām un noved pie ļaunām darbībām.

Ja netikumu sarakstā ir iekļauta atsauce uz piekto bausli Mk. 7:10, tur ir arī visi pārējie otrās plāksnes baušļi. Turklāt Mk. 7:7 Jēzus atsaucas uz veltīgu pielūgsmi, kas ir dekaloga pirmo četru baušļu pārkāpšanas pamatā. Tādējādi Jēzus šajos pantos Dieva baušļus aizstāv.

Tev varbūt ir pareizā teoloģija, bet kam pilnībā un galu galā pieder tava sirds? _____

Druskas sunīšiem

Izlasi Mk. 7:24–30. Kādas svarīgas mācības ir atrodamas šajā stāstā? _____

Pēc izaicinošā vakardienas pētījuma fragmenta, stāsts šajos pantos arī rada satraucošus jautājumus. Kāpēc Jēzus tik skarbi reaģē uz šo sievieti, nosaucot viņu par suni?

Jēzus atklāti nepaskaidro, bet divas nianses Viņa atbildē šai sievietei liecina par to, ko Viņš patiesībā māca. Mk. 7:27 Viņš saka, ka bērni ir jābaro “vispirms”. Ja ir “pirmais”, šķiet loģiski, ka ir arī “otrais”. Otrs faktors ir tas, ka Jēzus lieto deminutīvu vārdam “suns”, ar to domājot nevis kucēnus, bet gan suņus, kas tiek ielaisti mājā, atšķirībā no ielas suņiem. Sieviete savā atbildē Jēzum izmanto šos divus apzīmējumus, kas palīdz izskaidrot viņas atbildi.

Sievietes atbilde ir diezgan asa. Viņa atbild: “Tā gan ir, Kungs; bet tomēr sunīši ēd apakš galda no bērnu druskām” (Mk. 7:28).

Kas mudināja šo sievieti sniegt šādu atbildi Jēzum? Protams, viņu vadīja mīlestība pret meitu. Bet arī Viņš iedrošināja šo sievieti. Viņš teica “pirmais”, norādot, ka varētu būt arī “otrais”. Turklāt Viņš norādīja, ka viņa ir suns zem galda. Tāpat kā suns atradās mājā zem galda, tā viņa bija pie Jēzus kājām un lūdza savas meitas labā. Tāpat viņa pieprasīja suņa tiesības uz barību, kas nokrita uz grīdas.

Sievietes atbilde atklāj viņas ticību. Nosaucot vareno meitas dziedināšanas no attālumā brīnumu par “drupaču”, tiek norādīts gan uz to, ka Jēzus spēks ir īpaši liels (ja tāds brīnums būtu drupača, kas gan būtu vesels klaipts?), gan arī uz to, ka viņas lūguma izpilde Viņam ir nieks. Jēzus bija aizkustināts un izpildīja viņas lūgumu.

“Ar savu izturēšanos Viņš ir parādījis, ka tā, kuru uzskatīja par šķirtu no Israēla, nav vairs svešiniece, bet tāds pats Dieva bērns, un kā bērnam tai ir tiesības uz Tēva dāvanām.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 401. lpp.)

Kāpēc aizspriedumi pret citām rasēm un tautībām ir tik lielā pretrunā ar Jēzus mācību? Kā mēs varam meklēt šķīstīšanu no šī ļaunuma? _____

Sasieta mēle

Izlasi Mk. 7:31–37. Kurš tika atvests pie Jēzus, un ko Viņš darīja viņa labā? _____

Jēzus neizvēlējās īsāko ceļu, lai atgrieztos Galilejā no Tiras un Sidonas apgabala. Šķiet, ka Viņš devās uz ziemeļiem no Tiras apgabala, augšup cauri Sidonas apgabalam, tad iekšzemē un lejup pa apgabalu uz ziemeļaustrumiem no Galilejas jūras, beidzot nokļūstot pie pašas jūras. Tas bija apļveida maršruts, kura laikā, iespējams, Jēzus arī paspēja izglītēt Savus mācekļus.

Textā nav precīzi norādīts, kurš vīrieti atveda pie Jēzus, taču viņa problēma bija pietiekami skaidra – viņš nedzirdēja un viņam bija grūti runāt. Dzirdes zudums izolē cilvēkus no apkārtējās vides, un dziļā kurluma dēļ ir grūti iemācīties runāt. Iespējams, šī cilvēka problēma bija jau sena.

Jēzus saprata šī vīrieša grūto stāvokli un noveda viņu malā. Tas, kā Kungs dziedināja slimnieku, ir neparasti, īpaši mūsdienu lasītājiem. Vīrieša ausis Viņš ielika pirkstus, spļāva, pieskārs viņa mēlei un nopūtās. Bojātajām cilvēka daļām Jēzus pieskārs, lai tās dziedinātu, bet kāpēc tā nopūta? “Viņš nopūtās, domādams par ausīm, kas nebija atvērtas patiesībai, par mēlēm, kas atteicās atzīt Pestītāju.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 404. lpp.)

Jēzus brīnumainā kārtā atjaunoja vīrieša dzirdi un ļāva viņam runāt skaidri. Viņa nopūta ilustrē ierobežojumus, ko Dievs pats Sev uzlicis attiecībā uz cilvēka brīvo gribu. Viņš nepiespiedīs ar varu. Visi cilvēki var brīvi izvēlēties, kam uzticēt savu dzīvi – Dzīvības Valdniekam vai tumsas princim. Jēzus varēja atvērt kurlās ausis, bet Viņš nevarētu piespiest neticīgās sirdis atzīt Viņu kā Mesiju.

Šis īsais stāsts ilustrē arī to, ko Dievs var darīt to labā, kas labprātīgi nāk pie Viņa. Iespējams, jūs esat piedzīvojuši nespēju runāt, daloties savā ticībā, kad mēle liekas kā sasieta, jo jūs nezināt, ko teikt. Šis brīnums sniedz iedrošinājumu, ka Kungs Jēzus var atvērt jūsu ausis pret citu vajadzībām, kā arī izteikt vārdus, kas viņus iedrošinās dzīves ceļā.

Ko jūs darāt ar dāvanām, kas jums ir dotas attiecībā uz dzirdi un runāšanu, jo tās ir dāvanas? Kā jūs tās lietojat? _____

Uzmanieties no sliktas maizes

Izlasi Mk. 8:11–13. Kāda farizeju pieeja Jēzum sagādāja dziļu vilšanos? _____

Kāpēc gan neparādīt Viņa dievišķo spēku un nepārliecināt šos ļaundarus? Problēma attiecas uz Marka evaņģēlija 3. nodaļas beigām, kur Jēzus runā par grēku pret Svēto Garu. Ja ausis ir ciet un acis ir aizvērtas, nepārliecinās arī cits brīnums, pat zīme no Debesīm. Tas vienkārši tiktu noraidīts tāpat kā viss iepriekšējais. Lai pārliecinātu tos, kas ir apņēmušies neticēt, ar brīnumiem nepietiks.

Izlasi Mk. 8:14–21. Ko mācekļi bija aizmirsuši, un ko, pateicoties tam, Jēzus gribēja viņiem iemācīt? _____

Jēzus izmanto izdevību, lai brīdinātu mācekļus no farizeju un Hēroda “rauga” (Mk. 8:15), kas nozīmē viņu mācības (sal. ar Mt. 16:12).

Mācekļi to pārprata un domāja, ka Jēzus runā par izvairīšanos no maizes pirkšanas. Kā parasti, kad mācekļi pārprot, Jēzus viņiem dod norādījumus. Kungs uzdod virkni jautājumu, no kuriem pirmie ir retoriski un pauž vilšanos, ka viņi nav sapratuši Viņa misiju. Viņa vārdi atgādina to, ko Viņš saka Mk. 4:10–12 par nepiederošajiem, kuri nesaprot. Viņa spēcīgie vārdi ir paredzēti, lai pamodinātu mācekļus no viņu garīgās letarģijas.

Mk. 8:19, 20 Viņš uzdod vienkāršus jautājumus par faktiem – cik grozu ar druskām tie bija savākuši pēc tam, kad Viņš pabaroja 5000 (Mk. 6:30–44) un arī 4000 (Mk. 8:1–10). Ar to Viņš ilustrēja, ka viņiem jau tagad jāsaprot, ka resursu ierobežojums Mesijam nav šķērslis. Viņa pēdējais jautājums Mk. 8:21 ir atkal retorisks: “Vai jūs vēl nesaprotat?” Galu galā, paskatieties uz visu, ko jau esat redzējuši un piedzīvojuši kopā ar Jēzu.

Kā mēs varam iemācīties saglabāt savu sirdi un prātu atvērtu Dieva realitātei un Viņa mīlestībai? Pakavējieties pie visiem pierādījumiem, kas mums ir doti un liecina par Dievu un Viņa mīlestību. Kāpēc tomēr šķiet, ka dažkārt šaubīties ir tik viegli? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Tradīcijas”, “Šķēršļi salauzti” un “Patiesā zīme” (395.–409. lpp.).

“Mūsu dienās, tāpat kā senatnē, Kunga sekotāju vidū šis viltīgais un maldinošais grēks ir visai plaši izplatīts. Cik bieži gan mūsu kalpošana Kristum, gan mūsu savstarpējās attiecības tiek aptraipītas ar slepenu vēlēšanos paaugstināties! Cik gatavi mēs esam domās paši sevi apsveikt; kā ilgojamies, lai cilvēki mūs atzinīgi novērtētu! Tā ir patmīlība; Dieva noliktā ceļa vietā ir vēlēšanās rast vieglāko, kas noved pie tā, ka Dieva baušļi tiek aizvietoti ar cilvēku teorijām un tradīcijām. Tieši Saviem mācekļiem Kristus izteica brīdinājumu: ‘Raugiet, sargieties no farizeju rauga!’

Kristus reliģija ir patiesa. Degsme pēc Dieva goda ir Svētā Gara iedēstīts virzošais spēks, un to var radīt tikai Dieva Gara spēcīga darbība. Vienīgi Dieva spēks spēj padzīt pašlabuma meklēšanu un liekulību. Šī pārmaiņa ir Viņa darbības zīme. Kad pieņemtā ticība iznīcina egoismu un izlikšanos, kad tā liek mums meklēt Dieva godu un ne savu labumu, tad varam zināt, ka tā ir pareiza. ‘Tēvs, pagodini Savu Vārdu!’ (Jņ. 12:28) – tāds bija Kristus dzīves vadmotīvs. Ja sekosim Viņam, tad tas būs arī mūsu dzīves pamatprincips. Viņš pavēl mums dzīvot tā, ‘kā Viņš ir dzīvojis’, un ‘no tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus’ (1. Jāņa 2:6, 3).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 409. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda kristīgā prakse jums palīdz uzturēt tīru sirdi?
2. Kas ir “nešķīstie” cilvēki jūsu kopienā? Ko jūs varat darīt, lai palīdzētu viņiem izvēlēties evaņģēliju?
3. Apdomājiet, ko jūsu Bībeles izpētes grupa varētu darīt, lai vienkāršos veidos veicinātu evaņģēlija līdzdalīšanu kaimiņiem.
4. Izlasi Mk. 8:1–10 par 4000 pabarošanu. Kādu atšķirību šis Rakstu vietas interpretācijā rada fakts, ka šis pūlis, iespējams, bija pagāni? Kāpēc tam nevajadzētu neko mainīt?
5. Kā mēs varam sevi cītīgi pasargāt no iedzīmtās vēlmes paaugstināties, kas raksturīgi visām kritušajām būtnēm?

MĀCEKĻU APMĀCĪŠANA

1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 8:22–38, Mt. 20:29–34, Jņ. 12:25, Mk. 9:1–50, Mal. 4:5, 6, Lk. 9:30, 31.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, pieaicinājis ļaudis līdz ar Saviem mācekļiem, Viņš uz tiem sacīja: ‘Kas Man grib nākt pakaļ, tas lai aizliedz pats sevi, lai ņem savu krustu un lai staigā Man pakaļ.’” (Mk. 8:34)

Marka evaņģēlija pirmā puse pievērš uzmanību tam, kas ir Jēzus. Viņa spēcīgā mācība un brīnumi norāda tajā pašā virzienā: Viņš ir Mesija. Šajā svarīgajā stāstījuma pagrieziena punktā Jēzus jautās mācekļiem, kā viņi domā, kas Viņš ir.

Pēteris sniegs nepārprotamu atbildi uz šo jautājumu, un Jēzus nekavējoties sāks skaidrot, kur virzās Viņa kā Mesijas ceļš, kas, kā mēs zinām, ir krusts.

Marka evaņģēlija 8. nodaļas pēdējā daļā līdz 10. nodaļas beigām Jēzus koncentrējas uz mācekļu izglītošanu par Savu ceļojumu. Šajās nodaļās Viņš izteiks pravietojumu par krustu. Tam sekos īpašas norādes par mācekļību. Šīs spēcīgās mācības joprojām ir aktuālas arī mūsdienās.

Evaņģēlija otro sadaļu iezīmē divu dažādu aklo dziedināšana, viens Marka evaņģēlija 8. nodaļas vidū un otrs 10. nodaļas beigās. Šīs brīnumu “grāmatzīmes” dramatiski ilustrē to, ka mācekļība ietver garīgu ieskatu tajā, kas ir Jēzus un kurp Viņš dodas. Tāpat kā Viņa mācības izaicināja divpadsmit mācekļus pirms 2000 gadiem, tās arī mūsdienās turpina izaicināt mācekļus ar to, cik nopietnas ir izmaksas un kādi ir ieguvumi, sekojot Jēzum.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. augustā.

Redzēt skaidri

Izlasi Mk. 8:22–30. Kāpēc Jēzum bija vajadzīgi divi pieskārieni, lai dziedinātu aklo vīru, un kādas mācības mēs varam gūt no šī ziņojuma? _____

Evaņģēliji ziņo par vairākiem akliem cilvēkiem, kurus Jēzus dziedināja. Papildus Mk. 8. nodaļas stāstam tiek dziedināts arī aklais Bartimejs, kā lasām Mk. 10:46–52. Mateja evaņģēlijs ziņo par diviem akliem vīriešiem (Mt. 20:29–34), un Jāņa evaņģēlija 9. nodaļa stāsta par to, kā Jēzus dziedināja vīrieti, kurš bija piedzimis akls un mazgājās Ziloas dīķī.

Taču šis stāsts Mk. 8. nodaļā ir unikāls. Tas parādās tikai Marka evaņģēlijā un ir vienīgais Jēzus brīnums, kas prasa divas darbības, lai cilvēku pilnībā dziedinātu. Aizkustinoša detaļa stāstā ir tas, ka Jēzus paņēma vīrieti aiz rokas un izved viņu no ciema, un tas liecina par Viņa līdzjūtību pret šī cilvēka vājumu.

Bet kāpēc divi pieskārieni? Tā kā šis ir vienīgais brīnums, kurā ir iesaistītas divas darbības, tas, visticamāk, nav Jēzus spēka trūkuma dēļ. Tā, visticamāk, ir kā līdzība, kas ilustrē, ka garīgajai izpratnei dažkārt ir vajadzīgs laiks, lai atvērtos. Šo skaidrojumu apstiprina šis Marka evaņģēlija daļas literārais modelis, kur mācekļu apmācība attiecībā uz Viņa gaidāmo nāvi un augšāmcelšanos iesākas un noslēdzas ar akla cilvēka dziedināšanu. Redzes atjaunošana kļūst par metaforu izpratošai mācekļībai.

Skolotājiem patīk jautājumi. Tie bieži vien ir atslēga, lai atrastu skolēnu izpratni. Šajā Mk. 8. nodaļas vietā ir pienācis grāmatas pagrieziena punkts. Trīs pazīmes apstiprina šo apgalvojumu. Pirmkārt, Jēzus mācekļiem jautā par Savu identitāti, ko Viņš līdz šim nebija darījis. Otrkārt, Pēteris ir pirmā dēmonu apsēstā persona, kas paziņo, ka Jēzus ir Mesija. Treškārt, tūlīt pēc šīs atklāsmes par to, kas ir Jēzus, Viņš sāk skaidrot, kurp Viņš iet – uz krustu.

Kāpēc Jēzus liek saviem mācekļiem nevienam neteikt, ka Viņš ir Mesija? Šķiet, ka tas ir pretrunā Dieva valstības nodibināšanai. Tomēr Jēzus laikā “Mesijam” bija politiska pieskaņa ar nodomu gāzt romiešu varu. Jēzus nenāca, lai būtu tāds mesija, tāpēc arī nāca šāds aicinājums neatklāt Viņa identitāti.

Ko šis stāsts mums māca par gadījumiem, kad ir svarīgi kaut ko nepateikt, lai cik patiesi tas būtu? _____

Māceklības izmaksas

Izlasi Marka 8:31–38. Ko Jēzus šeit māca par to, ko maksā sekošana Kristum? _____

Mācekļi ir nonākuši pie izšķiroša pagrieziena punkta attiecībā ar Jēzu. Tagad viņi zina, ka Viņš ir Mesija. Marka evaņģēlija lasītājs to ir zinājis jau no grāmatas sākuma (Mk. 1:1), un tādējādi viņam ir bijusi priekšrocība salīdzinājumā ar dažkārt svārstīgajiem mācekļiem.

Kad Jēzus pirmo reizi aicināja mācekļus, Viņš teica, ka padaris tos par cilvēku zvejnikiem (Mk. 1:17). Par nepatikšanām nebija ne runas. Bet tagad, kad viņi patiešām zina, kas Viņš ir, Viņš atklāj viņiem Savas misijas mērķi – ka Viņam ir nepieciešams daudz ciest, tikt noraidītam un nogalinātam, un tad pēc trim dienām augšāmcelties.

Tā ir šokējoša ziņa. Pēteris, kurš tikko atzina, ka Jēzus ir Mesija, ved Viņu sāņus un pārmet, ka Viņš runā šādas lietas. Tas viss tika stāstīts netiešā veidā, bet tagad evaņģēlija autors ziņo par Jēzus vārdiem, kas Pēterim noteikti iedzēla. Viņš Pēteri nosauc par sātanu un pavēl viņam nestāvēt ceļā, jo šādas domas neatbilst Dieva gribai.

“Pētera vārdi nebija tādi, kas varētu Jēzu iepriecināt un stiprināt gaidāmajā lielajā pārbaudījumā. Tie nebija saskaņā ar Dieva žēlastības nodomu šinī pazudušajā pasaulē, nedz arī ar sevis upurēšanas mācību, kuru Jēzus centās atklāt ar Savu personīgo priekšzīmi.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 415. lpp.)

Jēzus sekotāji ir aicināti virzīties uz tādu pašu mērķi, kāds bija Jēzum, – ņemt krustu un sekot Viņam. Krustā sišana bija visnežēlīgākā, pazemojošākā un biedējošākā navesoda izpildes metode romiešu arsenālā. Ikviens cerēja izvairīties no krusta. Tad kāpēc lai kāds gribētu uzņemties krustu kā simbolu savai uzticībai Jēzum?

Jēzus izskaidro ne tikai māceklības cenu, bet arī tās lielo vērtību. Kristīgās ticības paradoksā dzīvības zaudēšana kļūst par veidu, kā to iegūt. Turpretim iegūt visu pasauli, bet pazaudēt mūžīgo dzīvību, ir bezjēdzīgi. Kā savā 1949. gada 28. oktobra žurnālā tik eleganti izteicies misionārs Džims Eliots: “Tas, kurš dod to, ko nevar paturēt, lai iegūtu to, ko nevar zaudēt, nav muļķis.”

“Kas savu dzīvību tur mīlu, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvībai” (Jņ. 12:25). Kā jūs esat pieredzējuši šo vārdu realitāti? _____

Kalns un pūlis

Izlasi Marka 9:1–13. Ko Pēteris, Jēkabs un Jānis redzēja kādā naktī kopā ar Jēzu? _____

Jēzus pravietojums Mk. 9:1, ka daži, kas ir kopā ar Viņu, nebaudīs nāvi, pirms ieraudzīs Dieva valstību nākam pie varas, piepildījās dažu dienu laikā, kad Viņš Pēteri, Jēkabu un Jāni uzveda augstā kalnā. Tur viņu acu priekšā Viņš tika pārvērsts Debesu godībā.

Atnāca Elija un Mozus no Debesu valstības un sarunājās ar Jēzu. Lūka atzīmē, ka viņi runāja par Jēzus aiziešanu (grieķu val. “exodus”), ko Viņš grasījās piepildīt Jeruzalemē (Lk. 9:30, 31). Tādējādi šī godības aina ir saistīta ar Jēzus gaidāmo nāvi pie krusta (sal. ar Mk. 9:9). Tā dos cerību, kad mācekļi redzēs Viņu piesistu krustā.

Nokāpjot no kalna, nākamajā rītā trīs mācekļi jautāja Jēzum par to, ka Elija nāks pirmais. Iespējams, šī ideja ir saistīta ar cerībām, ka Elija atkal parādīsies Mesijas priekšā (sal. ar Mal. 4:5, 6). Jēzus atbild, ka Elija jau ir atnācis, ar to domājot Jāni Kristītāju. Tāpat kā viņi nogalināja Jāni, tā Jēzus mirs no viņu rokām, bet Viņš celsies augšā pēc trim dienām.

Pēc godības nakts kalna pakājē nācās piedzīvot skumju haosu (sk. Mk. 9:14–29). Deviņi mācekļi bija sastapušies ar dēmonu apsēstu zēnu, kuru nespēja dziedināt. Kad parādījās Jēzus, visi skrēja pretī. Stāsts atklāj dēmona spēku pār bērnu. Jēzum šķietami bija vajadzīgs ilgs laiks, izjautājot par dēmona apsēstības detaļām. Tas izrādās pārāk daudz tēvam, kurš saka: “Ja Tu ko spēj, tad palidzi mums, apžēlojies par mums” (Mk. 9:22).

Jēzus nekavējoties uztver šaubu ēnu. Tā Kunga atbildi varam pārfrāzēt: “Ko tu ar to domā: ‘Ja spēj?’” (Marka 9:23, NKJV) Pēkšņi kā zibens spēriens no debesīm tēvam nāk atklāsme, ka problēma ir ne tikai viņa dēlam, – arī viņam pašam ir neticības problēma, un ka dēls var netikt dziedināts tēva neticības dēļ. Izmisušais tēvs nododas Jēzus žēlastībai ar neaizmirstamiem vārdiem: “Es ticu, palidzi manai neticībai!” (Mk. 9:24) Tad Jēzus dziedina zēnu.

Kādās situācijās, ja tādas bijušas, jums ir nācies kliegt: “Es ticu, palidzi manai neticībai”? Ko jūs mācījāties no šīs pieredzes? _____

Kurš ir lielākais?

Izlasi Mk. 9:30–41. Kas ir citāds Jēzus otrajā paredzējumā par Viņa nāvi un augšāmcelšanos (sal. ar Mk. 8:31)? Turklāt par ko mācekļi strīdas un kādus norādījumus Jēzus dod? _____

_____

_____

Pirmajā pravietojumā Jēzus runā par tiem, kas Viņu noraidīs un nogalinās. Otrajā pravietojumā Jēzus norāda uz faktu, ka Viņš tiks nodots. Nodevējs vēl nav norādīts, taču lasītājs jau zina, kurš tas ir, jo Jūda ir identificēts (sk. Mk. 3:19). Atkal Kungs norāda uz to, ka tiks nogalināts un pēc trim dienām augšāmcelts. Taču šķiet, ka šī pravietojuma detaļas mācekļus interesē vēl mazāk nekā pirmajā reizē. Nevēlamas ziņas neizraisa diskusijas.

Mk. 8:27 Jēzus atradās uz ziemeļiem no Galilejas jūras netālu no Filipa Cēzarejas. Mk. 9:30 Viņš iet caur Galileju, un Mk. 9:33 Viņš ieiet Kapernaumā. Tādējādi nav grūti iedomāties Viņa ceļojumu no ziemeļiem uz dienvidiem. Tomēr Viņš ieiet Kapernaumā viens, jo divpadsmit mācekļi atpaliek. Kad visi ir sanākuši, Viņš interesējas par mācekļu sarunām pa ceļam. Nevienš neatbild, kas nepārprotami liecina par viņu mulsumu attiecībā uz šo jautājumu. Viņi ir gandrīz kā bērni, kas pieķerti darām kaut ko, kas, viņuprāt, ir nepareizi. Viņu sarunas bija par to, kurš ir lielākais. Kaut arī lielākajai daļai cilvēku ir grūti to atzīt, par jautājumu, kurš ir lielākais, domā visi. Bet Dieva valstībā šī ideja ir apgriezta otrādi.

Jēzus atbild uz problēmu divos soļos. Pirmkārt, Viņš skaidri pasaka – lai būtu pirmais (lielākais), jums jāklūst par kalpu. Tad Jēzus ilustrē ar noteiktu darbību, ko Viņš ar to bija domājis. Acīmredzot blakus stāvēja bērns un klausījās. Tad Jēzus paņēma bērnu un ieveda viņu grupas vidū. Tas bērnam bija biedējoši. Bet tad Jēzus paņēma bērnu rokās, atslābinot situāciju. Viņš mācīja – ja jūs pieņemat bērnu, jūs pieņemat Mani. Un, ja jūs Mani pieņemat, jūs pieņemat Manu Tēvu. Tādējādi vismazākais bērns ir saistīts ar pašu Dievu.

Jānis uzdod jautājumu par nepiederošajiem, un Jēzus māca svarīgo mācību, ka tie, kas nav pret mums, ir par mums. Kungs apstiprina, ka palīdzība tiem, kas ir iesaistīti kristīgā kalpošanā, pat nelielos apmēros, Debesīs nepaliek nepamanīta.

Kāds ir Bībeles uzskats par diženumu pretstatā pasaules uzskatam? Uz kuru pusi tu sliecies? _____

_____

_____

Vesels cilvēks ellē

Izlasi Mk. 9:42–50. Kas saista kopā Jēzus mācības šajā fragmentā? _____

Sākumā var šķist, ka šie panti ir atšķirīgu Jēzus mācību kopums, bez saskaņas vai iemesla. Taču, papētot rūpīgāk, atklājas, ka katrai nākamajai mācībai ir saikne ar iepriekšējo. Pantos ir aprakstīti trīs galvenie termini, kas soli pa solim virza norādījumus uz priekšu – “apgrēcina”, “uguns” un “sāls”.

Pirmā mācība ir par “mazajiem”, kas attiecas uz jauniem ticīgajiem. Skolotājiem un vadītājiem Dieva valstībā ir uzlikts pienākums ar īpašu rūpību gādāt par šiem jaunpievēršajiem, līdzīgi kā Vecās Derības ētika ir rūpēties par vājākajiem seno laiku sabiedrībā – atraitnēm, bāreņiem un svešiniekiem. Jēzus pārspilēti saka, ka labāk būtu noslīcināt jūrā, nekā likt kādam no šiem “mazajiem” grēkot.

Vārds “apgrēcina” ved uz garāko mācību šajā fragmentā. Lasītāja priekšā ir divas mīklas. Pirmkārt, vai Jēzus tiešām māca cilvēkiem nogriezt roku vai kāju vai izraut aci? Otrkārt, vai Viņš māca par mūžīgi degošu elli? Atbilde uz pirmo jautājumu ir nē, Jēzus nemāca sakropļošanu – jūdaismā tas tika noraidīts (sal. ar 5. Moz. 14:1, 1. Kēn. 18:27, 28). Kungs izmanto pārspilējumu, lai izteiktu Savu viedokli. Ja rokas, kājas vai acs pazaudēšana ir briesmīga, cik daudz lielākai nelaimei kristietim vajadzētu būt grēkam!

Arī uz otro jautājumu tiek sniegta noraidoša atbilde; nē, Jēzus nemāca mūžīgi degošu elli. Kā mēs to zinām? Pirmkārt, fragments satur noteiktu komisku aspektu. Iedomājieties cilvēkus, kas ieiet Debesu pilsētā ar vienu aci, kāju vai roku. Tad padomājiet par cilvēkiem, kuri nonāks ellē. Vai nevajadzētu būt otrādi? Veselais cilvēks ellē? Tā ir komēdija. Šāda komēdija par tik nopietnu tēmu liek domāt, ka Jēzus izsaka kādu domu pārspilētā veidā. Grēks ir jāuztver tik nopietni, ka labāk būtu zaudēt roku, kāju vai aci, nekā grēkot.

Ja elle ir mūžīga, tad tās sekas ir mūžīgas, nevis pati elles uguns. “Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” (Jņ. 3:16). Tie, kas ir pazuduši, nedeg mūžīgi, tie iet bojā uz visiem laikiem – ļoti liela atšķirība!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Kalpošana” un “Kurš ir lielākais?” (426.–446. lpp.).

“Pirms pagodināšanas vispirms nepieciešama pazemība. Augstam amatam cilvēku vidū Debesis izraugās darbinieku, kas līdzīgi Jānim Kristītājam ieņem pieticīgu vietu Dieva priekšā. Visvienkāršākais māceklis Dieva darbā ir visspējīgākais. Debesu būtnes var sadarboties ar to, kas netiecas pēc sava goda, bet pēc dvēseļu glābšanas.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 436. lpp.)

“Par visu, kas mums dod zināmas priekšrocības salīdzinājumā ar citiem – izglītību, rakstura cēlumu, kristīgu audzināšanu, reliģiskiem piedzīvojumiem –, mēs esam parādā tiem, kam mazāk labvēlīgi apstākļi, un, cik vien tas ir mūsu spēkos, mums viņiem jākalpo. Ja esam stipri, tad mums jāstiprina vājo rokas. Godības eņģeļi, kas vienmēr redz Debesu Tēva vaigu, priecājas, kalpojot Viņa vismazākajiem bērniem. Trīcsošs dvēseles, kurām daudz nevēlamu rakstura īpašību, atrodas viņu īpašā aizbildniecībā. Eņģeļi ir vienmēr klāt tur, kur tie visvairāk vajadzīgi, pie tiem, kam jāizcīna visgrūtākās cīņas pašiem ar sevi, un pie tiem, kas atrodas visnomācošākajos apstākļos. Šajā kalpošanā līdzīdarbosies arī patiesie Kristus sekotāji.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 440. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi vēlreiz Mk. 8:27–29. Cik bieži jūs apliecināt citiem, ka ticat Jēzum kā Kristum?
2. Kāds ir pareizais līdzsvars starp kopības ar Kristu pieredzi kalna galā un vienkāršu kalpošanas pieredzi citu vajadzībām?
3. Grupā pārrunājiet atbildi uz jautājumu par diženumu trešdienas tēmas noslēgumā. Kā jūs noskaidrojāt, kāda ir atšķirība starp to, kā pasaule uztver diženumu, un to, kā rīkojas Dievs? Kādus cilvēkus pasaule uzskata par lieliskiem, ko Dievs varbūt vērtē atšķirīgi? Turpretī kuru Dievs varētu uzskatīt par izcilu, kamēr pasaule ignorē vai pat nicina? Ko šī atšķirība mums stāsta par to, cik izkropļoti un sagrozīti patiesībā ir pasaules ideāli?
4. Kā mēs varam iemācīties uztvert grēku tik nopietni, ka mums, Jēzus vārdiem runājot, būtu labāk tikt sakropļotiem nekā grēkot?

MĀCEKĻU APMĀCĪŠANA

2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 10. nod., 1. Moz. 1:27, 1. Moz. 2:24, Gal. 4:1, 2, Rm. 6:1–11, Jes. 11:1–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo arī Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un Savu dzīvību atdotu par atpiršanas maksu par daudziem” (Mk. 10:45).

Šī nedēļa aptver Mk. 10. nodaļu, pabeidzot īpašo sadaļu, kurā Jēzus māca Savus mācekļus pirms krusta notikumiem. Apmēram puse nodaļas attiecas uz pašiem mācekļiem, bet pārējā daļa ir par jautājumiem, kas ir svarīgi mācekļībai, bet tiek stāstīti citu ar Jēzu mijiedarbībā esošo personu skatījumā. Nāk farizeji un strīdas ar Viņu par šķiršanās tēmu. Vecāki nes savus bērnus, lai Jēzus tos svētītu. Bagātais jauneklis jautā par mūžīgo dzīvi, un aklais lūdz redzi.

Šajā Marka evaņģēlija nodaļā ir ietvertas svarīgas mācības par to, ko nozīmē sekot Jēzum, jo īpaši attiecībā uz dzīvi šeit un tagad – laulību, bērniem, attiecībām ar naudu, kā arī attiecībā uz sekošanas Dievam cenu un atalgojumu. Noslēgumā ir otra aklā dziedināšana (Mk. 10:46–52, salīdziniet ar Mk. 8:22–26), kas nodrošina nodaļas noslēgumu (Mk. 8:22–10:52) un ir skaista ilustrācija gan tam, cik maksā sekošana Jēzum, gan uz kuriem tā ved.

Kopā šīs nodarbības sagatavo Jēzus sekotājus – gan mācekļus pirms 2000 gadiem, gan mācekļus divdesmit pirmajā gadsimtā – tiem izaicinājumiem, ko ietver mācekļība.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. augustā.

Dieva plāns laulībai

Izlasi Mk. 10:1–12, kā arī 1. Moz. 1:27 un 1. Moz. 2:24. Kādas lamatas slēpās zem farizeju jautājuma par šķiršanos, un kā Jēzus izglītoja ar Savu atbildi? _____

Šajā fragmentā farizeji jautā Jēzum, vai vīrietim ir atļauts šķirties no sievas. Farizeju vidū šķiršanās tika uzskatīta par likumīgu. Jautājums bija – uz kāda pamata. Šammai skola neapšaubāmi bija stingrāka – tikai attiecībā uz bezbērnu, materiālās nevērības, emocionālās nevērības vai laulības neuzticības gadījumiem. Hillela skola bija daudz pielaidīgāka, pieļaujot šķiršanos gandrīz jebkura iemesla dēļ, lai gan viņu šķiršanās process bija sarežģītāks, kas palīdzēja lietu sabremzēt.

Tāpēc var šķist dīvaini, ka viņi uzdod Jēzum virspusēju jautājumu, vai šķiršanās vispār ir pieņemama. Zem šī jautājuma bija paslēpts plāns, lai Jēzu ievestu nepatīkšanās ar Hērodu Antipu, Jordānas austrumu reģiona valdnieku, kur nu atradās Jēzus. Antipa bija šķīries no sievas un apprecējis sava brāļa sievu Hērodiju. Hērods bija nocirtis galvu Jānim Kristītājam, jo viņš bija izteicis nosodījumu šim nelikumīgajām attiecībām (sk. Mt. 14:1–12).

Jēzus atbild ar pretjautājumu, jautājot farizejiem, ko Mozus pavēlējis šajā jautājumā. Rakstu vieta, uz kuru farizeji atsaucas, ir 5. Moz. 24:1–4, kurā aprakstīts īpašs gadījums, kad pēc šķiršanās notiek atkārtota laulība. Israēlieši praktizēja šķiršanos jau Mozus laikos. 5. Moz. 24. nodaļā aprakstītie likumi bija paredzēti, lai nodrošinātu sievietes aizsardzību. Bet Jēzus laikā Hillela skola to sagrozīja, lai atvieglotu šķiršanos gandrīz jebkura iemesla dēļ. Tādējādi sievietes aizsardzībai domātais likums tika izmantots, lai viņu būtu viegli pamest.

Tā vietā, lai debatētu par likumu 5. Moz. 24. nodaļā, Jēzus atsaucas uz Dieva sākotnējo laulības ideālu 1. Moz. 1. un 2. nodaļā. Viņš atzīmē, ka iesākumā Dievs radīja vīrieti un sievieti (1. Moz. 1:27), divus individuus. Pēc tam viņš apvieno šo patiesību ar 1. Moz. 2:24, ka vīrietis atstāj savus vecākus, pievienojas savai sievai un abi kļūst par vienu miesu. Šī vienotības koncepcija kļūst par pamatu tam, ka Jēzus apstiprina laulības saites. Ko Dievs ir savienojis, to cilvēkiem nebūs šķirt.

Ko jūsu draudze var darīt, lai stiprinātu laulības? Kā palīdzēt tiem, kuru laulības jau ir izjukušas? _____

Jēzus un bērni

Izlasi Mk. 10:13–16. Ko Jēzus darīja to labā, kas pie Viņa veda savus bērnus? _____

Lai gan antīkajā pasaulē bērni bija ļoti vēlami (īpaši zēni, jo tolaik dominēja vīrieši), bērna dzimšana un bērnība nebija viegls laiks. Bez mūsdienīgas medicīniskās aprūpes nāves risks mātēm dzemdībās un jaundzimušajiem, kā arī zīdaiņiem un bērniem bija augsts. Daudzās kultūrās izmantoja tradicionālas zāles un amuletus, lai aizsargātu pret ļaunajiem spēkiem.

Lai gan bērni bija vēlami, viņiem bija zems sociālais statuss, piemēram, vergi (Gal. 4:1, 2). Grieķu-romiešu pasaulē tie, kas bija kropli vai nevēlami, tika pakļauti vai pat iemesti upē. Zēni tika vērtēti augstāk nekā meitenes; dažkārt meitenītes tika atstātas nomirt. Reizēm šie pamestie mazuļi tika “izglābti”, lai tos izaudzinātu un pārdotu kā vergus.

Šķiet, ka mācekļi nesaprata Jēzus mācību Mk. 9. nodaļā par Dieva valstības saņemšanu kā bērnam (Mk. 9:33–37). Tagad viņi pārmet tiem, kas bija atveduši bērnus pie Jēzus, lai saņemtu svētības, iespējams, domājot, ka Viņam nebūs laika tik parastam uzdevumam.

Viņi kļūdījās, un Jēzus bija sašutis. Marka evaņģēlijā Jēzus uz cilvēkiem pārsteidzoši reaģēja, un mēs varam kaut ko mācīties no tā, ka viena no Viņa spēcīgajām reakcijām bija pret cilvēkiem, kas nelaida bērnus pie Viņa.

Viņš stingri uzstāj, ka mācekļi nedrīkst stāties ceļā bērniem. Kāpēc? Jo viņiem pieder Dieva valstība, un tā ir jāuztver ar bērna attieksmi un skatījumu – ļoti iespējams, šī ir norāde uz vienkāršu uzticēšanos Dievam.

“Jūsu nekristīgais raksturs nedrīkst attēlot Jēzu nepareizi. Pašu vēsuma un skarbuma dēļ neatturiet mazos no Viņa. Nekad neradiet iemeslu viņiem just, ka Debesis būtu nepatīkamas, ja tur būtu jūs. Nerunājiet par reliģiju bērniem nesaprotami, neizturieties tā, it kā viņiem savā bērnībā nevajadzētu pieņemt Kristu. Neradiet aplamu priekšstatu, ka Kristus reliģija ir drūma, ka, nākot pie Pestītāja, būtu jāatstāj viss, kas dzīvi dara priecīgu.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana” 43., 44. lpp.)

Kā jūs varat labāk atklāt Jēzu visiem bērniem, kas ir ap jums? _____

Labākais ieguldījums

Izlasi Mk. 10:17–31. Kādas būtiskas mācības par ticību un mācekļības cenu ikvienam, bagātam vai nabagam, tiek šeit atklātas? _____

Šī vīrieša pieeja liecina par viņa sirsnību un cieņu pret Jēzu. Viņš pieskrien, nometas ceļos Jēzus priekšā un uzdod jautājumu, kas ir svarīgs katrai dvēselei: kādas ir prasības, lai mantotu mūžīgo dzīvību? Jēzus atbild, atsaucoties uz Dekaloga otro plāksni. Atkal vīrietis parāda savu ideālismu, sakot, ka to visu ir pildījis kopš jaunības.

No četriem evaņģēlijiem tikai Marka evaņģēlijs atzīmē, ka Jēzus mīlēja vīrieti. Vīrieša ideālismā ir kaut kas pievilcīgs. Bet Jēzus pārbauda viņa patiesumu, lūdzot pārdot visu un sekot Viņam. Vīrietis aiziet sadrūmis, jo viņš bija bagāts. Patiesībā viņš neievēroja baušļus. Viņš pārkāpa pirmo, nostādot kaut ko augstāk par Dievu savā dzīvē. Viņa elks bija viņa bagātība.

Pēc tam Jēzus paskaidro, cik vilinoša ir bagātība un ka lielam dzīvniekam, piemēram, karnielim, būtu vieglāk iziet cauri sīkajam adatas caurumam, nekā bagātam cilvēkam iekļūt Debesīs.

Mācekļi ir izbrīnīti par Jēzus vārdiem un izmisuši, kurš tad var tikt izglābts. Jēzus izsaka pārsteidzošos vārdus Mk. 10:27: “Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamās.”

Mk. 10:27 šķiet skaista vieta, kur beigt stāstu: tu pats nevari nokļūt debesīs; lai tiktu izglābts, tev nepieciešama Dieva žēlastība.

Bet tad Pēteris izplāpā, ka viņš un viņa draugi ir atstājuši visu, lai sekotu Jēzum. Jēzus atbild, ka nekam, ko viņi ir atstājuši, lai sekotu Viņam, nav tāda vērtība kā tam, ko viņi saņems tagad un „nākamajā laikmetā” (ESV).

Lūk, galvenā doma: cilvēka vainu atrisina Kristus nāve, un spēku paklausīt Viņa pavēlēm dod Kristus žēlastība un Viņa augšāmcelšanās.

Izlasi Rm. 6:1–11. Kā šie panti atklāj Dieva žēlastības realitāti mūsu dzīvē, gan attaisnojot mūs, gan padarot mūs par jauniem cilvēkiem Viņā? _____

Vai tu vari dzert manu kausu?

Izlasi Mk. 10:32–45. Kā šie panti atklāj mācekļu pastāvīgo neizpratni ne tikai par Jēzus misiju, bet arī par to, ko nozīmē sekot Viņam? _____

Jēzus Savos ceļojumos virzās arvien tuvāk Jeruzalemei un pa ceļam atklāj Saviem mācekļiem, kas tur norisināsies. Tas nav scenārijs, kuram viņi spētu noticēt vai ko vēlētos dzirdēt. Jēzus detalizētais Viņa nāves un augšāmcelšanās apraksts ir pārsteidzošs. Bet, ja tas nav tas, ko vēlies dzirdēt, to ir pārāk viegli noraidīt.

Acīmredzot tā darīja arī Jēkabs un Jānis, kad viņi nāca pie Jēzus ar personīgu lūgumu. Jēzus pamatoti prasīja sīkāku informāciju, un viņi atbildēja, ka vēlas sēdēt Viņa godībā pa labo un kreiso roku. Viņu pieprasījumu ir viegli kritizēt kā egocentrismu. Taču šie divi vīrieši bija ziedojušies kalpošanai Jēzum, un viņu vēlmes, iespējams, nebija tikai savtīgas.

Jēzus centās padziļināt viņu izpratni par to, ko viņi prasa. Viņš jautāja, vai viņi var dzert Viņa kausu vai arī tikt kristīti ar Viņa kristību. Viņa kauss būs ciešanu kauss Ķetzemanē un pie krusta (sal. ar Mk. 14:36), un Viņa kristības būs Viņa nāve un apbedīšana (Mk. 15:33–47), kur notikumi ir paralēli Viņa kristībām, par kurām ziņots Mk. 1. nodaļā.

Taču Jēkabs un Jānis to nesaprata. Viņi veikli atbildēja, ka to spēj. Pēc tam Jēzus izteica pravietojumu, ka viņi patiešām dzers Viņa biķeri un tiks kristīti ar Viņa kristību. Jēkabs bija pirmais no apustuļiem, kas mira mocekļa nāvē (Ap. d. 12:2). Jānis bija visilgāk nodzīvojušais no apustuļiem un tika izsūtīts uz Patmu (Atkl. 1:9). Taču Jēzus norāda, ka goda vietas piešķir Dievs.

Kā citi mācekļi reaģēja uz Jēzus atbildi? Ne pārāk labi. Tas pats grieķu vārds “aganakteō” (“dusmoties”, “ļauties sašutumam”) tiek lietots Mk. 10:41, kā arī Mk. 10:14 attiecībā uz Jēzus dusmām par bērnu nelaišanu pie Viņa.

Pēc tam Jēzus sasauca mācekļus kopā, lai sniegtu vienu no dziļākajām mācībām. Viņš norādīja, ka pagānu valdnieki izmanto varu personīgā labā. Taču Dieva valstībā spēks vienmēr ir jāizmanto, lai paaugstinātu un svētītu citus. Jēzus kā Dieva valstības ķēniņš rāda mums ceļu. Kā? Atdodot Savu dzīvību kā izpirkuma maksu – ne gluži to, ko Viņa sekotāji gribēja dzirdēt.

Ko kristietim nozīmē būt “kalpam” citiem? Tas ir, kā jūs izpaužat šo principu ikdienas saskarsmē ar cilvēkiem? _____

“Ko tu gribi, lai Es tev daru?”

Izlasi Marka 10:46–52. Kā Bartimejs reaģēja uz Jēzus paiešanu garām? _____

Līdz šim Marka evaņģēlijā, ar dažiem izņēmumiem, Jēzus ir licis cilvēkiem klusēt par Viņa brīnumiem un to, kas Viņš ir. Šajā stāstā, kad Viņš atstāja Jēriku, aklis vīrs, kurš ceļā malā ubagoja, dzirdot, ka nāk Jēzus no Nācaretes, sāka kliegt: “Jēzu, Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!” (Mk. 10:47) Atbilstoši grāmatas atklāsmes/noslēpuma motivam, pūlis uzņemas klusinātāju lomu, neveiksmīgi cenšoties apklusināt trokšņaino ubagu.

Taču Bartimejs nav apklusināms un kliež vēl skaļāk: “Dāvida dēls, apžēlojies par mani!” (Mk. 10:48) Viņa vārdi ir gan ticības apliecinājums Jēzum kā Mesijam, gan pārliecība, ka Viņš spēj dziedināt. Titulam “Dāvida dēls” Jēzus laikos bija piesaistītas divas izpratnes – ķēniņa atjaunošana Israēla tronī (sal. ar Jes. 11; Jer. 23:5, 6; Jer. 33:15; Ec. 34:23, 24; Ec. 37:24; Mih. 5:2–4; Cah. 3:8; Cah. 6:12) un norāde uz personu ar dziednieka vai ļauno garu izdzinēja spējām.

Jēzus apstājās un lika viņiem pasaukt aklo. Zīmīgi, ka aklais, ejot pie Jēzus, nometa savu apmetni. Aklie cilvēki Jēzus laikā bija sabiedrības zemākais slānis, tāpat kā atraitnes un bāreņi. Tās bija personas, kas dzīvoja zem iztikas minimuma un kurām draudēja reālas briesmas. Apmetnis bija vīrieša drošība. To atstājot, viņš ticēja, ka Jēzus viņu dziedinās.

Jēzus nepieviļ. Patiešām, ikviens, kas evaņģēlijos nāk pie Viņa pēc palīdzības, vienmēr to saņem. Jēzus uzdod to pašu jautājumu, ko Viņš uzdeva Jēkabam un Jānim Mk. 10:36: “Ko tu gribi, lai Es tev daru?” (Mk. 10:51) Aklais bez vilcināšanās lūdza pēc redzes atgūšanas, ko Jēzus nekavējoties atjaunoja. Aklais sekoja Viņam tālākajā ceļā.

Šis stāsts Marka evaņģēlijā ir noslēdzošais sadaļā par mācekliību, un tas kalpo kā atbalsts otram stāstam par akla vīra dziedināšanu Mk. 8:22–26. Abi stāsti ilustrē, ka mācekliība nozīmē ieraudzīt pasauli ar jaunām acīm, dažkārt sākumā ne skaidri, bet vienmēr sekojot Jēzum Viņa vadītājā veidā.

Vai tu esi kādreiz saucis: “Jēzu, Tu, Dāvida Dēls, apžēlojies par mani!”? Kas notika, un ko tu mācījies no šīs pieredzes? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Viņš svētīja bērnus” un “Vienas lietas tev trūkst” (511.–523. lpp.).

“Jēzus vienmēr ļoti mīlēja bērnus. Pestītājs pieņēma viņu sirsnīgo draudzību un atklāto, nemāksloto mīlestību. Pateicības pilnā slava no viņu šķīstajām lūpām Kristus ausīs skanēja kā mūzika un atspirdzināja garu, kad Viņš bija noguris saskarē ar viltīgajiem un liekulīgajiem cilvēkiem. Visur, kur vien Pestītājs uzturējās, Viņa labestība un maigā, laipnā izturēšanās iemantoja bērnu mīlestību un uzticību.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 511. lpp.)

“Tiem, kas līdzīgi jaunajam cilvēkam ieņem atbildīgus posteņus un ir bagāti, var likties, ka ir pārāk liels upuris atsacīties no visa, lai sekotu Kristum. Bet tas ir galvenais noteikums ikvienam, kas grib kļūt par Viņa mācekli. Nekas mazāks par paklausību nevar tikt pieņemts. Kristus mācības būtība ir sevis aizliegšana. Bieži vien tas izteikts šķietami autoritatīvā tonī tāpēc, ka nav cita veida cilvēku pestīšanai, kā attiekties no lietām, kas, sevī lolotas, demoralizē visu cilvēka būtni.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 523. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kā jūs varat palīdzēt bērniem un jauniešiem saglabāt saikni ar Kristu un draudzi? Kāpēc mums ir tik svarīgi to darīt?

2. Mēs dažreiz dzirdam cilvēkus sakām, ka viņiem nerūp nauda. Tā nav taisnība. Ikvienam rūp nauda, un tajā nav nekā slihta. Kāda tad ir problēma ar naudu, un kāpēc uzticīgajiem kristiešiem, gan bagātiem, gan nabagiem, jābūt uzmanīgiem attiecībā uz naudu?

3. Ja Jēzus tev jautātu: “Ko tu vēlies, lai Es tev daru?”, ko tu atbildētu?

4. Vairāk pakavējieties pie Jēzus vārdiem Mk. 10:43–45. Ko nozīmē šādi dzīvot? Kā mēs iemācāmies kalpot, nevis būt tie, kam kalpo? Ko tas nozīmē attiecībā uz to, kā mēs dzīvojam un mijiedarbojamies ar citiem?

SADURSMES JERUZALEMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 11, 1. Ķēn. 1:32–48, Cah. 9:9, 10, Jes. 56:7, Jer. 7:11, Mk. 12:1–34.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kad jūs stāvat, Dievu lūgdami, tad piedodiet, ja jums kas ir pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu pārkāpumus” (Mk. 11:25).

Mk. 2. un 3. nodaļā ir ziņots par piecu strīdu sēriju starp Jēzu un reliģiskajiem vadītājiem (skat. 3. tēmu). Šīs nedēļas tēmā, kad Jēzus ierodas Jeruzalemē, Viņam ir seši strīdi ar reliģiskajiem vadītājiem. Abas strīdu sērijas ir kā ievads un noslēgums Viņa zemes kalpošanas sākumā un beigās. Katra no tām risina svarīgus kristīgās dzīves jautājumus. Jēzus norādījumi pat šajās polemiskajās situācijās palīdz vadīt ticīgos gan fundamentālos ticības jautājumos, gan ikdienas praktiskajos jautājumos.

Reliģiskie vadītāji nāk izraisīt sadursmi, musināt un uzvarēt Jēzu, taču viņiem tas nekad neizdodas. Daļa no šīs nedēļas nodarbības ietvers analīzi tam, kas liek cilvēkiem pretoties Dievam, un apsvērsim, ko kristieši var darīt, lai pārvarētu aizspriedumus un uzrunātu tos cilvēkus, kas pretojas Gara aicinājumam.

Mk. 11. nodaļā Jēzus kalpo Jeruzalemē Pashā svētkos (marts/aprīlis). Marka 11.–16. nodaļa aptver nedaudz vairāk par vienu nedēļu; stāstījuma ātrums ir ievērojami palēninājies. Pirmās 10 nodaļas aptver aptuveni trīsarpus gadus. Šī palēnināšanās norāda uz noslēdzošo ainu nozīmīgumu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. augustā.

Triumfējošā ieiešana

Izlasi Mk. 11:1–11 un Cah. 9:9, 10. Kas šeit notiek? _____

Puse no šī stāsta ir saistīta ar to, ka Jēzus sūta divus mācekļus uz tuvējo ciematu, lai tie paņemtu ēzeli un Viņš varētu iejāt Jeruzalemē. Kāpēc šim ziņojumam tiek veltīts tik daudz laika?

Atbilde ir divējāda. Pirmkārt, tā parāda Jēzus pravietiskās spējas, ceļot Viņa ierašanās cēlumu un saistot to ar Dieva gribu. Otrkārt, šis stāsta aspekts ir saistīts ar Cah. 9:9, 10, kurā teikts, ka ķēniņš iejāj Jeruzalemē uz ēzeļa. Tas atgādina Salamana iejāšanu Jeruzalemē uz ēzeļa (1. Ķēn. 1:32–48), kad Adonja mēģināja uzurpēt troni, un Dāvids pavēlēja Salamanu nekavējoties kronēt.

“Ar šiem vārdiem piecsimt gadus pirms Kristus dzimšanas pravietis Caharija pasludināja Israēla Ķēniņa nākšanu. Šim pravietojumam vajadzēja piepildīties. Tas, kurš tik ilgi bija noraidījis ķēniņa godu, tagad nāca uz Jeruzalemi kā apsolutais Dāvida troņmantnieks.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 569. lpp.)

Jeruzaleme atrodas kalnainā reģionā, apmēram 740 metru augstumā. Tās iedzīvotāju skaits Jēzus dienās, iespējams, bija 40 000 – 50 000, bet Pashā laikā tas pieauga. Pilsēta aizņēma tikai aptuveni 250 akrus, bet tempļa kalns aptvēra apmēram 37 no šiem akriem. Skaistais tempļu komplekss bija galvenais pilsētā.

Jēzus ienāca no austrumiem, nokāpjot no Eļļas kalna, un, iespējams, iegāja pa Zelta vārtiem, un devās uz Tempļa kalnu (vārti tagad ir aizmūrēti). Viņa atnākšana satricināja visu pilsētu, un visi apzinājās Viņa simboliskās darbības nozīmi. Pūlis, kas pavadīja Jēzu, sauca “hozanna”, kas sākotnēji nozīmēja “tagad glābt”, bet beigās mainīja nozīmi uz “slavēt Dievu”.

Slepenības laiks, ko Jēzus bija uzturējis Marka evaņģēlija lielākajā daļā, ir pagājis. Tagad Jēzus atklāti iegāja Jeruzalemē, izmantojot labi zināmu, simbolisku ķēnišķīgu darbību. Viņš iegāja templī, bet, tā kā bija jau vēls, Viņš vienkārši paskatījās apkārt un kopā ar divpadsmit mācekļiem devās uz Betāniju. Tas, kas varēja pārvērsties par dumpi vai sacelšanos, beidzās ar to, ka Viņš klusi atkāpās. Taču nākamā diena būs citāda.

Ideja par jāšanu uz ēzeļa sasaucas ar pazemības ideju. Kāpēc tā ir tik svarīga īpašība, īpaši kristiešiem? Ar ko mēs – krusta gaismā – varam lepoties? _____

Nolādēts koks un šķīstīts templis

Izlasi Mk. 11:12–26. Kāda nozīme ir šeit aprakstītajiem notikumiem? _____

No rīta, nākot no Betānijas, tikai apmēram divas jūdzes (nedaudz vairāk nekā trīs kilometrus) no Jeruzalemes, Jēzus bija izsalcis. Ieraudzījis vīģes koku lapās, Viņš devās pie tā, lai atrastu, iespējams, kādu agru augli. Šī darbība nebūtu uzskatāma par zagšanu, jo saskaņā ar Vecās Derības likumiem bada remdēšanai varēja ēst ēdienu no kaimiņa lauka vai augļu dārza (3. Moz. 19:9, 3. Moz. 23:22, 5. Moz. 23:25). Bet Viņš neatrada augļus un sacīja kokam: “Lai neviens nemūžam vairs neēd augļus no tevis.” (Mk. 11:14) Tā bija ļoti dīvaina un netipiska rīcība Jēzum, bet tas, kas sekoja uzreiz pēc tam, ir vēl pārsteidzošāks.

Tas, kas notika tālāk, visticamāk, norisinājās pagānu galmā, kur tika pārdoti upuri (to nesen bija iesācis Kajafa). Jēzus izdzen pārdevējus no pagalma, lai tur varētu atgriezties kļusā pielūgsmē. Viņa rīcība ir tiešs apvainojums tiem, kas ir atbildīgi par tempļa sistēmu.

Jēzus saista Vecās Derības divas vietas kā skaudru pārmetumu par nesvēto kņadu. Viņš uzstāj, ka templim ir jāklūst par lūgšanu namu visiem cilvēkiem (Jes. 56:7), arī pagāniem. Tad Viņš saka, ka vadītāji ir padarījuši templi par laupītāju bedri (Jer. 7:11). Pēc tam šīs pārsteidzošās dienas beigās Jēzus kopā ar mācekļiem atstāj pilsētu (Mk. 11:19).

Nākamajā rītā, dodoties atpakaļ uz pilsētu (sk. Mk. 11:20–26), mācekļi ir pārsteigti, ka vīģes koks ir nokaltis līdz pat saknēm. Jēzus sniedz mācību par lūgšanu un piedošanu, skaidrojot notikušo. Ko tas viss nozīmē?

Šie divi stāsti ir ceturtais “sviestmaižu stāsts” Marka evaņģēlijā (skat. 3. tēmu). Šādos stāstos dramatisēta ironija notiek ar paralēliem varoņiem, kas veic pretējas darbības, vai pretējiem varoņiem, kas veic paralēlas darbības. Šajā stāstā vīģes koks un templis stāv paralēli. Jēzus nolādē koku, bet šķīsta templi, kas ir pretējas darbības. Bet ironiski ir tas, ka reliģiskie vadītāji nu plāno nogalināt Jēzu, un šī darbība nozīmē, ka tempļa dievkalpojumiem vairs nav jēgas, tie ir piepildījušies Jēzū.

Ko Jēzum vajadzētu šķīstīt tavā dzīvē? Kā tas notiek? _____

Kurš teica, ka tu to vari darīt?

Izlasi Mk. 11:27–33. Kādu izaicinājumu reliģiskie vadītāji uzlika Jēzum, un kā Viņš uz to reaģēja? _____

Nākamajā dienā pēc tam, kad Jēzus bija šķīstījis templi, reliģiskie vadītāji stājās Viņam pretī tempļa pagalmos, jautājot, kā vārdā Viņš rīkojās iepriekšējā dienā. Viņi nemeklēja patiesību, bet gan centās Viņu pieķert. Ja Viņš teiks, ka Viņa autoritāte ir no Dieva, viņi iebildīs, ka vienkāršam lauku galdniekam nevar būt tāda autoritāte. Ja Viņš atzīs, ka Viņa autoritāte ir cilvēciska, viņi Viņu atļaidīs kā muļķi.

Bet Jēzus redz cauri viņu slazdiem un saka, ka atbildēs viņiem, ja viņi atbildēs uz vienu Viņa jautājumu. Viņš pajautāja, vai Jāņa Kristītāja kristības bija no Dieva vai no cilvēkiem. Vadītāji uzreiz saprot, ka viņi ir sprukās. Ja sacīs no Dieva, Jēzus prasīs: “Kāpēc jūs viņam neticējāt?” Ja viņi teiks, ka no cilvēkiem, viņi atklās, ka baidās no cilvēkiem. Tāpēc viņi melo un saka, ka nezina. Tas Jēzum dod iespēju atteikties atbildēt uz viņu jautājumu.

Izlasi Mk. 12:1–12. Kā Jēzus rīkojās pēc atteikšanās atbildēt, un kāda tam bija ietekme?

Jēzus stāstīja līdzību par vīna dārzu, saimnieku un dārzniekiem, kuriem viņš tīrumu iznomā. Šis ainojums ir stipri līdzīgs stāstam par vīna dārzu Jesajas 5. nodaļā, kur Dievs apšūdz neuzticīgo Israēlu. Ikviens atpazītu paralēli, īpaši reliģiskie vadītāji.

Stāsts izvēršas neparasts, jo īrnieki atsakās atdot īpašniekam novāktos lauka augļus. Tā vietā viņi slikti izturas pret viņa kalpiem un un tos nogalina. Beidzot saimnieks atsūta savu mīļoto dēlu, un viņš sagaida, ka to gan cienīs. Bet tā nenotiek. Viņi dīvainā kārtā domā, ka, nogalinot dēlu, vīna dārzs kļūs par viņu īpašumu. Viņu nelōģiskums ir pārsteidzošs, un spriedums, kas nāk pār viņiem, ir pamatots.

Šajā stāstā Jēzus ļoti nopietni brīdināja reliģiskos vadītājus, kurp virzās viņu soļi. Raugoties šādā gaismā, Viņa līdzība ir mīlestības pilns brīdinājums. Viņiem nav par vēlu mainīties un izvairīties no tāda paša sprieduma. Daži nožēlos grēkus, mainīsies un pieņems Jēzu. Citi ne.

Zemes pienākumi un Debesu ieguvumi

Izlasi Mk. 12:13–27. Kas šeit notiek, un kādas patiesības māca Jēzus? _____

Reliģiskie vadītāji mēģināja pieķert Jēzu pie kaut kā, ko viņi varētu izmantot, lai Viņu nosūdzētu vai nu Romas pārvaldniekam, vai tautai. Šajā strīdā jautājums bija par nodokļu nomaksu. Atteikšanos maksāt nodokļus varēja uzskatīt par sacelšanos pret Romas valdību, kas būtu ļoti nopietns pārkāpums.

Jēzus atbilde dot ķeizaram to, kas pieder ķeizaram, un Dievam to, kas pieder Dievam, palīdzēja Viņam izvairīties no slazdiem, kā arī sniedza dziļas norādes par ticīgā atbildību pret valdību. “Viņš apliecināja, ka, tā kā tie dzīvo Romas varas aizbildniecībā, tiem ir jāmaksā pieprasītās nodevas, kamēr vien tas nerunā preti augstākam pienākumam. Bet, mierīgi pakļaujoties zemes likumiem, vienmēr vispirms ir jāpaklausa Dievam.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 602. lpp.)

Tālāk seko jautājums par mirušo augšāmcelšanos. Saduķeji bija priesteru grupa, kas kā Svētos Rakstus pieņēma tikai piecas Mozus grāmatas. Viņi neticēja mirušo augšāmcelšanai. Gadījums, ko viņi piedāvāja Jēzum, iespējams, bija izdomāts. Tajā bija iesaistīti septiņi brāļi un viena sieviete. Saskaņā ar Mozus likumu, lai saglabātu īpašumu ģimenes līnijā, ja mirušam vīrietim nav palikuši dēli, viņa brālim bija jāapprec atraitne, savukārt visi bērni, kas dzimuši šajā savienībā, likumīgi tiks uzskatīti par mirušā vīrieša bērniem (5. Moz. 25:5–10).

Cenšoties apšaubīt augšāmcelšanās doktrīnu, saduķeji norādīja uz morālu dilemmu: kuram no brāļiem sieviete būs sieva augšāmcelšanās brīdī. Jēzus iebilda viņu argumentiem divos posmos, atsaucoties uz Svētajiem Rakstiem un Dieva spēku. Pirmkārt, Viņš aprakstīja Dieva spēku augšāmcelšanās laikā un norādīja, ka Debesīs nebūs precēšanās. Pēc tam Viņš aizstāvēja augšāmcelšanās doktrīnu, balstoties uz 2. Mozus 3:1–22, kur Dievs norādījis, ka Viņš ir Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs. Jēzus norādīja – tas nozīmē, ka viņi tiks augšāmcelti; viņi nevar palikt miruši, ja Dievs ir Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba Dievs, kuri pagaidām ir miruši.

Ja kāds tev jautātu: “Vai tu pazīsti Dieva spēku?”, ko tu atbildētu un kāpēc? _____

Augstākais bauslis

Izlasi Marka 12:28–34. Kādu dziļu jautājumu uzdeva draudzīgais rakstu mācītājs, un kādu divkāršu atbildi sniedza Jēzus? _____

Marka evaņģēlijā līdz šim lielākā daļa reliģisko vadītāju, ar dažiem izņēmumiem, bija pret Jēzu. Tas jo īpaši attiecas uz Jeruzalemi, kur Jēzus stājās pretī tempļa, kas ir jūdaisma pamatā, vadībai. Tādējādi, ja kāds rakstu mācītājs ieklausās stridos un novērtē Jēzus atbildes, tas parāda gan godīgumu, gan drosmi, saskaroties ar valdošo naidīgumu pret Jēzu. Būtu vieglāk vienkārši stāvēt malā un skatīties, pat ja cilvēks izjūt līdzjūtību pret Jēzu. Bet šis cilvēks tā nedara.

Rakstu mācītājs skar pašu reliģijas kodolu, uzdodot jautājumu, kurš bauslis ir vissvarīgākais. Jēzus atbild vienkārši un skaidri, citējot 5. Moz. 6:4, 5 – Šemu, ticības apliecību jūdaismā. Jēzus saka, ka augstākais bauslis ir mīlēt Dievu ar visu savu sirdi, dvēseli, prātu un spēku – tas ir, ar visu, kas tu esi. Jēzus piešķir rakstu mācītājam bonusu un nosauc arī otru svarīgāko bausli, vēlreiz atsaucoties uz Veco Derību, šoreiz 3. Moz. 19:18, – mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu.

Dažreiz cilvēki brīnās, kā var pavēlēt mīlēt. Pavēles kultūras konteksts 5. Mozus grāmatā palīdz to izskaidrot. Valoda nāk no seniem līgumiem starp pusēm, un termins “mīlestība” attiecas uz uzticamību līguma prasībām, to uzticīgu izpildi. Tādējādi, lai gan tas neizslēdz dziļu pieķeršanos starp abām pusēm, tas daudz vairāk vērsts uz darbībām, kas parāda šo lojalitāti.

Rakstu mācītājs bija godīgs un saskatīja Jēzus atbildes skaidrību un vienkāršību un to arī pateica. Varam iedomāties, ka citi reliģiskie vadītāji sadrūma, kad šis godīgais rakstu mācītājs apstiprināja, ka Jēzus atbilde ir pamatota. Jēzus arī apstiprināja rakstu mācītāja godīgo atbildi, sakot, ka viņš nav tālu no Dieva valstības. Nav tālu nenozīmē iekšā. Rakstu mācītājam vēl vajadzēja ieraudzīt, kas ir Jēzus, un sekot Viņam, kas būtu nākamais solis ticības ceļā.

Kā mēs varam iemācīties mīlēt Dievu un savus tuvākos kā sevi pašu? Kāpēc krusts ir atslēga šo baušļu izpildei? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Tautas liktenis”, “No jauna šķīstītais dievnams” un “Strīds” (580.–609. lpp.).

“Kristus rīcība, nolādot Viņa paša spēka radīto koku, ir brīdinājums visām draudzēm un visiem kristiešiem. Neviens nevar dzīvot pēc Dieva likuma, ja nekalpo citiem. Bet daudz ir tādu, kas nedzīvo Kristus žēlastības pilno, nesavtīgo dzīvi. Daži, kas sevi uzskata par lieliskiem kristiešiem, nemaz nesaprot, ko sevi ietver kalpošana Dievam. Viņi plāno un pēta, kā izpatikt sev pašiem. Viņi rīkojas, rēķinādamies vienīgi ar sevi. Laiks tiem ir vērtīgs vienīgi tad, kad var kaut ko sakrāt sev. Tas ir viņu mērķis visā dzīvē. Viņi kalpo nevis citiem, bet sev. Dievs viņus radījis, lai tie dzīvotu pasaulē, kur jānotiek nesavtīgai kalpošanai. Viņš tos izraudzījis palīdzībai līdzilvēkiem visos iespējamos veidos. Bet viņu egoisms ir tik liels, ka tie nespēj neko citu saredzēt. Tiem nav kontakta ar cilvēci. Kas dzīvo tikai sev, ir līdzīgs vīģes kokam, kas izcēlās ārēji, bet bija bez augļiem. Tādi cilvēki ievēro dievbijības formas, bet dara to bez atgriešanās un ticības. Ar savām lūpām tie godā Dieva likumu, bet tiem pietrūkst paklausības. Tie runā, bet nedara. Ar spriedumu par vīģes koku Kristus parāda, cik pretīga Viņam ir šāda tukša liekulība. Viņš paziņo, ka tāds, kas grēko atklāti, ir mazāk vainīgs nekā tas, kas apliecina, ka kalpo Dievam, bet nenes augļus Viņam par godu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 584. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par to, ko nozīmē tas, ka Kristus šķīsta templi. Kā šis princips varētu attiekties uz mūsu draudzi mūsdienās? Kā šādai šķīstīšanai jānotiek?
2. Visā evaņģēlijā Jēzus atkal un atkal atsauca uz Svētajiem Rakstiem un to, kā tiem ir jāpiepildās. Ko tas mums stāsta, cik liela nozīme tiem ir ticības dzīvē? Kāpēc mums dedzīgi jānoraida jebkādi mēģinājumi mazināt Svēto Rakstu autoritāti, it īpaši doma, ka Raksti ir tikai cilvēku pašu priekšstati par Dievu, kas Viņš ir un kā Viņš darbojas?
3. Kur ir pareizā robeža starp baznīcu un valsti? Kā Jēzus mācība Mk. 12:13–17 virza šo diskusiju?
4. Atrodiet pantus, kuros runāts par augšāmcelšanos. Kāpēc šī doktrīna ir tik ļoti svarīga mūsu ticībā, īpaši ņemot vērā mirušo stāvokli?

PĒDĒJĀS DIENAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 12:41–44, Mk. 13:1–32, Dan. 9:24–27, Dan. 7:25, 1. Tes. 4:13–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesīs ar lielu spēku un godību. Un tad Viņš sūtīs Savus eņģeļus un sapulcinās Savus izredzētos no četriem vējiem, no zemes gala līdz debess galam” (Mk. 13:26, 27).

Šīs nedēļas tēma sākas ar ļoti īsu stāstu Marka evaņģēlija 12. nodaļas beigās, kur Jēzus sniedz dziļu pārskatu par nelielu atraitnes darbu. Tomēr šīs nedēļas tēmas galvenā daļa ir veltīta Marka evaņģēlija 13. nodaļai – pārsteidzošam pravietojumam par Jeruzalemes tempļa likteni un ne tikai. Šī nodaļa kopā ar paralēlēm Mateja evaņģēlija 24. nodaļā un Lūkas evaņģēlija 21. nodaļā stāsta gan par Jeruzalemes krišanu, gan iesniedzas daudz tālāk, līdz pat pasaules galam.

Marka 13. nodaļa skaidri parāda, ka pravietojums sniedzas no pravieša Jēzus laikiem līdz pat beigām, Viņa otrajai atnākšanai. Šis modelis balstās uz tā saukto “beigu laika pravietojuma vēsturisko interpretāciju”, pretstatā mēģinājumam šos pravietojumus attiecināt uz pagātnei vai tālu nākotnei.

Kunga norādījumi, tāpat kā daudzas Jēzus mācības Marka evaņģēlijā, ir atbilde uz Viņa mācekļu jautājumiem un pārpratumiem. Šie jautājumi un pārpratumi dod Jēzum iespēju mācīt patiesības, kas ir būtiskas kristiešu dzīvei un pieredzei. Jēzus ne tikai paredz nākotni, bet arī māca Saviem mācekļiem gan toreiz, gan tagad, kā sagatavoties gaidāmajiem pārbaudījumiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. septembrī.

Artavas ziedojumu traukā

Izlasi Mk. 12:41–44. Cik daudz iedeva atraitne, un kas Jēzum par to bija sakāms? __

Jeruzalemes templis bija pārsteidzoši skaista celtne. Pilsētā dominēja tempļa kalns, un tā celtniecībā izmantotie masīvie akmeņi ir brīnums līdz pat mūsdienām, daži no tiem svēra simtiem tonnu. Tempļa un tempļa kalna pārveidošana un paplašināšana sākās Hēroda Lielā vadībā ap 20. gadu p.m.ē., bet ēkas celtniecība un izgreznošana turpinājās mūsu ēras 60. gados.

Daudzi cilvēki nesa lielus ziedojumus, ko noguldīt 13 lādēs, kas atradās Sieviešu galmā netālu no tempļa. Tieši šeit Jēzus sēdēja, redzot, ka atraitne tuvojas un iemet divas artavas. Tās bija līdzvērtīgas 1/32 daļai no denārija, kas būtu dienas strādnieka alga. Līdz ar to sievietes ziedojums bija diezgan mazs.

Tomēr Jēzum viņas ziedojums bija liels. Daudzi bagāti cilvēki atdeva lielas summas, bet viņu dāvanas Jēzus nekomentēja, kamēr atraitnes ziedojums izpelnījās Viņa uzslavu. Viņš norādīja, ka viņa devusi vairāk nekā visi citi. Kā tas ir iespējams? Jēzus atzīmē, ka viņi ir devuši no savas pārpilnības, bet atraitne – no savas nabadzības. Viņiem palika pāri daudz; sieviete atdeva visu, kas viņai bija. Šis fakts padara viņas dāvanu īpaši dānu, lai gan tās mantiskā vērtība bija niecīga.

Stāsts satur dziļu mācību par resursu pārvaldību. Ziedošana Dievam nav atkarīga no vadītāju pareizas rīcības. Tempļa reliģiskā vadība bija samaitāta, bet Jēzus tāpēc neteica, ka ziedojumus vajadzētu apturēt. Ja kādreiz ir bijuši korumpēti reliģiskie vadītāji (Kajafa? Anna?), tad tajā laikā bija vieni no apšaubāmākajiem. Un arī Jēzus to zināja.

Taisnība, ka vadītājiem ir svēts pienākums izmantot resursus saskaņā ar Dieva gribu, bet, pat ja viņi to nedara, tie, kas dod Dieva lietai, joprojām ir svētīti savā ziedošanā, tāpat kā šī atraitne.

Savukārt desmitās tiesas vai ziedojumu aizturēšana, ja vadītāji dara kaut ko neiepriecinošu, nozīmētu, ka ziedošana ir saistīta ar viņu darbībām, nevis tiek sniegta pateicībā Dievam. Lai cik vilinoši būtu tā rīkoties, tas ir nepareizi.

Ko šim stāstam vajadzētu mums mācīt par to, cik svarīgi ir būt uzticīgam tajā, ko mēs dodam Kunga darbam? _____

Ne akmens uz akmens

Izlasi Mk. 13:1–13. Kā mācekļi reaģēja uz Jēzus teikto par templi, un kāda ir Jēzus atbildes nozīme viņiem? _____

Kā jau esam atzīmējuši, tempļa komplekss bija patiesi pārsteidzoša būve. Jozefs atzīmē, ka Karaliskajam portikam kompleksa dienvidu pusē bija 162 pīlāri, katru no tiem varēja aptvert trīs vīri, sadevušies rokās (“Antiquities”, 15.11.5, §413–414). Jēzus saka, ka tas viss tiks iznīcināts. Šāds pravietojums par apbrīnojamo būvi noteikti izklausījās kā pasaules gals.

“Kad Kristus uzmanība tika pievērsta dievnama krāšņumam, kādas gan bija šis vārdos neizteiktās domas, kas aizkustināja ļaužu atraidīto Cilvēku! Skats Viņa priekšā tiešām bija brīnišķīgs, bet Jēzus noskumis it kā sacīja: “Es visu to redzu. Celtne ir brīnišķīga. Jūs rādāt uz šīm sienām kā uz nesagraujamām. Bet uzklausiet Manus vārdus: ‘Nāks dienas, kad no tā, ko jūs te redzat, ne akmens uz akmens nepaliks, ko nenopostīs.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 627. lpp.)

Mācekļi vēlējās zināt, kad piepildīsies Jēzus pravietojums. Tādējādi Mk. 13:4 neliela grupa – Pēteris, Jēkabs, Jānis un Andrejs – jautā Viņam par laiku. Viņi vēlas zināt, kad visas šīs lietas notiks un kāda būs zīme, ka tās tuvojas.

Mk. 13:5–13 pārsteidzoši ir tas, ka Jēzus lielāko daļu laika pavada nevis Jeruzalemes krišanas aprakstam, bet gan mācekļu brīdināšanai, ko viņi var sagaidīt, dibinot pirmās kristīgās draudzes. Arī tas neizklausījās viegli.

Patiesībā viņi tiks vajāti, tiesāti, un dažus pat nogalinās. Taču Jēzus uzsver, ka laiks vēl nav pienācis. Viņus nedrīkst pievilt nemierīgi notikumi. Turklāt Svētais Gars liks viņiem vārdus mutē īstajā laikā, pat ja ģimene un draugi viņus pamestu.

Šo Jēzus pravietojuma ievadvārdu doma ir tāda, ka Dieva tautai nav jābaidās no nemieriem un pārbaudījumiem. Mums jābūt modriem, jo Dieva Gars izvedīs cauri grūtībām.

Kāda ir bijusi jūsu pieredze ar pārbaudījumiem, kas rodas, sekojot Jēzum? Ja jums tādas nav, varbūt jums vajadzētu sev jautāt, vai jūs tiešām sekojat Viņam? _____

Postīšanas negantība

Izlasi Mk. 13:14–18. Kādus pavedienus Jēzus dod, lai norādītu, uz ko attiecas “postīšanas negantība”? _____

Mk. 13:14 Jēzus nonāk pie galvenās domas par Jeruzalemes krišanu. Viņš runā par “postīšanas negantību”. Kungs saka, ka lasītājam ir jāsaprot, – ar šiem vārdiem Jēzus norāda mācekļiem uz Daniēla grāmatu. Šī terminoloģija atrodama Dan. 9:27, Dan. 11:31 un Dan. 12:11 ar paralēlu Rakstu vietu Dan. 8:13.

Izlasi Dan. 9:26, 27. Kas ir “svaidītais”, un kurš ir “valdnieks, kam jānāk” (ESV)? ____

“Svaidītais” Dan. 9:26 ir ebreju vārds “māšiah”, Mesija. Rūpīgi izpētiet Dan. 9:24–27, ir skaidrs, ka šis svaidītais attiecas uz Jēzus Kristus nākšanu.

Bet kurš ir “valdnieks, kam jānāk”, kurš atnes Jeruzalemes pilsētai postu? Pilsētu iznīcināja romiešu ģenerālis Tits. Tādējādi šķiet loģiski, ka viņš ir “valdnieks, kam jānāk”, kas minēts Dan. 9:26, 27. Abas personas ir saistītas, jo veids, kā izturējās pret Mesiju, nozīmēja pilsētas nolemtību.

Bet kas ir šī “postīšanas negantība”, par kuru runā Jēzus, atsaucoties uz Daniēlu? Diemžēl daudzi pētnieki uzskata, ka šī negantība attiecas uz Antioha Epifāna tempļa apgānišanu otrajā gadsimtā pirms mūsu ēras. Tomēr tas nevar būt. Jēzus apraksta “postīšanas negantību” kā nākotnes ainas pēc Viņa paša virs zemes pavadītā laika, tāpēc diez vai Viņš runāja par pagātnes notikumu pirms diviem gadsimtiem.

Tā vietā negantība, iespējams, attiecas uz pagāniskās Romas standartu ieviešanu Israēlā Jeruzalemes aplenkuma laikā mūsu ēras 60. gadu beigās. Tā bija zīme kristiešiem bēgt, ko viņi arī darīja.

Jeruzaleme sabruka, kā Jēzus bija paredzējis. Kā mēs varam iemācīties uzticēties Viņam un Bībelei, visiem tās pravietojumiem? _____

Lielās bēdas

Izlasi Mk. 13:19. Uz ko šis pants attiecas? _____

Mk. 13:14 attiecībā uz postīšanas negantību ir atbalsta punkts, uz ko balstās visa nodaļa (sk. otrdienas tēmu). Mk. 13:19 iezīmē arī pārejas punktu. Tas attiecas uz lielām bēdām, kurām nav līdzīgu kopš pasaules radīšanas. Tas vēsta par lielākām vai plašākām vajāšanām, nekā bija Jeruzalemes krišanas laikā. Mk. 13:19 arī pāriet uz nākotni, norādot uz notikumiem, kas ir tālākā nākotnē.

Tāpat kā Mk. 13:14 sasauca ar Daniēla grāmatas 9. nodaļas pravietojumu, Mk. 13:19–23 lielās vajāšanas sasauca ar Dan. 7. un 8. nodaļas pravietojumiem, kur mazā raga spēks vajā Dieva tautu “vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu” (Dan. 7:25). Šis pravietiskais 1260 dienu periods ir vienāds ar 1260 burtiskiem gadiem (4. Moz. 14:34, Ec. 4:6). Šis laiks bija no 538. gada līdz 1798. gadam. 1798. gadā Napoleons nosūtīja savu ģenerāli, lai sagūstītu pāvestu. Šajā 1260 gadu periodā mazā raga vara vajāja un nogalināja tos, kuri nepiekrita šīs varas baznīcas pārvaldības sistēmai.

Izlasi Mk. 13:20–23. *Kādu cerību Dievs piedāvā Saviem ļaudīm vajāšanu laikā, un kādu brīdinājumu Viņš tiem sniedz, kad tas beidzas?* _____

Mk. 13:20 runā par vajāšanu saīsināšanu Dieva tautas dēļ. Pēc protestantu reformācijas uzplaukuma vajāšanas mazinājās, bēdu laiku saīsinot. Mazā raga spēkam maziņoties, reformām pievienojās vairāk cilvēku. Bet mazā raga spēks atkal pieaugs spēkā, kā norāda Atklāsmes grāmatas 13. nodaļas pravietojums.

Mk. 13:21–23 Jēzus brīdina par citiem draudiem, viltus praviešiem un viltus kristiem, kas celsies, pirms Viņš atgriezīsies. Jēzus brīdina sekotājus uzmanīties no tiem.

Tajā laikā, kad Jēzus brīdināja no viltus kristiem, Viņa kustība tik tikko bija sākusies, un tomēr Viņš spēja izteikt tik pārsteidzošu pravietojumu, kas ir piepildījies (pat mūsdienās cilvēki apgalvo, ka ir Jēzus). Kā šim pravietojumam vajadzētu vairot mūsu uzticēšanos Dieva Vārdam? _____

Cilvēka Dēla nākšana

Izlasi Mk. 13:24–32. Kāds liels notikums šeit ir aprakstīts? _____

Tas nav nekas cits kā Jēzus Kristus atgriešanās godībā, pirms tam ir zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm. Jaunā Derība ir pilna ar pravietojumiem, kas norāda uz šo brīnišķīgo notikumu. Apustulis Pāvils to sīki apraksta 1. Tes. 4:13–18, kur viņš runā par to, ka tie, kas ir aizmiguši Kristū, tiks uzmodināti un aizrauti kopā ar dzīvajiem svētajiem, lai satiktos ar Kristu gaisā. 1. Kor. 15. nodaļā apustulis detalizēti runā par mirušo augšāmcelšanās realitāti, kas notiek Kristus atgriešanās brīdī.

Pēteris apraksta šo lielo dienu arī 2. Pēt. 3:3–13, paskaidrojot, ka Kungs neaizkavē savu apsoliājumu, bet vēlas, lai visi cilvēki nonāktu pie grēku nožēlas. Un Atklāsmes grāmatā ir spilgts Kristus atgriešanās apraksts (sk. Atkl. 1:7, Atkl. 6:12–17, Atkl. 14:14–20 un Atkl. 19:11–21). Jaunās Derības konsekventā mācība ir tāda, ka Kristus atgriešanās ir personīga, burtiska, redzama un dzirdama. Kad Viņš nāks, Viņu redzēs ikviens.

Taču ko Jēzus domā ar vārdiem “šī paaudze” un “tajā dienā” vai “tajā stundā”? Šie vārdi ir satraukuši daudzus prātus, jo paaudze, par kuru runāja Jēzus, jau sen ir mirusi.

Šiem pantiem ir ierosināti vairāki skaidrojumi. Daži apgalvo, ka vārds “paaudze” var apzīmēt cilvēku rasi vai tautību, piemēram, ebrejus. Tas nozīmētu, ka jūdi nepazudis līdz pat Kristus nākšanai. Cits variants ir runāt par to cilvēku paaudzi, kas redz piepildāmie visas zīmes, – tiem, kas sagaidīs Kristus atgriešanos.

Taču vienkāršāks risinājums ir ņemt vērā, ka Mk. 13:30 Jēzus lieto vārdu “šī” kā “šī paaudze”, bet Mk. 13:32 vārdu “tas” kā “tajā dienā un stundā”. Marka evaņģēlija 13. nodaļā vārds “šis” (“houtos”, “hautē”, “touto”) biežāk sastopams 1.–13. pantā, kas noved pie Jeruzalemes iznīcināšanas.

Tādējādi “šī paaudze”, visticamāk, attiecas uz pirmā gadsimta paaudzi, kas piedzīvoja Jeruzalemes izpostīšanu, kā aprakstīts Mk. 13:30. Tomēr Mk. 13:32 attiecas uz Kristus otro atnākšanu, kas vēl ir nākotnē. Līdz ar to Mk. 13:32 lieto vārdu “tas”, lai runātu par notikumiem, kas ir tālā nākotnē.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasiet Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Elļas kalnā” (627.–636. lpp.).

Pasaulē notiek daudzi notikumi, kas ļoti satrauc. Cilvēki patiešām ir nobijušies par to, kas notiek. Kā mēs, septītās dienas adventisti, ar notikumu īpašo izpratni varam norādīt cilvēkiem uz cerību, kas mums ir Jēzū, un Viņa nākšanas apsoliņumu?

“Tā kā mēs nezinām precīzu Viņa atnākšanas stundu, mums ir pavēlēts būt nomodā. ‘Svētīgi tie kalpi, kurus Kungs pārnākot atrod nomodā’ (Lk. 12:37). Tie, kas gaida Kunga atgriešanos, to nedara kūtrā bezdarbībā. Kristus atnākšanas gaidīšana liek cilvēkam būties Viņu un Viņa sodu par grēkiem. Tai jāliek mums skaidri saprast, cik liels grēks ir atraidīt Viņa žēlastības piedāvājumu. Tie, kas gaida Kungu, šķīsta savas dvēseles, paklausot patiesībai. Tie apvieno modru gaidīšanu ar čaklu darbu. Apzinoties, ka Kungs jau ir pie durvīm, viņos mostas dedzīga vēlēšanās sadarboties ar Debesu būtnēm dvēseļu glābšanas darbā. Viņi ir uzticīgie un gudrie kalpi, kas īstajā ‘laikā’ dod Kunga saimei ‘piederīgo barību’ (Lk. 12:42). Viņi sludina savam laikam atbilstošo patiesību. Kā Ēnohs, Noa, Ābrahāms un Mozus nesa vēsti savai paaudzei, tā Kristus kalpi tagad nes īpašu brīdinājumu savai paaudzei.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 634. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Viena lieta ir dot Kunga darbam. Pavisam kas cits ir dot pašuzpurīgi. Kāda ir atšķirība, un kāpēc šī atšķirība ir svarīga?
2. Kāpēc Dievs nenovērsa savas tautas vajāšanas gadsimtu gaitā un mūsdienu pasaulē? Kā lielās cīņas motīvs mums zināmā mērā palīdz saprast, kāpēc pastāv vajāšanas?
3. Kādas Kristus atnākšanas zīmes jums liekas īpaši svarīgas pašreizējā pasaulē?
4. Padomājiet par mirušo stāvokli un to, ka mirušie guļ, līdz Kristus atgriežas. Cilvēki aizver acis nāvē, un kas ir nākamais, ko viņi zina? Kā šī ideja palīdz mums saprast, ka katram cilvēkam individuāli Kristus otrā atnākšana vienmēr ir ļoti tuvu?

SAGŪSTĪTS UN PRATINĀTS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 14, Jņ. 12:4–6, Rm. 8:28, 2. Moz. 24:8, Jer. 31:31–34, Cah. 13:7.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Viņš sacīja: ‘Aba, Tēvs! Tu spēj visu. Ņem šo biķeri no Manis! Tomēr ne ko Es gribu, bet ko Tu gribi!’” (Mk. 14:36).

Marka evaņģēlija 14.–16. nodaļa ir zināma kā “Ciešanu stāsts”, jo te aprakstītas Jēzus ciešanas, nāve un augšāmcelšanās. Kā bija teikts 9. tēmā, pēdējās sešas nodaļas Marka evaņģēlijā apraksta tikai aptuveni vienu nedēļu. Lielākā daļa notikumu 14.–16. nodaļā notiek Lieldienu nedēļas ceturtdienā un piektdienā. Jēzus nāve notiks piektdienā un Viņa augšāmcelšanās – svētdienā.

Šīs nedēļas tēma pievēršas evaņģēlija 14. nodaļai, sākot ar piekto “sviestmaizes stāstu”, kas saista divas pretējas darbības attiecībā uz Jēzu. Tam seko pēdējais Vakarēdiens, pēc tam – Viņa cīņa Ģetzemanē. Tur Viņš tiek arestēts un aizvests pie vadītājiem, lai tiktu nopratināts. Pratināšanas aina ir saistīta ar to, kā Pēteris noliedza Jēzu, un tas veido sesto “sviestmaizes stāstu” Marka evaņģēlijā. Un atkal notiek divas pretējas darbības, bet ar ironisku pavērsienu tās apstiprina vienu un to pašu patiesību.

Visā naratīvā roku rokā iet divi pretēji stāsti. Izteismīgā veidā Marks atklāj lasītājam šos pretrunīgos sižetus, vienlaikus atklājot Jēzus triumfu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. septembrī.

Neaizmirstams

Izlasi Mk. 14:1–11. Kādi divi stāsti šeit ir savīti kopā, un kā tie atšķiras viens no otra?

Mk. 14:1 norāda, ka Pashā svētki ir pēc divām dienām. Šī tikšanās, iespējams, notika otrdienas vakarā vai tās nedēļas trešdienā. Reliģiskajiem vadītājiem ir plāns un laiks. Viņiem vienkārši ir nepieciešami līdzekļi, lai sasniegtu savu mērķi. Tas nāks no pārsteidzošas puses.

Šis fragments ir piektais “sviestmaižu stāsts” Marka evaņģēlijā (sk. 3. tēmu). Stāsts par sazvērestību pret Jēzu ir saistīts ar stāstu par sievieti, kura svaida Jēzus galvu ar dārgām smaržām. Divi paralēli tēli veic pretējas darbības, radot ironisku kontrastu.

Kas šī ir par sievieti, Marks neatklāj. Viņas apbrīnojamā dāvana Jēzum ir pretstatā Jūdas viltībai, nododot savu Kungu. Viņa ir bez vārda, kamēr Jūda ir viens no divpadsmit mācekļiem. Tiek izcelta sievietes dāvanas vērtība, kamēr Jūdas cena ir tikai naudas solījums.

Nav norādīts konkrēts iemesls, kāpēc viņa tā rīkojās, taču vakariņu viesi bija satriekti par milzīgo izšķērdību, kad teju gada alga tika izlieta uz Jēzus kājām. Jēzus tomēr nostājās viņas pusē un atzina, ka viņas paveiktais tiks iekļauts evaņģēlija pasludināšanā visā pasaulē kā piemiņas zīme viņai. Tas bija neaizmirstami. Patiešām, visi četri evaņģēliji dažādos veidos piemin šo stāstu, iespējams, tāpēc, ka Jēzus vārdi padarīja viņas rīcību neaizmirstamu.

Arī Jūdas nodevība nav aizmirstama. Marks norāda, ka viņa motīvs bija alkatība. Jāņa evaņģēlijs to skaidri parāda (Jņ. 12:4–6).

Marka evaņģēlijā ir vārdu spēle - “labs” ilustrē, ka šajos stāstos ir divi dažādi motīvi jeb sižeti. Mk. 14:6 sievietes rīcību Jēzus nosauc par “labu/skaistu”. Viņš norāda, ka jūs vienmēr varat darīt “labu” nabagu labā (Mk. 14:7), un Mk. 14:9 Viņš nosauc viņas rīcību par daļu no “labās vēsts/evaņģēlija”. Savukārt Mk. 14:11 Jūda meklē “labu iespēju” (ISV) nodot Jēzu. Šī vārdu spēle liek domāt, ka cilvēku sazvērestība iznīcināt Mesiju patiešām kļūs par daļu no evaņģēlija stāsta, jo tā īstenos Dieva gribu atdot Savu Dēlu cilvēces glābšanai.

Kā Rm. 8:28 palīdz izskaidrot, kas šeit notiks? _____

Pēdējais Vakarēdiens

Izlasi Mk. 14:22–31 un 2. Moz. 24:8. Kas ļoti nozīmīgs kristīgajai ticībai ir atrodams šajā stāstā? _____

Mk. 14:12 norāda, ka šī bija pirmā Neraudzētās maizes svētku diena, kad tika upurēts Pashā jērs. Maltīte bija ceturtdienas vakarā.

Pēdējā Vakarēdiena laikā Jēzus iedibina jaunu piemiņas dievkalpojumu. Tā ir pāreja no ebreju Pashā svētkiem un ir tieši saistīta ar Israēla iziešanu no Ēģiptes un kļūšanu par Dieva derības tautu Sinajā. Derības aizzīmogošanas laikā, 2. Moz. 24:8, Mozus apslacina tautu ar upuru asinīm un saka: “Redzi, šis ir derības asinis, ko Tas Kungs ar jums ir slēdzis, saskaņā ar visiem šiem vārdiem.”

Pārsteidzoši, ka Svētajā Vakarēdienā, ko Jēzus šeit iedibina, netiek izmantots Pashā mielasta jērs. Tas ir tāpēc, ka Jēzus ir Dieva Jērs (sal. ar Jņ. 1:29). Vakarēdiena maize simbolizē Viņa miesu. Jaunā Derība (sal. ar Jer. 31:31–34) ir aizzīmogota ar Jēzus asinīm, un to aino kauss. Viņš saka: “Šis ir Manas derības asinis, kas par daudziem top izlietas” (Mk. 14:24).

Tad visam šim pa vidu Jēzus izsaka pravietojumu, ka visi Viņa mācekļi Viņu pametīs. Viņš citē Cah. 13:7, kur runāts par zobenu, kas sitīs ganu un avis tiks izklīdinātas. Jēzus ir gans, un Viņa mācekļi ir avis. Tā ir skaudra ziņa. Taču Jēzus pievieno cerības vārdus, atkārtojot Savas augšāmcelšanās pravietojumu. Viņš piebilst, ka dosies uz Galileju pirms mācekļiem. Šo pravietojumu pieminēs jauneklis pie Jēzus kapa Mk. 16:7, un tāpēc tam šeit ir īpaša nozīme.

Tomēr mācekļiem to visu ir pārāk grūti pieņemt, īpaši Pēterim, kurš apgalvo, ka visi pārējie var atkrist, tikai ne viņš. Tomēr Jēzus turpina svinīgo runu un paredz, ka Pēteris Viņu noliegs trīs reizes, pirms gailis būs divreiz nodziedājis. Pravietojumam būs izšķiroša nozīme Jēzus tiesāšanas un Pētera noliegšanas ainā; tāpēc tam arī šeit ir izšķiroša loma.

Ko jūs varat mācīties no visiem gadījumiem, kad esat Dievam kaut ko apsolījuši, tomēr neesat turējuši doto vārdu? _____

Çetzemane

Izlasi Mk. 14:32–42. Ko Jēzus lūdza Çetzemanē, un kā šī lūgšana tika atbildēta? _____

Jēzus un Viņa mācekļi, atstājot mūriem ieskauto Jeruzalemes pilsētu, kur viņi ēda Pashā jēru, dodas pāri Kidronas ielejai uz dārzu Eļļas kalna nogāzē. Nosaukums Çetzemane nozīmē “eļļas spiede”, kas liek domāt, ka tuvumā atradās olīveļļas apstrādes spiede. Precīza vieta nav zināma, jo 70. gadā Eļļas kalna aplenkuma laikā romieši visus kokus nocirta.

Kad Jēzus ieiet dārzā, Viņš atstāj tur Savus mācekļus un dodas tālāk kopā ar Pēteri, Jēkabu un Jāni. Bet tad Viņš atstāj arī šos trīs un dodas tālāk viens pats. Šī telpiskā distancēšanās liecina, ka Jēzus kļūst arvien izolētāks un vientuļāks, dodoties pretī gaidāmajām ciešanām.

Jēzus lūdz, lai ciešanu kauss tiek atņemts, bet tikai tad, ja tā ir Dieva griba (Mk. 14:36). Viņš lieto aramiešu vārdu “abba”, ko Marks tulko kā “tēvs”. Šis termins nenozīmē “tētis”, kā daži ir ierosinājuši. Termins, ko bērns lietoja, lai uzrunātu savu tēvu, bija “abi” (skat. Raymond E. Brown “The Death of the Messiah”, Anchor Bible Reference Library [New York: Doubleday, 1994], 1. sēj., 172., 173. lpp.). Tomēr vārda “abba” lietojums ietver ciešas ģimeniskas saites, ko nevajadzētu uztvert kā nenozīmīgas.

Jēzus lūdz, lai ciešanu kauss tiek atņemts. Bet Viņš pakļaujas Dieva gribai (sal. ar Kunga parauglūgšanu Mt. 6:10). Visā pārējā ciešanu stāstā kļūst acimredzams, ka Dieva atbilde uz Jēzus lūgšanu ir “nē”. Viņš neatņems ciešanu kausu, jo caur šo pieredzi pasaulei tiek dāvāta pestīšana.

Kad jūs saskaraties ar grūtībām, ir jauki, ja jums ir draugi, kas jūs atbalsta. Fil. 4:13 Pāvils runā par to, ka visu dara Tā spēkā, kas viņu stiprina. Daudzi aizmirst Fil. 4:14, kur apustulis iesāk ar vārdu “tomēr”. Tajā teikts: “Tomēr jūs labi darījāt, ņemdami dalību manās bēdās.” To Jēzus vēlējas Çetzemanē. Trīs reizes Viņš nāca meklēt mierinājumu pie Saviem mācekļiem. Trīs reizes viņi gulēja. Beigās Viņš tos pamudināja doties kopā ar Viņu, lai stātos pretī pārbaudījumam. Viņš ir gatavs; mācekļi nav.

Atstājot visu, lai bēgtu no Jēzus

Izlasi Mk. 14:43–52. Kas šeit notiek tāds, kas ir tik ļoti svarīgs glābšanas plānā? ____

Ir šokējoši, ka viens no Jēzus tuvākajiem cilvēkiem nodeva Viņu ienaidniekiem. Jūdas motivācija evaņģēlijos nav īpaši sīki aprakstīta. Taču Elena Vaita raksta: “No dabas Jūdam bija stipri izteikta tieksme uz naudu, bet agrāk viņš vēl nebija tik sabojāts, lai izdarītu kaut ko tamlīdzīgu. Viņš sevi loloja ļaunu mantkārības garu, līdz tas kļuva par viņa dzīves noteicošo spēku. Mīlestība uz bagātību guva virsroku pār mīlestību pret Kristu. Kļūdams par viena netikuma vergu, tas nodeva sevi sātanam, lai iegrimtu grēkā visā pilnībā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 716. lpp.)

Nodevību pašu par sevi nosoda visi, pat tie, kas izmanto nodevējus (sal. ar Mt. 27:3–7). Taču Jūdas darbība ir īpaši zemiska, jo savu nodevību viņš centās slēpt draudzības aizsegā. Viņš pūlīm deva norādījumus, ka vīrietis, kuru viņš skūpstīs, ir arestējams. Šķiet, ka Jūda gribēja noslēpt savu nodevību gan no Jēzus, gan citiem mācekļiem.

Kad pūlis arestē Jēzu, izceļas haoss. Kāds izvelk zobenu (Jņ. 18:10, 11 teikts, ka tas bija Pēteris) un augstā priestera kalpam nocērt ausi. Jēzus uzrunā pūli, pārmetot tiem, ka viņi slepeni dara to, ko baidījās darīt atklāti, kad Viņš mācīja templī. Bet Jēzus noslēdz ar atsauci uz Svēto Rakstu piepildīšanos. Šis ir vēl viens signāls duālajam sižetam, kas vijas cauri ciešanu stāstījumam – tas ir, Dieva griba piepildās pat tad, ja cilvēka griba darbojas, lai iznīcinātu Mesiju.

Visi mācekļi bēg, arī Pēteris, kurš tomēr vēlāk atgriezīsies un sekos Jēzum no attāluma, nonākot nepatīkšanās. Taču Mk. 14:51, 52 lasām par kādu jaunekli, kas seko Jēzum, un tas nav atrodams pārējos kanoniskajos evaņģēlijos. Daži domā, ka tas bija pats Marks, bet tas nav pierādāms. Ievērojami ir tas, ka viņš aizbēg kails. Tā vietā, lai atstātu visu un “sekotu” Jēzum, jaunais vīrietis pamet visu, lai “bēgtu” no Jēzus.

Padomājiet par baismīgo atziņu, ka, būdams tikai viena netikuma vergs, Jūda kļuva par nodevēju. Ko tam vajadzētu mums mācīt par grēka ienišanu un pārvarēšanu Dieva žēlastībā? _____

Kas tu esi?

Izlasi Mk. 14:60–72. Salīdzini, kā Jēzus atsaucās uz notikumiem, salīdzinot ar to, kā Pēteris to darija. Kādas mācības mēs varam gūt no šīm atšķirībām? _____

Mk. 14:53–59 aprakstīta Jēzus nogādāšana Sinedrija priekšā, kā arī tiesas procesa pirmā daļa. Tā ir neapmierinātības paušana. Atkal un atkal vadītāji cenšas panākt, lai viņu apsūdzības pret Jēzu saglabātos. Evaņģēlija autors atzīmē, ka liecība bija nepatiesa un liecinieki nekad to neapstiprināja.

Visbeidzot augstais priesteris pieceļas un tiešā veidā uzrunā Jēzu. Sākumā Jēzus neatbild. Bet tad augstais priesteris nodod Viņu Dieva priekšā (sk. Mt. 26:63) un uzdod tiešu jautājumu, vai Viņš ir Mesija. Jēzus godīgi un atklāti to atzīst un norāda uz Dan. 7:13, 14, kur teikts par Cilvēka Dēlu, kas sēž pie Dieva labās rokas un nāk uz debesu padebešiem. Tas augstajam priesterim ir par daudz. Viņš saplēš savas drēbes un aicina izteikt Jēzum nosodījumu, ko padome nekavējoties dara. Vadītāji sāk Jēzu apkaunot, spļaujot uz Viņu, aizsedzot Viņa seju, sitot Viņu un aicinot pravietot.

Kamēr Jēzus atrodas iekšā, tiek tiesāts un sniedz godīgu liecību, Pēteris atrodas ārpusē un runā melus. Šis ir sestais un pēdējais “sviestmaizes stāsts” Marka evaņģēlijā, un šeit ironija ir īpaši izteikta. Šeit ir divi paralēli varoņi, Jēzus un Pēteris, kuri veic pretējas darbības. Jēzus sniedz patiesu liecību, Pēteris – nepatiesu. Trīs reizes Pēteri uzrunā kāds kalps vai blakus esošs cilvēks, un katru reizi viņš noliedz saistību ar Jēzu, pat izsakot lāstu un zvērot.

Tieši šajā brīdī gailis dzied otrreiz, un Pēteris pēkšņi atceras Jēzus pravietojumu, ka viņš tajā pašā naktī trīs reizes noliegs savu Kungu. Viņš salūst un raud. Lūk, pārsteidzošā ironija – tiesas procesa beigās Jēzum tiek aizsietas acis, viņš tiek sist un viņam tiek pavēlēts “pravietot”! Ideja bija ņirgāties par Viņu, jo Viņš nevarēja redzēt, kas Viņu sit. Tikmēr Pēteris pagalmā noliedz Jēzu, piepildot vienu no Jēzus pravietojumiem. Noliezdot Jēzu, Pēteris atklāj, ka Jēzus ir Mesija.

Kādus cerības vārdus jūs teiktu kādam, kurš, lai gan vēlas sekot Jēzum, dažreiz to neizdara? Kurš no mums dažkārt nav spējis rīkoties pareizi, kā Jēzus to vēlētos? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Pie Annas un Kajafas” un “Jūda” (698.–722. lpp.).

“Kad apkaunojošā zvēresta vārdi vēl bija uz Pētera lūpām un gaiļa skaļā dziedāšana skanēja viņa ausīs, Pestītājs novērsās no bargajiem tiesnešiem, lai uzlūkotu Savu nabaga mācekli. Tajā pašā mirklī kaut kas vilktin vilka Pēteri paskatīties uz Kungu. Viņa cēlajos sejas vaibstos māceklis lasīja dziļu līdzjūtību un sirdssāpes, bet dusmu tur nebija.

Šīs bālās, ciešanu pilnās sejas izskats, trīcošās lūpas, līdzjūtīgais un piedodošais skats Pētera sirdi skāra kā asa bulta. Pamodās sirdsapziņa. Sāka šķetināties atmiņu pavediens. Pēteris atcerējās savu tikai pirms nedaudz stundām doto solījumu kopā ar Kungu doties cietumā un nāvē. Māceklis atcerējās, kā viņam sāpēja, kad Pestītājs augšistabā teica, ka tas vēl šajā naktī trīs reizes aizliegs savu Kungu. Pēteris tikko bija apliecinājis, ka Jēzu nepazīstot, un tagad ar rūgtumu bija spiests atzīt, cik labi Kungs pazina viņu, cik pareizi spēja lasīt viņa sirdi, kuras maldīgums pašam Pēterim nemaz nebija zināms.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 712., 713. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā, izlasot to, ko Jēzus paredzēja Mk. 14:9, mēs varam apbrīnot, kā piepildās vēl kāds no Jēzus pravietojumiem – ļoti mazticams, ņemot vērā apstākļus, kādos tas tika izteikts?

2. Salīdziniet un pretstatiet Jūdu un Pēteri. Kas līdzīgs un kas atšķirīgs ciešanu stāstā bija viņu rīcībā?

3. Pārrunājiet Svētā Vakarēdiena nozīmi. Kā mēs varam padarīt to jēgpilnāku mūsu draudzē un iesaistīt tā svinēšanā vairāk locekļus?

4. Pārrunājiet to, ka Dievs atbildēja “nē” uz Jēzus lūgšanu Ķetzemanē. Ko tas nozīmē, kad Dievs mums saka “nē”?

5. Lai gan Pēteris ar saviem noliegumiem ļoti pievīla Jēzu, Viņš Pēteri neatmeta. Kādu cerību jūs varat gūt no šī fakta?

NOTIESĀTS UN KRUSTĀ SISTS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 15, Lk. 13:1, Ps. 22:18, Jņ. 20:24–29, Jņ. 1:1–3, Dan. 9:24–27.

ATMIŅAS PANTS:

“Un ap devīto stundu Jēzus stiprā balsī brēca, saukdams: ‘Eloī, Eloī, lamā zabahtani?’ Tas ir tulkots: ‘Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?’” (Mk. 15:34).

Marka evaņģēlija 15. nodaļa ir ciešanu stāsta centrs. Tas iepazīstina ar Jēzus tiesāšanu, Viņa nosodījumu, karavīru ņirgāšanos, Viņa krustā sišanu un pēc tam nāvi un apbedīšanu. Notikumi šajā nodaļā ir aprakstīti konkrētās un skaidrās detaļās, iespējams, tāpēc, ka autors ļāva faktiem runāt pašiem par sevi.

Visā šajā nodaļā svarīga loma ir ironijai. Tādēļ ir svarīgi skaidri definēt, kas ir ironija.

Ironija bieži satur trīs sastāvdaļas: (1) divi nozīmes līmeņi, (2) šie divi līmeņi ir pret-runā vai kontrastē viens ar otru, un (3) kāds neredz ironiju un neatpazīst notiekošo, un nezina, ka cietīs sekas.

Šonedēļ, sākot ar Pilāta jautājumu (“Vai tu esi jūdu ķēniņš?”) un turpinot ar karavīriem, kas ņirgājas, zīmi virs krusta un izsmieklu no reliģisko vadītāju puses (“Viņš izglāba citus; Viņš pats sevi nevar izglābt”), kā arī ar negaidīto Jāzepa no Arimatijas ienākšanu stāstā, nodaļa ir pilna ar sāpīgu ironiju, kas tajā pašā laikā atklāj spēcīgas patiesības par Jēzus nāvi un tās nozīmi.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. septembrī.

“Vai tu esi jūdu ķēniņš?”

Izlasi Mk. 15:1–15. Kādas ironiskas situācijas šeit radušās? _____

Poncijs Pilāts bija Jūdejas pārvaldnieks no 26. līdz 36. gadam. Viņš nebija laipns vadītājs, un vairākas viņa darbības izraisīja zemes iedzīvotāju sašutumu (sal. ar Lk. 13:1). Jūdu veiktais tiesas process pret Jēzu par zaimošanu prasīja nāvessodu. Taču Romas valdīšanas laikā ebreji vairumā gadījumu nevarēja sodīt cilvēkus ar nāvi, un tāpēc viņi atveda Jēzu pie Pilāta, lai viņš Jēzu sodītu.

Apsūdzība Jēzum Pilāta priekšā nav minēta, taču apsūdzību varam noskaidrot, balstoties uz īso Pilāta jautājumu Jēzum: “Vai tu esi jūdu ķēniņš?” (Mk. 15:2) Vecās Derības laikos Israēls svaidīja savus ķēniņus, tāpēc nav grūti saprast, kā jēdzienu Mesija (“Svaidītais”) varēja pārprast kā pretendēšanu uz ķēniņa godu un tādējādi konkurēt ar imperatoru. Tādējādi Sinedrija priekšā izvirzītā apsūdzība bija zaimošana, savukārt gubernatora priekšā izvirzītā apsūdzība bija dumpis, kas varēja beigties ar nāvessodu.

Ironija ir tāda, ka Jēzus ir gan Mesija, gan jūdu ķēniņš. Nosodījums par zaimošanu un dumpi bija kļūdaini – tā vietā viņam vajadzēja saņemt cieņu un pielūgsmi. Tomēr Jēzus joprojām rīkojas ķēniņšķi. Viņa atbilde Pilātam: “Tu to saki” (Mk. 15:2) neko nepasaka. Viņš ne noliedz titulu, ne apstiprina. Šī atbilde var likt domāt, ka Viņš ir ķēniņš, bet citā ziņā (sal. ar Jņ. 18:33–38).

Mk. 15:6 ievada stāstījumā tradīciju atbrīvojot ieslodzīto Pashā svētku laikā. Mk. 15:9 Pilāts jautā, vai viņi vēlas “jūdu ķēniņa” atbrīvošanu, un, lai gan viņš to varbūt domāja ironiski, ironija patiesībā tiek izspēlēta pret viņu pašu.

Mk. 15:9, 10 ir pētījums par uztveri un nespēju uztvert. Pilāts saprot, ka reliģiskie vadītāji nodeva Jēzu skaudības dēļ, bet viņš nesaprot, ka, jautājot pūlim, viņš kļūst par marioneti reliģisko vadītāju rokās. Viņi uzjundī pūli un aicina sist Jēzu krustā. Pilāts novēršas. Krustā sišana bija briesmīga nāve, īpaši tam, ko viņš uzskatīja par nevainīgu. Cik skaudri un ironiski, ka pagānu gubernators gribēja atbrīvojot Mesiju, bet jūdu reliģiskie vadītāji gribēja Viņu sist krustā.

Kas var atturēt jūs no sekošanas pūlim, kad ir liels spiediens to darīt? _____

Sveiks, jūdu ķēniņ!

Izlasi Mk. 15:15–20. Ko karavīri nodarīja Jēzum, un kāda ir tā nozīme? _____

Lai sagatavotu ieslodzītos nāvessoda izpildei, romieši izmantoja smagu sišanu. Upurim tika novilkta drēbe, viņš tika piesiets pie staba un pēc tam sists ar ādas pātagām, pie kurām tika piesieti kaula gabali, stikls, akmeņi un naglas.

Pēc tam, kad Jēzus bija nopērts, karavīri, kuriem bija uzticēts izpildīt nāvessodu, turpināja Viņa pazemošanu, ietērpjot Viņu purpursarkanā tērpā, uzliekot Viņam galvā ērkšķu vainagu un izsmejot Viņu kā jūdu ķēniņu. Karavīru grupu sauc par bataljonu, šajā gadījumā tie bija no 200 līdz 600 vīru.

Ainas ironija lasītājam ir acīmredzama, jo Jēzus patiešām ir ķēniņš, un karavīru izsmejošie vārdi pasludina šo patiesību. Karavīru darbība bija parodija par to, kā viņi sasveicinājās ar Romas imperatoru, sakot: “Esi sveicināts, ķeizar, imperator!” Tādējādi pastāv netiešs salīdzinājums ar imperatoru.

Karavīri, ņirgājoties par Jēzu, sita Viņam pa galvu ar niedri, splāva uz Viņu un tēlodami metās ceļos viņa priekšā. Visas šīs trīs darbības ir izteiktas grieķu valodā ar nepabeigtu laiku, norādot uz atkārtotu darbību. Tā viņi turpināja Viņu sist, splaut uz Viņu un mesties ceļos Viņa priekšā, lai izsmietu. Jēzus to visu uztvēra klusēdams, nekādā veidā nereaģējot.

Tipiska romiešu krustā sišana kā nāvessods ietvēra, ka notiesātajai personai kailai jānes krusts uz nāvessoda izpildes vietu. Tā atkal bija cilvēka pilnīga pazemošana un apkaunošana sabiedrības priekšā.

Bet ebreji necieta publisku kailumu. Mk. 15:20 teikts, ka viņi novilka purpursarkano apmetni un atkal uzvilka Viņa paša drēbes. Tādējādi šķiet, ka ebreju priekšā tā bija piekāpšanās, ko romieši pieļāva tajā laikā un vietā.

Padomājiet par visu šeit redzamo ironiju: viņu klanīšanās un “godības” izrādīšana Jēzum kā ķēniņam izsmejošā veidā, lai gan Jēzus patiešām bija ķēniņš – ne tikai jūdu, bet arī viņu ķēniņš.

Šiem vīriešiem nebija ne jausmas, ko viņi dara. Tomēr kāpēc viņu nezināšana viņus neattaisnos tiesas dienā? _____

Krustā sišana

Izlasi Mk. 15:21–38. Kāda šausmīga un sāpīga ironija parādās šajos pantos? _____

Šajā ciešanu stāsta brīdī Jēzus ir kluss upuris, kuru kontrolē cilvēki, kas grib redzēt Viņa nāvi. Visā evaņģēlijā līdz pat aizešanai Viņš bija darbības noteicējs. Tagad ar Viņu izrikojas citi. Lai gan Viņš bija spēcīgs ceļojošais sludinātājs, sitieni, ko Viņš bija saņēmis, kā arī ēdiena un miega trūkums bija izsmēluši viņu tik tālu, ka Viņa krusts bija jānes svešiniekiem.

Pie krusta Viņa drēbes tika novilkas un kļuva par karavīru īpašumu, kas meta kauliņus, lai noskaidrotu, kam tās piederēs (sal. ar Ps. 22:18). Krustā sišana bija diezgan bezasinīga nāvessoda izpildes metode. Naglas, ko izmantoja, lai piestiprinātu cilvēku pie krusta (salīdzini ar Jņ. 20:24–29), visticamāk, tika iedurtas plaukstas locītavā (zem plaukstas), kur netek lieli asinsvadi. (Gan ebreju, gan grieķu valodā vārds “roka” var apzīmēt gan roku, gan apakšdelmu.) Pašai plaukstai nav tādas uzbūves, lai noturētu ķermeņa svaru. Vidējais nervs iet cauri apakšdelma centram, un naglas to skar, izraisot mokošas sāpes visā rokā. Elpot bija grūti. Lai ievilktu kārtīgu elpu, krustā sistajiem upuriem bija jāatsperas pret pienaglotajām kājām un jāsaliec rokas, kas nozīmēja mokošas sāpes. Viens no nāves cēloņiem bija nosmakšana nespēka dēļ.

Krustā sišanas laikā Jēzus saņēma milzīgu izsmieklu un pazemojumu. Marka evaņģēlijā ir atklāsmes/noslēpuma motīvs, kur Jēzus parasti aicina klusēt par to, kas Viņš ir. Līdz ar to kristīgie nosaukumi, piemēram, “Kungs”, “Dieva dēls”, “Kristus” stāstījumā bieži neparādās.

Šis elements mainās pie krusta. Viņš nevar tikt paslēpts. Ironiski, ka tieši reliģiskie vadītāji izmanto šos titulus, ņirgājoties par Jēzu. Kā šie cilvēki sevi pazudina!

Viens no izsmejošajiem apgalvojumiem īpaši izceļas. Tas ir Mk. 15:31, kur viņi saka: “Citus Viņš ir pestījis un Sevi pašu Viņš nevar pestīt.” Lai pasvītrotu Viņa bezpalīdzību pie krusta, viņi norāda, ka Viņš gan palīdzēja citiem (grieķu valodas darbības vārds var nozīmēt “glābt”, “dziedināt”, “pestīt”), bet Sev palīdzēt nespēj. Tādējādi, ironiski, viņi atzīst, ka Viņš ir Glābējs. Ironija sniedzas tālāk – iemesls, kāpēc Viņš nevarēja vai negribēja glābt Sevi, bija tas, ka pie krusta Viņš glāba citus.

Izlasi Jņ. 1:1–3 un tad padomā, ko šī rakstvieta mums stāsta par Jēzu – to pašu Jēzu, kurš Marka evaņģēlijā tiek sists krustā. Ko mums nozīmē Kristus nāve? _____

Dieva pamests

Izlasi Mk. 15:33–41. Kādi ir vienīgie Jēzus vārdi pie krusta Marka evaņģēlijā? Ko Kristus nāve beigu galā nozīmē mums visiem? _____

Marka evaņģēlijs norāda uz krustu kā ļoti tumšu vietu gan fiziski, gan garīgi. Pārdabiska tumsa iestājās Golgātā no piektdienas aptuveni pusdienlaikam līdz apmēram pulksten trijiem. “Un ap sesto stundu palika tumšs pār visu zemi līdz devītai stundai” (Mk. 15:33).

Jēzus vārdi pie krusta tiek saukti par “pamestības saucieni”, kad Viņš piesauc Dievu ar jautājumu, kāpēc Viņš ir pamests. Viņš citē Ps. 22:1. Citas atsauces uz to pašu psalmu ir Mk. 15:24 un 29, norādot, ka Svētie Raksti piepildās Jēzus nāvē. Pat cilvēku ļaunie plāni īsteno Dieva gribu.

Jēzus vārdi pie krusta ir uzrakstīti aramiešu valodā kopā ar tulkojumu. Vārdi “mans Dievs, mans Dievs” ir aramiešu valodā ir “Eloi, Eloi”. Būtu viegli sadzirdēt, ka Jēzus sauc pēc Elijas (aramiešu “eliyyah”, kas nozīmē “mans Dievs ir Jahve”). Šo kļūdu pieļāva daži blakus stāvošie.

Pārsteidzoša šajā fragmentā ir paralēle ar Jēzus kristībām Mk. 1:9–11.

Kristības Mk. 1:9–11	Krusts Mk. 15:34–39
Jānis kristī Jēzu	Jēzus kristības (salīdzini ar Mk. 10:38)
Jānis (Elijas tēls, sk. Mk. 9:11–13)	Sauc Eliju
Debesis sašķeļas	Priekšgars sašķeļas
Gars (pneuma)	Jēzus nomirst (expneō)
Dieva balss: “Mīļotais Dēls”	Centurions saka: “Dieva Dēls”

Ko šīs paralēles liecina? Tā kā Jēzus kristības Mk. 1. nodaļā ir Viņa kalpošanas sākums, kā pravietsots Dan. 9:24–27, tad Mk. 15. nodaļā notiekošais pie krusta ir Viņa kalpošanas kulminācija jeb mērķis. Viņš mirst kā izpirkuma maksa par daudziem (Mk. 10:45). Jēzus nāve pie krusta piepilda arī daļu no Dan. 9:24–27 pravietojuma. Tempļa priekškara pārplīšana (Mk. 15:38) norāda uz upurēšanas sistēmas piepildījumu, jo simbols satiekas ar īstenību un sākas jauns pestīšanas vēstures posms.

Dieva nodomi tika piepildīti par spīti cilvēku ļaunajiem plāniem. Kāpēc tam vajadzētu palīdzēt mums saprast, ka neatkarīgi no tā, kas notiek mums apkārt, mēs joprojām varam uzticēties Dievam un zināt, ka Viņa labestība galu galā uzvarēs?

Apglabāts

Izlasi Mk. 15:42–47. Kāda ir Jāzeps no Arimatijas iejaukšanās nozīme, jo īpaši tāpēc, ka neviens no Jēzus mācekļiem nekur nebija redzams? _____

Pēc visas šīs drāmas tālāk notiek “ikdienišķākas” lietas. Pirmkārt, mirušie vienmēr ir jāapglabā. Bet vairāki faktori tālākajā ir diezgan aizkustinoši garīgā ziņā, un citi ir ārkārtīgi svarīgi vēsturiski.

Šajā fragmentā pirmo un pēdējo reizi Marka evaņģēlijā minēts Jāzeps no Arimatijas. Viņš bija cienījams sinedrīja loceklis un viens no tā dēvētajiem “pilsētas elites” pārstāvjiem. Būdams bagāts un cienīts cilvēks, viņš bija pārvaldniekam tuvu stāvoša persona, kas izskaidro, kā viņš varēja uzdrikslēties tuvoties Pilātam un lūgt Jēzus ķermeni. Tā ir aizkustinoša detaļa, ka kāds padomes loceklis izrāda lielu interesi par Jēzus apbedīšanu. Kur šajā laikā bija Jēzus uzticamie mācekļi?

Ļoti svarīga vēsturiska detaļa ir Jēzus nāves apstiprinājums. Mk. 15:43 stāsta par Jāzeps lūgumu pēc Jēzus miesas. Taču Pilāts bija pārsteigts, uzzinot, ka Jēzus jau ir miris (Mk. 15:44). Tāpēc viņš pasauca virsnieku, kurš bija atbildīgs par krustā sišanu, un jautāja, vai Jēzus jau ir miris. Virsnieks apstiprināja, ka tas tā ir.

Iemesls tam ir svarīgs tāpēc, ka daži vēlāk apgalvoja, ka Jēzus pie krusta nedomā, bet tikai noģība. Centuriona liecība Romas pārvaldniekam ir tieši pretēja šim apgalvojumam. Galu galā romieši zināja, kā izpildīt noziedzniekiem nāvessodu.

Jāzeps atnesa linu pārvalku, kurā ietīt Jēzu, un ielika Viņa ķermeni kapā, kas izcirsts no klints. Šis kaps bija pietiekami liels, lai tajā ielietu (Mk. 16:5). Kopā ar Jāzepsu evaņģēlija autors piemin divas sievietes, kas redzēja šo vietu, – Mariju Magdalēnu un Mariju, Jēkaba māti. Viņas abas kopā ar Salomi no attāluma vēroja krustā sišanu; visas trīs svētdienas rītā dosies pie kapa ar mērķi pabeigt Jēzus balzamēšanas darbu (Mk. 16:1).

Kāpēc atsauce uz šīm trim sievietēm? Viņas būs liecinieces tukšajam kapam 16. nodaļā un tādējādi ir svarīgas Jēzus augšāmcelšanās liecinieces.

Cik ironiski, ka Jēzus sekotāji “nepiedalās darbībā”, kamēr sinedrīja loceklis, no tās pašas struktūras, kas pieprasīja sodīt Jēzu, kļūst par “varoni”. Kā mēs varam sagatavoties, lai izšķīrošos brīžos arī mēs nebūtu “pazuduši”? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Pilāta tiesas namā”, “Colgāta” un “Viss piepildīts!” (723.–764. lpp.).

“Pilāts vēlējās Jēzu atbrīvot, bet Viņš labi saprata, ka to nevar izdarīt, saglabājot savu reputāciju un stāvokli. Lai nezaudētu laicīgo varu, viņš labāk izvēlējās upurēt nevainīgu dzīvību. Cik daudzi, gribēdami izvairīties no zaudējumiem vai ciešanām, tādā pašā veidā upurē savus principus! Sirdsapziņa un pienākums norāda vienu ceļu, bet tieksme pēc sava labuma velk uz citu pusi. Straume spēcīgi rauj pretējā virzienā, un tas, kas ielaižas kompromisā ar ļauno, tiek aiznests noziegumu biežajā tumsā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 738. lpp.)

“Kā mūsu Vietniekam un Galvotājam Kristus bija uzlikti visi mūsu noziegumi. Viņš tika pieskaitīts pārkāpējiem, lai Viņš mūs varētu atpirkt no bauslības nosodījuma. Viņa sirdi spieda ikviena Ādama pēcnācēja noziegumi. Dieva ienaids pret grēku un ārkārtējā nepatika pret jebkādu netaisnību Viņa Dēla dvēseli pildīja ar šausmām. Visu Savu dzīvi Kristus bija veltījis, nesot kritušai pasaulei labo vēsti par Tēva žēlastību un glābjošo mīlestību. Viņš pastāvīgi runāja par piedošanu vislielākajam grēciniekam. Bet tagad, kad Pestītāju nospiež šausmīgi smagā vainas nasta, Viņam nav ļauts skatīt Tēva piedodošo seju. Dieva vaiga novēršanās šajā vislielākajā ciešanu stundā Pestītāja sirdi plosīja ar tādām sāpēm, ko cilvēks nekad pilnībā nespēs aptvert. Šīs dvēseles mokas bija tik lielas, ka savas fiziskās sāpes Viņš gandrīz nejuta.” (753. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā, cik svarīga Elenas Vaitas rakstos (un Bībelē, piem., Jesajas 53. nodaļā) ir aizstāšanas teoloģija. Kāpēc jebkura teoloģija, kas kaut kādā veidā mazina nozīmi tam, ka Kristus ir nomiris mūsu vietā, maksājot sodu par mūsu grēkiem, ir viltus teoloģija?

2. Kas ir “barabas” mūsdienu pasaulē? Tas ir, kādus cilvēkus lūdz apžēlot mūsdienu pasaulē?

3. Kā stāstam par Jāzepu no Arimatijas vajadzētu mums mācīt nevērtēt cilvēkus pēc ārējā izskata?

4. Pārskati Dan. 9:24–27. Kāpēc jums vajadzētu būt spējīgiem novadīt Bībeles stundu par šo Rakstu daļu ikvienam, kas to jautā? Vai jūs to varat?

AUGŠĀMCĒLIES KUNGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 15:42–47, Mk. 16, Kol. 2:10–12, 1. Kor. 15:1–8, Dan. 9:24–27, Jņ. 20:11–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš tām sacīja: ‘Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, kas bija krustā sists; Viņš ir augšāmcēlies, Viņa nav šeit: redziet šo vietu, kur Viņu nolika.’” (Mk. 16:6)

Jēzus krustā sišana Viņa mācekļu ticībai un cerībai bija briesmīgs trieciens. Tā viņiem bija tumšākā nedēļas nogale, jo viņi ne tikai pārdzīvoja sava Skolotāja nāvi, bet arī baidījās par savu dzīvību (Jņ. 20:19).

Marka evaņģēlija pēdējā nodaļā mēs apskatīsim, kas notika pēc Viņa nāves.

Pirmkārt, mēs apskatīsim Jēzus augšāmcelšanās laiku un to, kāpēc sievietes tajā svētdienas rītā ieradās pie kapa. Adventisti dažkārt izvairās runāt par augšāmcelšanās rītu, jo tas tiek ļaunprātīgi izmantots, lai atbalstītu svētdienas svētīšanu. Izpētīsim, kā mēs varam priecāties par svētdienas augšāmcelšanos, neskatoties uz viltus teoloģiju, kas no tās diemžēl ir radusies.

Otrkārt, tēmā tiek izskaidroti Mk. 16. nodaļas pirmie panti, saistot šos vārdus ar tēmu, kas caurvij visu grāmatu. Mūsu pētījumi pirmdien un otrdien aplūkos šos pantus.

Treškārt, noslēdzot nedēļu, trešdien un ceturtdien tiks aplūkota pārējā Mk. 16. nodaļa un misija, ko tā mums izvirza. Šis pētījums noslēgsies ar izaicinājumu Marka evaņģēlija lasītājam nest labo vēsti visā pasaulē.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. septembrī.

Priecājoties par augšāmcelšanos

Izlasi Mk. 15:42–16:6. Kas šeit notiek, un kāpēc šis stāsts ir tik svarīgs augšāmcelšanas stāstā? _____

Visi evaņģēliju autori ir vienisprātis, ka Jēzus nomira dienā, ko viņi identificēja kā “sataisāmo dienu” (Mt. 27:62; Mk. 15:42; Lk. 23:54; Jņ. 19:14, 31, 42). Lielākā daļa pētnieku to saprot kā dienu no saulrieta ceturtdien līdz saulrietam piektdien. Jēzus nomira vēlā piektdienas pēcpusdienā un pēc tam tika ātri apglabāts pirms saulrieta.

Sabata laikā Kungs atpūtās kapā, atpūtās arī Jēzus mācekļi. “Sabatu tās pavadīja kļušu pēc bauslības” (Lk. 23:56), kas būtu diezgan divaina rīcība, ja Jēzus, vismaz viņu prātā, kaut kādā veidā būtu mazinājis pienākumu ievērot ceturto bausli.

Sestdienas vakarā sievietes iegādājās smaržvielas, bet svētdienas rītā devās uz kapavietu ar vēlmi pabeigt tradicionālo apbedīšanas procesu. Bet, kā mēs zinām, Jēzus tur vairs nebija!

Jau otrajā gadsimtā kristieši uzskatīja, ka Jēzus augšāmcelšanās svētdienā bija svarīga. Tas kļuva par pamatu svētdienas svētumam. Bet vai tā māca Jaunā Derība?

Izlasi Kol. 2:10–12. Kas ir Jaunās Derības piemiņa Jēzus augšāmcelšanai? _____

Bībelē neviens vārds neliecina par svētdienas svētumu kā augšāmcelšanās piemiņu. Piemiņas brīdis ir kristības. “Jo mēs līdz ar Viņu kristībā esam aprakti nāvē, lai, tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mirušajiem, arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē” (Rm. 6:4).

Neskatoties uz viltus teoloģiju attiecībā uz pielūgsmi svētdienā, mums kā adventistiem ir jāpriecājas par Jēzus augšāmcelšanos svētdienas rītā. Mirstot un augšāmceļoties Jēzus ir uzvarējis nāvi, un, pateicoties augšāmcelšanās notikumam, mums ir zināmas garantijas.

“Slavēts lai ir Dievs, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs, kas Savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem” (1. Pēt. 1:3). Paskatieties, kāda bija Pāvila pārliecība par Jēzus augšāmcelšanos. Kā mēs varam iegūt šādu pārliecību? _____

Akmens novelts

Izlasi Mk. 16:1–8 un 1. Kor. 15:1–8. Kas šiem pantiem kopīgs? _____

Stāsts par augšāmcelšanos parādās katrā evaņģēlijā. Katrs evaņģēlija autors stāsta no atšķirīgas perspektīvas, taču visiem kopīgas ir galvenās detaļas, kas minētas arī 1. Kor. 15:1–8.

Atkal un atkal parādās četri aspekti – miris, apglabāts, augšāmcēlies un ticis redzēts. Marka evaņģēlijā “miris” un “apglabāts” atrodam 15. nodaļā. Par augšāmcelšanos un parādīšanos lasām 16. nodaļā, bet ar savdabīgu pieeju. Mk. 16:7 runā par tikšanos Galilejā, un “tur jūs Viņu redzēsiet” (sk. Jņ. 21).

Dažiem cilvēkiem šķiet neticami, ka kristieši tic augšāmceltam Kungam. Taču pierādījumi par Viņa augšāmcelšanos ir būtiski un loģiski.

Vispirms atliek tikai ticēt Dievam kā Radītājam (sk. 1. un 2. Mozus grāmatu), un ideja par augšāmcelšanos kā brīnumu kļūst reāla. Dievam, kurš radīja Visumu un pēc tam dzīvību uz Zemes, noteikti bija spēks augšāmcelt Jēzu, ja Viņš to vēlējās. Dieva esamība nepadara Jēzus augšāmcelšanos neizbēgamu, bet tikai saprātīgu.

Domājot tālāk, kops noteikti bija tukšs. Pat ateistu vēsturnieki pieņem šo faktu. Ja tā nebūtu, apgalvojums par Viņa augšāmcelšanos izgāztos jau no paša sākuma, jo Viņa ķermenis kapā iznīcinātu visus apgalvojumus par Viņa augšāmcelšanos.

Savukārt ideja, ka Viņa mācekļi ķermeni nozaga, nedarbojas. Mācekļi noteikti nebūtu varējuši tikt garām sargiem. Un, pat ja viņi to būtu izdarījuši un dabūjuši ķermeni, kāpēc mācekļi netika arestēti par tā zagšanu? Acimredzamā atbilde – reliģiskie vadītāji zināja, ka mācekļi to nebija darījuši.

Arī daudzi citi liecināja, ka ir redzējuši augšāmcelto Kristu. Daudzi, tostarp mācekļi, sākumā neticēja. Pie tam ļoti spēcīgs ienaidnieks, Pāvils, ne tikai apgalvoja, ka ir redzējis augšāmcēlušos Kungu, bet arī ka šī pieredze ļoti radikālā veidā ir mainījusi visu viņa dzīves trajektoriju.

Visbeidzot (lai gan ir vēl arī daudz citu iemeslu), kā gan izskaidrot kristīgās baznīcas locekļu pieaugumu, ko dibināja cilvēki, kuri apgalvoja, ka ir redzējuši augšāmcelto Kungu? Kāpēc lai šie cilvēki būtu gatavi mirt par saviem meliem? Viņu konsekventā liecība gan tūlīt pēc Viņa nāves (Ap. d. 3:15), gan daudzus gadus vēlāk (1. Pēt. 1:3) sniedz spēcīgus pierādījumus Viņa augšāmcelšanai.

Ko jūs teiktu, ja kāds jums jautātu: kādi pierādījumi jums ir par Kristus augšāmcēlšanos? _____

Sievietes pie kapa

“Sievietes, kas bija stāvējušas pie Kristus krusta, gaidīja, līdz pagāja sabata stundas. Pirmajā nedēļas dienā ļoti agri tās devās uz kapu, nesdamas līdzī dārgas zāles, ar ko svaidīt Pestītāja ķermeni. Tās nedomāja par Viņa augšāmcelšanos. Viņu cerības saule bija norietējusi, un pār sirdīm bija nolaidusies melna nakts. Iedamas tās pieminēja Kristus žēlastības darbus un Viņa teiktos mierinājuma vārdus, bet nemaz neatcerējās apsolījumu: ‘Es jūs atkal redzēšu’ (Jāņa 16:22).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 788. lpp.)

Izlasī Mk. 16:1–8. Kas notika, un kā sievietes sākumā reaģēja? _____

Jau no evaņģēlija sākuma lasītājs zina, ka Jēzus ir Mesija. Taču pašā tekstā pirmais dēmonu apsēstais, kurš pasludina Viņu par Mesiju, ir Pēteris (Mk. 8:29). Un šis apliecinājums netiek izteikts līdz grāmatas vidum!

Visā Marka evaņģēlijā Jēzus liek cilvēkiem klusēt par to, kas Viņš ir, un par dziedināšanas brīnumiem. Mk. 1:44 Viņš liek spitālīgajam cilvēkam klusēt par dziedināšanu. Mk. 5:43 Viņš liek Jairam un viņa sievai nevienam nestāstīt par savas meitas dziedināšanu. Mk. 7:36 Viņš liek ļaužu grupai nestāstīt nevienam par nedzirdīgā un mēmā vīrieša dziedināšanu. Un tad Viņš pavēl Saviem mācekļiem nestāstīt ļaudīm, ka Viņš ir Mesija (Mk. 8:30, sk. arī Mk. 9:9). Bez šaubām, galvenais iemesls, kāpēc Jēzus lika viņiem klusēt, bija dot Sev laiku, lai pabeigtu kalpošanu saskaņā ar Dan. 9:24–27 laika pravietojumiem.

Lai arī šīm sievietēm bija stāstīts par Jēzus augšāmcelšanu, viņas no bailēm un pārsteiguma aizbēga no kapa un vismaz sākumā nerunāja par notikušo.

Tomēr klusums nebija ilgš. Kad mēs sasniedzam Marka grāmatas beigas, ko mēs lasām?“Un tie izgāja un mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm” (Mk. 16:20).

Tādējādi tiek pārtraukta klusēšana par Jēzu un par to, kas Viņš ir un ko Viņš ir izdarījis. Grāmata beidzas ar to, ka viņi sludina “visur”.

Kāpēc mēs nedrīkstam klusēt par Jēzu un to, ko Viņš ir izdarījis? Kam jūs šodien varat pastāstīt par Jēzu un pestīšanas plānu? _____

Parādījies Marijai un citiem

Izlasi Mk. 16:9–20. Ko šie panti pievieno augšāmcelšanas stāstam? _____

Gandrīz visā šajā fragmentā (Mk. 16:9–20) ir līdzības ar citām Jaunās Derības vietām – Marija Magdalēna pie kapa redzēja Jēzu (Mt. 28:1, 9, 10; Jņ. 20:11–18; sal. ar Lk. 8:2); divi vīri redz Viņu ceļā (Lk. 24:13–35); vienpadsmit mācekļu tiek izsūtīti ar zināmu uzdevumu (Mt. 28:16–20, Lk. 24:36–49, Jņ. 20:19–23).

Pirmā persona, kas redzēja Jēzu dzīvu, bija Marija Magdalēna (Jņ. 20:11–18). Arī citas sievietes Viņu redzēja (Mt. 28:8–10). Zīmīgi, ka pirmie cilvēki, kas redzēja augšāmcelto Kungu, bija sievietes. Tā kā sievietēm antīkajā pasaulē nebija augsts liecinieku statuss, ja stāsts būtu safabricēts, daudz izdevīgāk būtu nosaukt vīriešus kā pirmos lieciniekus. Bet tie nav vīrieši, tie nav divpadsmit mācekļi, bet gan sieviete. Viņa dodas pastāstīt labās ziņas mācekļiem, taču – kas nav pārsteidzoši – mācekļi nenotic viņas liecībai, visticamāk, tāpēc, ka tā šķita pārāk fantastiska un diemžēl arī tāpēc, ka Marija bija sieviete.

Jēzus augšāmcelšanās stāsta apoloģēti šo faktu, ka sievietes pirmās redzēja Jēzu, ir izmantojuši kā spēcīgu pierādījumu stāsta patiesumam.

Kas notiek Mk. 16:14, kam nebūtu jēgas, ja šis stāsts būtu izdomāts? _____

Ja viņi būtu izdomājuši šo stāstu, kāpēc viņi būtu atklājuši sevi tik sliktā gaismā? Jēzum bija jānorāj viņu “sirds cietība”. Evaņģēlija stāsti, sākot no Viņa aresta līdz Viņa parādīšanās brīdim pēc augšāmcelšanās, attēlo Jēzus sekotājus ļoti negatīvā gaismā: bēg, noliedz, netic utt. Tam nebūtu jēgas, ja stāsts būtu izdomāts.

Turpretim viņu vēlākā drosmīgā un nelokāmā augšāmceltā Kristus un cerības sludināšana, ko tā sniedz ikvienam, ir spēcīgs pierādījums viņu apgalvojumu patiesumam.

Kā mēs varam pasargāt sevi no iekrišanas šaubu un neticības garīgajās lamatās? Kāpēc mums katru dienu jāsavieno sevi ar augšāmcelto Kristu? _____

Ejiet pa visu pasauli

Izlasi Mk. 16:14–20. Ko Jēzus teica saviem mācekļiem, kad Viņš parādījās, un ko šie vārdi nozīmē mums šodien? _____

Pirmie Jēzus vārdi Saviem mācekļiem ir pierakstīti tikai netiešā veidā Mk. 16:14. Viņš pārmet neticību un cietsirdību. Neticības jautājums nav tikai mūsdienu problēma. Kā mēs jau redzējām, Jēzus mācekļi arī cīnījās ar neticību (Mt. 28:17, Jņ. 20:24–29), kaut arī viņi bija kopā ar Jēzu miesā, atkal un atkal piedzīvojot Viņa brīnumus.

Ar dažādiem pierādījumiem Viņš tiem apliecināja Savas augšāmcelšanās realitāti. Viņu liecība kopā ar pierādījumiem, kas apkopotī pirmdienas pētījumā, veido stingru ticības pamatu.

Pēc tam Jēzus uzdod mācekļiem nest evaņģēliju pasaulei. Viņa pavēle ir plaša. Viņiem jādodas pa visu pasauli un jāsludina evaņģēlijs visai radībai. Pēc tam Jēzus izskaidro viņu darba iznākumu bagāto un nabago vidū – ticīgie tiks izglābti, bet neticīgie tiks sodīti.

Jēzus apraksta arī zīmes, kas pavadīs mācekļu darbu: dēmonu izdzīšana, jaunu valodu runāšana, aizsardzība pret ļauno un slimo dziedināšana. Daži cilvēki ir kļūdaini interpretējuši Mk. 16:18 kā apliecinājumu kristiešiem parādīt savu ticību, aiztiekot indīgas čūskas. Pārgalvīgas darbības šeit netiek ieteiktas. Tas, ko Jēzus apraksta, ir aizsardzība tādām misionāram kā, piemēram, Pāvīlam (sk. Ap. d. 28:3–6).

Protams, Bībele nemāca, ka kristieši vienmēr būs pasargāti no ļauna. Reizēm Dievs uzskata par vajadzīgu darīt kādu brīnumu, lai īstenotu evaņģēlija mērķi. Bet dažreiz kristieši cieš savas liecības dēļ. Tādā gadījumā viņu pacietība un izturība ir vēl viena zīme neticīgajiem par ticības spēku.

Un tad, paveicis visu, ko Viņš šeit darīja, “Viņš ir uzņēmts debesīs un sēž pie Dieva labās rokas” (Mk. 16:19). Jēzus uzkāpa Debesīs, lai sēdētu pie Dieva labās rokas, augstākajā varas pozīcijā, jo Jēzus bija uzvarējis visus ļaunos spēkus.

Ievērojiet pēdējo pantu. Lai gan viņi gāja “visur”, sludinot evaņģēliju, viņi negāja vieni. “Tas Kungs tiem darbā palīdzēja un vārdu apstiprināja ar līdzējošām zīmēm” (Mk. 16:20). Viņš bija kopā ar viņiem toreiz un sola būt ar mums tagad, kad turpinām viņu iesākto darbu.

“Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt. 28:20). Kādu mierinājumu mēs varam un mums vajadzētu gūt no šī solījuma, kad cenšamies sludināt evaņģēliju „visur”? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Kungs ir augšāmcēlies” un “Ejiet un māciet visas tautas” (779.–787. lpp.; 818.–828. lpp.).

“Tiem, kas tic, Kristus ir augšāmcelšanās un dzīvība. Mūsu Pestītājā ir atjaunota dzīvība, kas tika zaudēta līdz ar grēku, jo Viņš ir dzīvība, un Viņš var darīt dzīvu, kuru vēlas. Viņam ir dotas tiesības dāvēt nemirstību. Dzīvību, ko Viņš atdeva, būdams cilvēka miesā, Viņš atkal ņēma, lai dotu to cilvēcei. ‘Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība,’ sacīja Kristus. ‘Kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, viņš kļūs par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.’ ‘Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es to uzcelšu pastarā dienā.’ (Jņ. 10:10; 4:14; 6:54)

Tiem, kas tic, nāve nav nekas sevišķs. Kristus par to runāja kā par īsu mirkli. ‘Ja kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs ne mūžam!’ Kristietim nāve ir tikai miegs, mirklis klusuma un tumsas. Dzīvība līdz ar Kristu ir aplēpta Dievā, un, kad ‘atspīdēs Kristus, jūsu dzīvība, tad arī jūs atspīdēsīt līdz ar Viņu’. (Jņ. 8:51; Kol. 3:4)” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 786., 787. lpp.)

Pat ateistu vēsturnieki, kas nespēj pieņemt augšāmcelšanās realitāti, atzīst ne tikai to, ka Jēzus tika nogalināts, bet arī to, ka pēc Viņa nāves daudzi cilvēki apgalvoja, ka ir redzējuši augšāmcelto Kristu, un tāpēc sāka veidot kodolu tam, kas kļuva par kristīgo baznīcu. Daži, mēģinot izskaidrot, kāpēc viņi tā apgalvo, sacīja, ka Jēzum bija dvīņubrālis vai ka pirmajiem mācekļiem bija halucinācijas, domājot, ka redz Jēzu. Citi teica, ka Jēzus nekad īsti nav nomiris, tikai noģība un vēlāk atdzīvojās. Cita persona apgalvoja, ka citplanētieši nokāpuši un paņēmuši ķermeni. Lai apskatītu visus šos argumentus un to, kā tie atspēkoti, varat izlasīt Kliforda Goldšteina grāmatā “Risen: Finding Hope in the Empty Tomb” (Pacific Press, 2021).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc lai mācekļi melotu par Jēzus augšāmcelšanos? Mēs zinām, ka viņi savas ticības dēļ saskārās tikai ar naidu, vientulību un vajāšanām. Ko viņi būtu ieguvuši, izdomājot šo stāstu?

2. Kuri pierādījumi par Jēzus augšāmcelšanos jums ir vispārliciecināmie? Dalieties grupā savās atziņās.

3. Vairāk pakavējieties pie lielās cerības, ko mums sniedz Jēzus augšāmcelšanās. Izlasī 1. Kor. 15. nodaļu. Cik lielu nozīmi Pāvils piešķir Jēzus augšāmcelšanai?

SATURS

Evaņģēlija sākums _____	5
Viena Jēzus kalpošanas diena _____	12
Cīņas _____	19
Līdzības _____	26
Brīnumi pie ezera _____	33
No iekšienes uz āru _____	40
Mācekļu apmācīšana. 1. daļa _____	47
Mācekļu apmācīšana. 2. daļa _____	54
Sadursmes Jeruzalemē _____	61
Pēdējās dienas _____	68
Sagūstīts un pratināts _____	75
Notiesāts un krustā sists _____	82
Augšāmcēlies Kungs _____	89